

Community Chatter

Rodney Hakim

Have you ever been in a synagogue when the *chazzan* is reading the Torah, but even though he is less than ten feet from you, it's so loud and noisy that you can hardly hear a word that he's saying? How about at a *didan*, where a family is crying their eyes out from grief, but instead of being able to hear the consoling speeches, all that can be heard is chit-chat from all around? What about a wedding, where the bride and groom and their families are brimming with emotion, but instead of being able to hear the rabbi's words, they are inundated by the din of small talk from every direction? If you have experienced any of these things, then chances are you are a member of the Mashadi Jewish community. For all the good and special things we are and do as Persian Jews, there's something we desperately need to learn to undo, which is our acceptance of all the talking that goes on during these holy and solemn occasions.

Think of a classroom setting, where the professor stands at the front of the room, and in some cases, a huge lecture hall. There is an established social code, in which the teacher's words are valued, and the only one permitted to talk in the classroom is him. There is a combination of respect and fear for the professor that keeps the students in line, and prevents them from ignoring the teacher's need for silence. They respect his authority and position, and fear the negative consequences of getting a bad grade, or being humiliated in front of their peers by an angry teacher who has had enough of their talking and interruptions.

The same, unfortunately, does not hold true in our community, if we extend the classroom and professor analogy to the synagogue and rabbi/speaker/*chazzan*. It's a similar social code, in the sense that the rabbis and community leaders are our teachers, guiding us in the ways of Judaism and the Torah. But there are key differences. We are supposed to respect our rabbis and the Torah, and love and fear G-d. But do we show our rabbis and community leaders the proper respect? I think not. People chatter so freely and defiantly in synagogue, even when the Torah is being read, that the *gabbayim* and rabbis will thump the altar, stop the Torah reading, and give a verbal rebuke. Sadly, the effect of these efforts is very short-lived. There is very little respect from the congregants, as there are no consequences for them, so they keep on talking, and talking, and talking. Can you imagine someone being thrown out of synagogue for talking too much? It's an absurd thought. Without the sense of wrongdoing, or the danger of significant chastisement for excessive talking, however, our community has let the social code in synagogue become so lax that talking during even the holiest or most solemn moments has not only become permissible, but it has become the norm for how we conduct ourselves.

Why is it that we have allowed the social code of the synagogue to devolve like this? The aforementioned lack of fear of consequences is a significant factor. But what is the origin of the problem? Some say it's because Mashadi Jews view synagogue as a place for socializing more so than praying. Others say it's because we have so many different levels of Jewish observance under one roof, from the minimal to the very observant, that they can't all be expected follow one standard of behavior. Yet others have suggested that it is a lack of education in the older members, where they did not have anyone teaching

Editorial

them the difference between proper and improper conduct, or how to understand the Hebrew prayers.

Regardless of whether you accept these theories or not, the education theory only deals with the older generation. What about the younger generation? By and large, our younger congregants are very highly educated, with more and more of them having not only graduated college, but having pursued post-graduate degrees, as well, and having had at least some Hebrew learning. That being said, then, the younger crowd not only has the education to know the proper conduct in synagogue, but also the full knowledge of the social code that they've learned in the classroom with their professors.

So why doesn't that respect, love, and fear that our young congregants should have learned in school translate to the synagogue? I believe they have learned from observing their parents that it's okay to talk freely in synagogue, without any penalty. With no fear of repercussions involved, they feel that if their parents can talk openly and loudly in synagogue, at *didans*, and at weddings, then they can talk openly and loudly, too.

Don't get me wrong. I know that the primary functions of the synagogue are not only praying and learning, but also socializing. Catching up with friends and family is important, of course. The socializing has become so loud and disrespectful, though, that it has extended beyond its proper time and place, and now drowns out our holiest and most and solemn moments.

Our holiest text is the Torah, and when the Torah is brought out, we run and practically push each other out of the way to touch it and kiss it, and receive its holiness. Yet, once the Torah starts being read, we hypocritically tune out and start chitchatting. To talk over the words of the Torah is to disrespect it!

The same goes during *didans* (memorial services meant to show respect to a loved one who has passed away), where the family in mourning needs to be comforted, and to be able to hear the rabbi's words of consolation and guidance. Some think that being present at a *didan* is enough to show respect, and don't understand that respect also means to be quiet and listen to the words being said, and not talk right through the entire ceremony!

At the opposite extreme is the joy and solemnity of the wedding ceremony, where the couple and their families, who have spent months and who knows how much money organizing the event, want to hear the blessings and speeches, but hear the loud buzz of the cell phones and meaningless banter of their guests instead. All this chit-chat is disruptive and disrespectful, and even worse, who knows how much of it is *lashon hara*!?

Regardless of our levels of religious observance, talking has its place: the social hall. We need to know that during our holiest and most solemn moments, talking is wrong, a violation of the social code, and a major offense to those of us who really love and want to hear the Torah and the rabbi's and speaker's words.

And saying "we don't talk, we only whisper" doesn't cut it, as 100 people's whispering adds up to a roar. A fellow Jew, who is not Persian, and recently came to our synagogues, summed it up best when he said, "In our synagogues, we learn. In yours, you talk." Let's learn to have more respect and love for each other, our rabbis, our elders, our Torah, and our solemn moments, and to restore the proper social code in *kanisa*.

Great Neck Medical Spa

Dr. Deborah Marciano

Board Certified Physician.
Certified in Laser Liposuction and Aesthetic Dermatology.

- Smartlipo Laser Liposuction.
- Velashape 2 ,FDA Approved Cellulite & Fat Reduction.
- Botox , Juvederm xc, Radiesse
- Lip & Cheek Augmentation
- Skin Rejuvenation & Tightening
- Wrinkles Reduction
- Laser Hair Removal by Cynosure Smart cool
- Glycolic Peel
- Medical Microdermabrasion
- Laser Vascular Treatment
- Laser Acne Treatment
- Prescription Grade Skin Care Products
- Medical ear piercing

گریت نک مدیکال اسپا

دکتر دبورا صداقت کمال مارسیانو

متخصص لایپوساکشن، طب زیبایی و جوان سازی

لیزر لایپوساکشن

کاهش سلولات

بوتاکس و جوودرم و ریدیسی

تقویت لب و گونه

جوان سازی پوست صورت

کاهش چین و چروک

برداشتن مو با لیزر

لایه برداری گلیکولیک

ماکرودرم پزشکی

درمان مویر گهای پا و صورت

درمان جوش

کرمهاي مراقبت از پوست

گوش سوراخ کردن طبی

• Smartlipo Triplex in combination with Velashape2 & power assist gives you the best proven outcome for a beautiful body after Liposuction.

• Newest and safest technology for Laser Hair Removal for teens and adults.

• The only FDA approved cellulite treatment in US; results as fast as two painless treatments.

Dr. Deborah Marciano
770 Middle Neck Rd., Suite P2
Great Neck, NY, 11024
(516) 439-5075
greatneckmedicalspa.com

Please call for an appointment.

برای اطلاعات بیشتر لطفاً با شماره بالا

تماس حاصل فرمایید.

TABLE OF CONTENTS

<i>Editorial</i>	1
<i>Central Board Report</i>	4
<i>Global Mashadi Jewish Federation</i>	7
<i>Shaare Shalom Synagogue Report</i>	10
<i>Community News</i>	12
<i>Mazal Tov</i>	15
<i>It's Your Turn</i>	18
<i>UMJCA Election 2010 Results</i>	22
<i>Community Bat and Bar Mitzvah</i>	25
<i>President Bill Clinton at the Sharf Residence</i>	28
<i>A Home Away from Home</i>	30
<i>Israel Trip 2010</i>	31
<i>IVREAD, The Hebrew Reading</i>	34
<i>Soup Kitchen in Israel</i>	33
<i>Who Said Amputees Can't Fly?!</i>	36
<i>Kami Kalaty & Marathon</i>	37
<i>On Memory</i>	38
<i>The Real Central Board</i>	39
<i>One Flick will Change Shabbat</i>	40
<i>A Plea for My Land</i>	42
<i>Money Matters</i>	44
<i>The Year in Cinema</i>	45
<i>What To Eat? Where to Eat?</i>	48
<i>The Eccentric Corner</i>	50
<i>ViewPoints</i>	51

Cover Photographs:

Community Bar Mitzvah Ceremony – August 2010
 Community Bat Mitzvah Ceremony – October 2010

Megillah

מגילה

is published quarterly by

Mashadi Youth Committee

كميته جوانان مشهدى

ועד צעירים משיח

a non-profit organization affiliated with the

United Mashadi Jewish Community of America

P.O. BOX 222031, Great Neck, NY 11022-2031

Phone: (516) 829-3443 • Fax: (516) 829-2822

E-mail: MYCny@aol.com

Managing Editor:

Behnaz Dilmanian

Associate Editors:

Yousef Davoudzadeh, Mehran Etessami, Jasmine Dilmanian

Contributing Writers:

Yossi Abrahimi, Michel Dilamani, Hormoz Dilmanian, Farrokh Dilmanian, Ph.D., Bahman Kamali, Mansour Karimzadeh, Bernard Livi

Viewpoints:

Jasmine Dilmanian

Desktop Publishing:

Behnaz Dilmanian

Photo Editor:

Mickey Karimzadeh

Advisory Board of Past Editors:

Laleh Asher, Michel Dilamani, Louis Ebrani, Nancy Hakimian, Bahman Kamali, Bernard Livi, Natascha Shaer

Subscription Mailing List:

Mahtab Etessami

Advertisements:

Behnaz Dilmanian

Treasurer:

Yasmine Rahamanan

Distribution:

Aram Bakshi, Daniel Zabihi, Talia Zabihi and with the help of the women from Senior citizen Club

Advertising space is sold to cover part of the cost of Megillah's publication. Megillah is not responsible for the validity of Kashrut claims of advertisers.

© Copyright 2011: Mashadi Youth Committee - Printed in the U.S.A.

Central Board 2007-2010 End of Term Report

Bahman Kamali

The following is a summary of the main accomplishments of the Central Board during the 2007-2010 term, whose members were:

Mr. Ephraim Aminoff (*Assistant Treasurer*)
Mrs. Cathy Banilivv
Mrs. Anna Carmili (*Secretary*)
Mr. Hertzl Cohanpour
Mr. George Dilamani
Mr. Louis Ebrani
Mr. Ramin Gorjian
Mr. Behnam Hakimian (Iranian)
Mr. Bijan Hakimian (Mortazazadeh) (*Assistant Treasurer*)
Mr. Farshad Kalaty (*Treasurer*)
Mr. Bahman Kamali (*co-President*)
Mr. Shmuel Livian
Mr. Mehdi Nassimi (*co-President*)
Mr. Yosef Nassimi
Mr. Daryush Nowbakht
Alternate: Mr. Benny Carmili

CO-PRESIDENCY: Central Board members demonstrated the importance of having community welfare before ourselves by making the decision to go beyond the UMJCA By-laws and accepting to create a co-Presidency system for the 2007-2010 term. By means of this compromise, Mehdi Nassimi and Bahman Kamali were able to work together and show that our appreciation for the community is more important than a title.

OUTREACH WITH OUTSIDE COMMUNITIES: We reached out to several outside organizations and worked with them closely towards meeting common goals, including the Syrian Community, American Israel Public Affairs Committee (AIPAC), and the Iranian American Jewish Federation (IAJF). We also reached out to the Mashadi Vaads of Markazi in Israel and Noam in Italy.

MEETING WITH LEADERS OF SYRIAN COMMUNITY: As a result of inviting 22 leaders from the Syrian Jewish community to meet with 100 leaders from our community in a joint meeting in Great Neck in 2008, Central Board demonstrated its willingness and desire to learn from others. By having this meeting with leaders of other successful communities that have managed to stay together and intact throughout several generations, we attempted to implement the three things that they suggested to us in order to remain united and grow. The three areas were: A) Jewish Education B) Chessed Work C) Having a Takana.

MASHADI MINHAGIM: Our Religious Council was expanded to include several more of our own community

members in order to focus more on our own Mashadi Halakha and minhagim.

REAFFIRMATION OF OUR TRADITIONS: The Religious Council, Board of Trustees, leaders of our community, and Central Board signed the document to reaffirm our traditions and to officially document the community's position on conversion. This document referred to as the Takana was signed together with all other Mashadi Vaad's globally.

* * * * *

FINANCIAL: Central Board continued to implement the "voluntarily membership kavod system" and raised over \$6.0M in kavods in the last three years that were pledged during Shabbats and High Holidays; funds that would go towards not only paying for the administration of our synagogues, but also to subsidize our other programs. The annual expenses of our community were reduced by \$350,000 a year and brought the total debt of UMJCA down by \$1.8M, to a level that our total debt today is less than 10% of our total equity. We also were able to reduce our annual interest payment from over \$300,000 to under \$150,000 a year. We balanced the budget every year and made it very transparent to the community. We cleaned up our books and have a new computerized financial program.

SEVEN DIFFERENT FUNDRAISING METHODS: UMJCA raised \$3.0M through seven new fundraising methods, including: planned giving to UMJCA, endowment to Higher Education, interest free loans, several dedicated fund raisings at people's homes for specific causes, online fundraising for a few different causes, several sponsorships from major corporate America institutions, and deferring its commitment to Israel to another organization.

* * * * *

MARRIAGE: Several marriage-related forums were held in order to open up discussions among parents and eligible men and women about issues in today's "dating-for-marriage" scene. Presentations were shown, matchmakers got involved, and Rabbis spoke. Whether due to these efforts or not, there was an apparent increase in marriages soon after the discussions were introduced to the community.

DRUGS & ALCOHOL: Thanks to the guidance and involvement of a Central Board member, many seminars were held with the youth – and in different environments – in order to teach them from an early age about the negative effects of drugs and alcohol.

ELDERLY CARE: Several of us met with Highfield Gardens Care Center in order to expand their relationship with the Mashadi community and to gradually have a place for our seniors who need temporary or permanent care.

SOCIAL SERVICES: We contacted UJA to use their services and received loans and grants for the community members that qualified.

YOUTH ACTIVITIES: Even though the budget was reduced from many directions, the funding for youth activities was expanded in order to get closer with the youth and reach out to them via internet and computer services.

PARTIES: We made an extensive online survey study, used people's opinions, and had many forum discussions with community members in order to get feedback from youth and adults about the Parties of our community. We did our best to reduce the size and frequency of parties, and the costs associated with them.

FATHER-SON MINYAN: This minyan was formed in order to show the importance of the famous quote, "if you pray together you stay together." This minyan is every Sunday morning at Shaare Shalom.

REORGANIZATION OF THE COMMUNITY BAR AND BAT MITZVAHS: A new format was established for the community-wide Bar and Bat Mitzvah celebrations. Several experienced women of the community put a great deal of effort into planning both the events, which were well-organized and great successes. Over 23 Bar Mitzvah boys and 24 Bat Mitzvah girls participated in the celebration, and over 600 guests attended, which made these events a huge success.

MEDICAL FIELD: With a big help from a medical doctor of our community, a group of us contacted and met with doctors from Mount Sinai hospital, NYU School of Medicine, and North Sore hospital, and joined forces with IAJF and SAM, to collectively start a new foundation called SHORE. This new organization has been made in order to refer and recommend our young generation to learn about how they can avoid passing down certain possible medical conditions that have been common in the Mizrahi/Iranian communities (for example HIBM) to their future children, and basically following how Ashkenazim have eliminated and dealt with such issues among themselves.

SPEAKER SERIES: In the last 3 years, we had 1 senator, 2 Congressmen, 1 economist, and several other important political figures as speakers for the community.

* * * * *

GUESTS AT CENTRAL BOARD MEETINGS: During this term, we had open arms and wanted to encourage volunteerism, so we often invited guests or heads of a committee to directly propose their suggestions to us if needed, and we would give them the empowerment to go after what they proposed to achieve.

TRANSPARENCY: Central Board started to post their agendas and minutes online, and started an online calendar with meeting dates and events.

ANGEL FUND: We gave the blessing to a community member to raise money and create the Angel Fund toward helping any community member in case they need financial help for their basic needs, and to also assist those looking for jobs.

MASHADI MEDIA: This new organization was formed in order to take over the community's expanding mailing list and directory. The new directory will be coming out soon and is totally managed by individual volunteers outside of Central Board.

MASS COMMUNICATION: *Mashadi.info* and *Kanissa News* were made into an independent member organization of UMJCA (similar to how the Higher Education committee functions) in order to blast community news every Friday and publish printed kanissa news to be available every Shabbat.

COMMUNITY WEBSITE: Through the help and initiative of our community youth, we now have a major great website, www.Mashadi.org, where several trusted community currently have access and are able to post information.

* * * * *

INVOLVEMENT WITH AMERICAN ISRAEL PUBLIC AFFAIRS COMMITTEE (AIPAC): With the amazing help of a community member, AIPAC trips were organized in order to attend the Policy Conference in Washington DC in the last few years. Over 200 new community members attended this conference that is attended by over 6,000 people each year.

JOINED FORCES WITH IRANIAN AMERICAN JEWISH FEDERATION (IAJF): By joining with IAJF, UMJCA demonstrated that when it comes to Israel, Mashadis, Ashenazim, Sephardim, and all Jews around the world have to join together and put a combined worldwide effort to support our homeland.

ISRAEL DAY PARADE: Helping to rejuvenate interest in the Israel Day Parade, we worked with the MYC to recreate the event that is attended by several hundred of our community members each year.

ISRAEL INDEPENDENCE DAY: For the last few years, a "Shuk" like the ones found around Israel, was set up at our synagogue in order to celebrate Israel's Independence and bring vendors who support Israel to our community.

* * * * *

HERITAGE & HISTORY: Three study sessions were held in loving memory of the late Behrouz Dilmanian z'l in order to study the heritage of our community and going as far back as 1746 when the Mashadi community began to take form. Over 30 members of our community from all ages participated in this series and several members of our community volunteered to make this possible.

UNITED MASHADI JEWISH COMMUNITY OF AMERICA (UMJCA) & GLOBAL MASHADI JEWISH FEDERATION (GMJF): We got together with Mashadis from Israel and Italy to form the new Global Mashadi Jewish Federation which has been created to unite the Mashadi communities worldwide and to join forces in maintaining Mashadi heritage and keeping alive the efforts that our ancestors went through. We also participated in the Global Mashadi Jewish Federation Conference held on July 6th, where over 250 Mashadis attended the historic event.

HERITAGE TOURS: Through the trips organized by the GMJF, several UMJCA members visited cities nearby Mashad, such as Samarkand, Bukhara, and Marv, in order to look for the lost Mashadi tribes.

MUSEUM EXHIBIT: With the efforts of a dedicated community member who has collected over 100 Mashadi artifacts and ketubbot for the upcoming Grand Opening Exhibit at Beit Hatfutsot Diaspora Museum on the Jews of Iran, this is the first time ever that there will be a section in a museum dedicated to our community's past. Over 30 Mashadis from USA have already planned to attend this event on December 30th, 2010.

MASHADI JEWRY HERITAGE CENTRE IN TEL AVIV: During the GMJF conference of 2008, Mashadis in Tel Aviv and Milan showed a strong desire to have a new community center in Tel Aviv. The Federation asked them to call it the Mashadi Jewry Heritage Center. The historic ground breaking ceremony will be on Dec. 29th in a building that is already owned by our community called Shabazi in Neve Tzedek.

MASHADI TIMELINE: Via the Federation, UMJCA is currently compiling books and going through archives in order to make a timeline that will show the history of our community at a glance.

MASHADI HERITAGE WEBSITE: A major website is in the works by the Global Mashadi Jewish Federation (GMJF) in order to hold old photographs and images of artifacts and anything to help keep our heritage and history alive.

* * * * *

YOUNG MASHADI JEWISH CENTER (YMJC) GRAND OPENING: We supported the YMJC board and held the official Grand Opening ceremony for installing dedicated plaques, affixing the mezuzahs by the donors, and opening the senior lounge that is being widely used.

MAINTAINED OUR CURRENT PROGRAMS: Not only did we make our Talmud Torah program stronger, but also made our pre-school nearly self-sufficient.

DOWNTOWN MINYAN: The Minyan being held at the MYC office has become self sufficient and a new profit center for UMJCA.

POTTERS LANE: We are almost close to getting the final permit to use this property as a parking lot for YMJC.

YMJC BY-LAWS: We worked very closely with the past presidents who helped us to make YMJC operative and make the by-laws pass with a very high vote.

SUPERVISORY COUNCIL: A dynamic and creative Supervisory Council for the 2010 elections was formed through the efforts of Central Board members, and this Council did an excellent job in recruiting so many candidates.

RELATIONSHIP WITH PAST LEADERS: We created a close relationship with the community and past leaders, and with the late Mr. Hariri Tolou z'l who pledged a substantial amount to our community during our last term.

SHAARE TOVA: We made a close relationship with the previous founders of Shaare Tova. After several years of discussions between past Central Board members and Shaare Tova, we came up with the compromise to create a new entity to hold the assets of Shaare Tova (with its members being comprised of founders of Shaare Tova, UMJCA past presidents and representatives, and from other leaders of the community) in order to review and see options for us on how to handle this property and protect our \$7.0M asset now that only very few community members remain in the area.

Please note that all the areas outlined above were only made possible by embracing those who proposed their new ideas to us and by giving them the empowerment to take charge of their ideas. In the case that these visionaries needed our support, 1-2 members from our board were there to assist, and/or a committee would be formed, and/or an account would be opened for them to function.

To achieve all the above, we had to work closely with over 150 individuals as volunteers of our community in different committees and groups, and we thank them all.

Special thanks to Shaare Shalom Synagogue Board: Moris Aziz (Chairman), Amir Kohan (V. Chairman), Daryush Nowbakht, Bijan Hakimian, Shahram Levian, Mark Karimzadeh, and Jacob Levian; and to the Young Mashadi Jewish Center Board: Afshin Bassali, Allen Hakimian (V. Chairman), Mehrdad Kohanim (Chairman), Mehran Etessami, Brian Hakimian, Giacomo Hadjibay, and Jonathan Hezghia.

And special thanks to the heads and members of the following committees: Marriage, Parties, Drugs & Alcohol, Israel & Zionism, Heritage & History, Jewish Education Scholarship, Talmud Torah, Shalom Preschool, Finance & Budget, General Fundraising, Holiday Minyans, Mashadi Youth Committee, Social Services, Mashadi Media, Public Affairs, Long Term Planning, Medical Advisory, Communications, Charity and Angel Fund.

Ground-Breaking Exhibit on Iranian Jews First in History

Behrooz Hakimian (Iranian)

הפדרציה העולמית של יהודי משהד
Global Mashadi Jewish Federation
www.globalmashadi.com

Thursday, October 7th

Within hours of my unusual trip to Israel to personally deliver close to fifty objects on behalf of the Mashadi community of New York and the Global Mashadi Jewish Federation to the *Beit Hatfutsot* museum in Tel-Aviv, I picked up the phone to say goodbye to family, friends and relatives, my usual habit.

One of the first people I called was my friend, Bahman Kamali, who has been amazingly supportive and instrumental in helping to complete this project. When he answered the phone I was totally speechless and unable to talk for more than a minute or so, because I was crying. As I finished saying goodbye to everyone, I tried to find a reason for my high-running emotions. The answer was simple. This is the first time in history that there has been a museum exhibit about the Jews of Iran, including Mashadi Jews. This event is highly significant for the Jews of Iran, who are one of the oldest Jewish communities in the world and still carry strong ties to their culture and roots. A special segment within this exhibit will give importance to the Crypto-Jews (*Anusim*) of Mashad. This groundbreaking exhibit was largely made possible by a charitable donation from the Nazarian family in Los Angeles.

My introduction to this project was by a recommendation from my brother, Yusef, who was contacted by *Beit Hatfutsot*. His encouragement and support have put me on an exciting path which has deeply impacted my life. What has transpired during the last several months has allowed me to re-connect and interact with different aspects of Mashadi life, history and culture, reminding me of what the community has experienced. Regardless of the obstacles faced, Mashadis have been resilient and determined to maintain their culture and heritage. In spite of pogroms, re-locations, and tragedies we have never lost our sense of value and care for each other.

Another wonderful aspect of our heritage is the concept of trust. Families handed over their precious artifacts, such as old Tefillin, Torah Parshats, Tehillim, books, textiles, siddurs, old marriage certificates, etc., without demanding a receipt, or giving any inclination that they would like credit for the item being exhibited. Everyone offered these special objects in a very simple, down-to-earth way. Throughout this journey I revisited many other attributes of the Mashadi community, such as humility, honesty, and integrity in business. One of the projects was related to re-editing the list of Mashadis who made pilgrimage (*Haj*) to Mecca and Karbelah. In spite of the fact that these men had made pilgrimage to these holy Muslim sites, still they raised their children and grandchildren as devout Jews and never lost their true faith. The path of least resistance would

have been to accept the forced conversion. I had the occasion to share this fact with a close Muslim friend, who immediately said, "Bravo, to your community for not changing their true beliefs!"

Upon re-visiting the history of Mashadis in Central Asia, the Indian sub-continent, Afghanistan, and Russia, I was reminded of their unique exposure to other cultures by way of commerce and travel. In all the countries in which they engaged in business, they were revered for their honesty by their counterparts. Even in contemporary times I have had business encounters with local merchants in Pakistan, India and Turkey. After I identified myself as an Iranian, Mashadi Jew, they showed full trust in embarking on a business relationship.

Friday, October 8th

From the moment of my arrival at Ben Gurion Airport, I received VIP treatment, mainly thanks to Geula Goldberg, Registrar and Director of Permanent Exhibitions and also the curator, Hagai Segev, along with the special efforts of the entire staff at *Beit Hatfutsot*. My first visit to the museum was early Friday afternoon, when I delivered all the objects. I was given a brief overview of numerous artifacts to become part of this amazing display.

Saturday, October 9th

My plan for Saturday morning had already been set. I was to visit the Mashadi synagogue in North (*Zafon*) Tel-Aviv. It was a remarkable experience to be in the presence of Mashadis in Tel-Aviv, once again feeling the same sincerity, simplicity, and humble attitude I had felt in New York. I was given the privilege of speaking to the congregation in Farsi and English to emphasize the fact that this is the first ever museum exhibit about the Jews of Iran and numerous aspects of their life, with regards to music, poetry, art, politics, and religion. Saturday night, I had the pleasure of being graciously hosted by Hagai and his wife, Anat.

Sunday, October 10th

Sunday morning I met with Hagai and the museum staff in order to review the objects I had brought to Israel. One by one, the items were removed from the special crates they were packed in and carefully placed in hold bins. I was most impressed by their genuine interest and devotion to the project. This is a major undertaking by the museum, requiring tremendous effort, organization and dedication. My limited experience with collecting a variety of objects and the challenges involved, made me appreciate the complexity of the museum's task. The

museum had also been provided with professional photographs of these items, on loan from the Mashadi community of New York. Ultimately, many of these objects will also be featured in the museum catalog.

The exhibit will be held in an area of approximately six-thousand square feet, including two galleries plus an atrium connecting the galleries. The event launches with the grand opening on December 30th, (with approximately 800 guests expected to attend) and will continue for six months.

Sunday evening I had the privilege of meeting with a number of Mashadi community members in Tel-Aviv, including Yaakov and Sarit Yakoubi, Reuven and Hilda Nissim, Avraham and Rita Namdar, and Avi Bezalely, who were equally enthusiastic about this historic exhibit.

Monday, October 11th

I traveled to Jerusalem in order to visit the *Kotel* and specifically, the Bukharim quarters. My brother, Yusef, generously offered his full day for this meaningful visit. In the Bukharim quarter, I was interested in visiting two synagogues founded and sponsored by Hajji Adonia Haroonoff Cohan (aka Morteza Cohan) and Hajji Yekheskel Leivi (aka Esmail Leivi). Both Hajjis, upon completing their pilgrimage to Mecca, ironically ended up being the founders of these two *Beit Knessets* in Jerusalem. The third place I visited was Sarakhsia, a charitable guesthouse for Jewish travelers and newcomers. In addition to being a second-generation Hajji (son of Haj Din-Mohammad Rahmani), Hajji Mohammad-Ebrahim Rahmani sponsored Sarakhsia along with other charitable Jewish institutions, continuing his father's tradition of loyalty to their true faith, Judaism. Seeing these three places reinforced the argument that it is nearly impossible to change one's belief, by

force or coercion. At best, this ineffective form of pressure can last only briefly in the scope of time and history. These three men exemplified the determination and devotion of Mashadi men and women to ultimately maintain their true faith.

I'd like to extend my deepest gratitude to the entire staff of Beit Hatfutsot, including Hagai Segev, Shula Bahat, Geula Goldberg, Orit Engelberg, Ariella Amar, Smadar Keren, and Eran Litvin for being dedicated to this project and helping bring it to fruition.

This trip was made possible by the generous donation of David Elishaoff to the Global Mashadi Jewish Federation. My trip to Israel was quantitatively brief; however, highly rewarding. As a result of my interactions with this wonderful project, I remembered something historians and sociologists have said about not being able to effectively move forward, without drawing and learning from our past. Our society's biggest challenge is the fact that we live in a multi-cultural nation and can easily forget our heritage. By sharing our heritage with our youth we will give them the opportunity to be able to maintain their identity. By opening their eyes to our community's struggles and past experiences, they can acquire the tools to move forward more effectively, by keeping their faith and beliefs, and not yielding to outside pressures.

Light and Shadow: The Story of the Jews of Iran, opening December 30, 2010

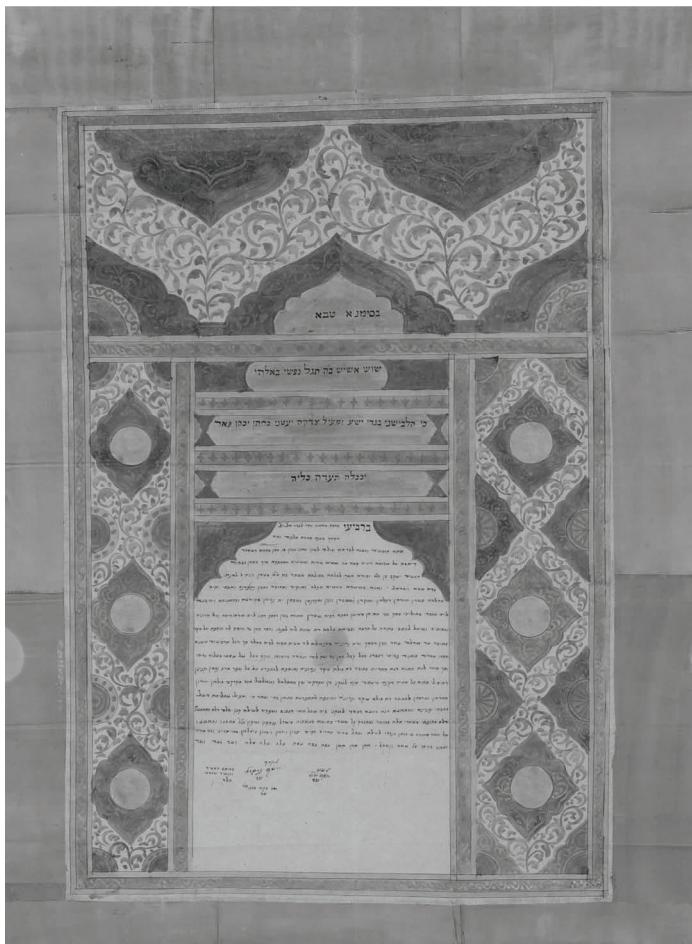
For details, please visit *Beit Hatfutsot*'s website,
<http://www.bh.org.il/>

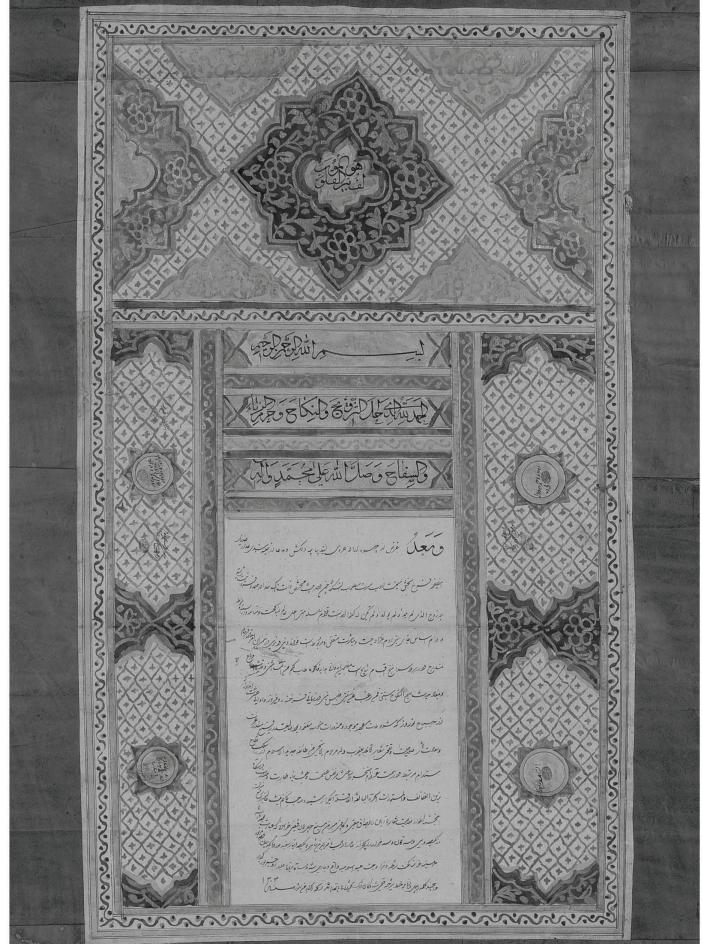
Street named in honor of Haji Adonia Haroonoff Cohan
in Jerusalem

Entrance to Haji Adonia Haroonoff Cohan Beth Knesset
in Jerusalem

A Muslim Marriage Certificate with a Hebrew Counterpart (courtesy of Robert Mardca)

Sheliteh and Shalvar (courtesy of Etessami family)

Megillah, Number 97

9

Child Bride Dress (courtesy of Khosrow and Guity Hakimian)

Shevat 5771, January 2011

Mashadi Jewish Center

Shaare Shalom Synagogue Report

Mark Karimzadeh

New *Heichals* and Bookshelves now Installed

Two new *Heichals* – one for the youth in the gym minyan, and one for the youngsters praying in the C floor minyan – which were specially commissioned for our Synagogue – are now installed and being fully used. These were made to replace the previous ones, which were in poor condition. We are now able to store a greater number of *Sifrei Torah*'s. Additional bookshelves have also been added in both the main sanctuary and the YAM minyan, which now allow for greater storage and easier access to *siddurim* and other prayer books.

Building Renovations

- Following a request by the Village, the “Yellow House” situated on the far side of the Synagogue parking lot, has been renovated on the exterior, with new roofing, doors, windows, and sidings. The inside of the house has also been emptied and cleaned. Upon completion of the renovation, we will also be re-paving and re-leveling the children’s playground area behind the house, and placing new children’s toys in the playground. We would like to thank Mr. Firooz Dilmanian for all of his work, time and effort on this project.
- The ceiling tiles in the central lobby of the Synagogue have been completely replaced, making the lobby a much brighter place. We would like to thank Mr. Aram Bakhshi for all his time, work, and effort in coordinating this change of the ceiling tiles.
- A 12” wide ballast at the right side of the entrance door to the YAM minyan has been removed. The new open space allows for the placement of some additional seats in the ladies section, as well as allowing for a safer and more open passage for the ladies to all the areas in that section. We would

like to thank Mr. Robert Mardkha for his work on completing this renovation.

- We are currently planning to completely resurface the parking lot with a new black top.

New Seats for Brit Milah

We have received two new large chairs, which are made to be used as “*kisseh shel Eliyahu Hanavi*” during the Brit Milah ceremonies. The high profile chairs make it easier to hold the baby down in the chair, as is required during a brit milah ceremony. We thank Mrs. Tamara Zar and Sons for their generous donation of these chairs to the Shaare Shalom Synagogue.

Modim Sign

A large and beautiful sign for the words of *modim*, which has been carefully designed and elaborately carved on stone, has been placed inside the main sanctuary. The sign makes it easy to read the section of *modem* from any part of the main sanctuary. We would like to thank Mrs. Tamara Zar and Sons, and the Kordevani families for their generous donation of this sign.

Youth Programs

We have added several programs for the youth throughout the week. We continue to make full use of the gym, with various classes and activities taking place for all ages, thanks to the supervision of Mrs. Nazi Gorjian. We have also added various learning classes for our boys, which take place during the week, and also on Shabbat mornings, thanks to the leadership of Mosheh Aziz.

We would like to remind the community of the following:

Car Pooling: We would like to take this opportunity to remind and encourage people to make their best efforts to car pool when attending a Didan event in the Synagogue. This will avoid any problems getting in and out of the parking lot.

Winter Hours: Due to the shorter winter hours, there is very little time left on Shabbat between the morning services and the afternoon services. Since the Synagogue has to be cleaned and prepared for the afternoon services, we urge the whole community to do their best to avoid littering the floors, and to keep the Kanissa clean when attending Shabbat services. Please cooperate by disposing of trash in any one of the several trash bins which are located throughout the building.

Shiras: If you have a Shira, and are planning to hold a Shira at the Synagogue, please make sure you notify the Synagogue in advance of planning to celebrate your Shira. This will help us properly plan for your Shira on the day you will be having it.

By the time this issue has reached your hands, a new Synagogue Board will have been elected and put in place. All of us on the outgoing Board would like to thank the whole community for their cooperation and goodwill throughout our term. We appreciate the help and support of all of the other community boards, with whom we had a great relationship throughout our time in office. We would like to apologize for anything we may have fallen short on, or missed, but hope that we were able to make the Synagogue a better place to come to for the whole community. We wish the new incoming Synagogue Board much success during their term, and hope that they will continue to make the Mashadi Jewish Center – Shaare Shalom Synagogue run even better and stronger than before.

AWARD WINNING DENTISTS MOVE TO GREAT NECK

Come visit our new 8000 square foot State-Of-The-Art dental facility

Great Neck & Mid-Island Dental Associates* have been blending the art and science of dentistry for over 35 years. Our award-winning dentists provide all your dental needs in a relaxed atmosphere, giving you plenty of reasons to smile!

Our specialties include:

• General Dentistry	• Orthodontics	• Pediatrics
• Cosmetic Dentistry	• Periodontics	• Sedation Dentistry
The only dentist in Nassau County to be accredited by the AACD	• Implant Dentistry	• Evening & Saturday Appointments
	• Elder Care	

Call to schedule your complimentary consultation and ask about our new patient specials.

*Formerly Bayside Dental Associates

GREAT NECK & MID-ISLAND
DENTAL ASSOCIATES

611 Northern Blvd. • Ste. 100 • Great Neck, NY
516-708-4019

www.greatneckdentalassociates.com

AACD American Academy
of Cosmetic Dentistry
ACCREDITED MEMBER

Community News

Rodney Hakim

Mashadi Synagogues Visited by Several Prominent Politicians

Over the months leading up to the recent elections in November, the Mashadi Jewish Community has had the privilege of having several high-ranking politicians visit our synagogues and speak with our congregations. Five of the most prominent of these politicians were State Senator Craig Johnson, Congressman Steve Israel, Congressman Gary Ackerman, Dr. James Milano, and Senator Kristen Gillibrand. The following is a brief summation of their speeches.

State Senator Craig Johnson visited the Young Mashadi synagogue in October, discussing his primary objectives as State Senator of New York. Johnson, who is Jewish and lives nearby in Port Washington, began by quipping about knowing Great Neck all too well, as his wife was formerly a Great Neck resident. When it got down to business, Johnson turned his focus to what he considers to be two of the most important aspects of recovering from the economic downturn; lowering property taxes, and aiding in the creation of more jobs. He also pledged his support for the Mashadi Jewish community, stressing his history as a supporter of Israel, and being the first lawmaker in New York to push for state pension funds to be divested from companies that do business with Iran.

Congressman Steve Israel spoke at the Mashadi Jewish Center in June, and stressed his commitment to pro-Israel politics, in terms of his long history of helping to secure funding for Israel defense projects from the U.S. government, including the recent funding and development of the Iron Dome missile defense system that has been put into effect in Israel, which will help defend Israel against missile attacks from its hostile neighbors. Congressman Israel recently called for the Iranian President, Mahmoud Ahmadinejad to be arrested and tried for incitement of genocide, and introduced legislation condemning the Iranian government for its brutal handling of human rights activists. He also discussed how he works across the political aisle with both Democrats and Republicans to make sure pro-Israel issues do not get bogged down in partisan politics.

Long-time friend of the Mashadi Jewish community, Congressman Gary Ackerman, was another guest at the Young Mashadi synagogue in October, and discussed Israel's quandary in dealing with the Palestinians, and the difficulties they face in the current peace talks. Congressman Ackerman opined that while Israel has the military edge over the Palestinians, the Palestinians have the political support of all the Arab nations, which have become an increasingly influential body in the U.N. Security Council. Ackerman expressed his fear that if the Arab countries vote in a bloc to grant international recognition to a new Palestinian state, then it would lessen Israel's bargaining power in the peace talks, and put Israel in an even more

compromising position. He suggested that there are no easy answers to the Palestinian problem, and while he is hopeful that diplomacy will prevail, and that Prime Minister Netanyahu's attempts at negotiation will succeed, a military incursion is a distinct possibility.

The man running against Congressman Ackerman in the race for New York's 5th District in the U.S. Congress, Dr. James Milano, also spoke at the Young Mashadi synagogue in late October. Dr. Milano, a practicing emergency room physician at St. Francis Hospital, conveyed his love for both America and Israel, and expressed his belief in the importance of not only maintaining a strong bond between the two nations, but making it stronger than ever before. His passion for bolstering the American-Israeli relationship makes it no wonder that we won the endorsement of the group ASFI, Americans for a Safe Israel.

The highest profile politician to appear was Senator Kristen Gillibrand, who made her first visit to the Mashadi Jewish Center in October, saying that she knew that the pro-Israel community had helped give her Hillary Clinton's former spot in the Senate, and that she would continue to support us, much as we supported her. Senator Gillibrand was the first U.S. Senator to stand behind Israel after the Turkish Flotilla incident that took place this past summer, and reiterated her commitment to both Israel and to the Jewish community here in New York.

It is a testament to the growing political clout of our community that these high-ranking politicians are deeming it necessary to visit our synagogues during their re-election campaigns. Each of the five speakers mentioned above, Craig Johnson, Steve Israel, Gary Ackerman, James Milano, and Kristen Gillibrand expressed their commitment to helping the local Jewish communities, and perhaps more importantly, to supporting pro-Israel politics. Regardless of our individual political affiliations, whether Democrat or Republican, liberal or conservative, it behooves us to have our community recognized and represented in the political arena, and to have our voice and our support of Israel loudly heard.

Mashadi Jewish History Exhibit at the Beit Hatfutsot Museum in Israel

On Thursday evening, December 30th, 2010, the Beit Hatfutsot Diaspora Museum on the campus of Tel Aviv University will have the grand opening of the much anticipated exhibit focusing on the Jews of Iran, with a special section of the exhibit devoted exclusively to the history of the Mashadi Jews.

The exhibition will shed light on a magical community, one of the first Jewish Diasporas, its unique and rich culture, and its contributions to the Jewish world throughout the millennia. It will focus especially on the last 200 years of the life of this community, which traces its origins to the destruction of the first

temple 2,700 years ago, and which survived under Islamic rule for 1,400 years.

The exhibition will be made up of two sections, each presenting a different perspective and epoch in Iranian Jewish history. The first section will focus on the historical and cultural aspects of the Jews of Iran, emphasizing the tensions inherent in being "a culture within a culture." It will examine the life of the community within two spheres: segregation and integration, separation and influence. The second section will deal with the period from the beginning of the twentieth century until today, and will explore the changes and challenges that the community has had to overcome: the dilemmas of modernity and the ups and downs of Israeli-Iranian relations before the 1979 Islamic Revolution. The contemporary part of the exhibit will feature oral histories of Iranian-Jewish immigrants and other personal testimonies.

The exhibit will offer an introduction to the Iranian-Jewish experience, with themes of history, tradition, culture, and cross-generational impact, as well as the influence that the environment, space, and structures of the Iran Jewish community had on Iranian visual culture, artistry, and style. Additionally, there will be a focus on the melodies of the Jewish world, as it relates to poetry, literature, and liturgy found in ancient manuscripts. There will also be an area pertaining to the Iranian Jewry's interactions and conflicts with the Shi'a rulers, and their difficulties and struggles in preserving a unique identity.

Items on display will include Iranian Jewish ritual objects, such as wedding vestments, ketubahs, prayer books, personal artifacts, and photos, much of which have been donated by members of our community. The exhibit will run in Tel Aviv for six months, and subsequently travel to museums in London, Paris, New York, and Los Angeles.

In addition to the grand opening ceremony on December 30th, there will be two full day conferences on Monday, January 3rd and Tuesday, January 4th, 2011. The first of these two nights will feature a special reception with keynote speaker, Shaul Mofaz. Other speakers for the two-day conference will include the Israeli Defense Minister, Ehud Barak, the former head of Mossad, Efraim Levy, the head of Israeli Intelligence, General Amos Yadlin, retired General and Air Force Chief, Eitan Ben Eliah, professor David Menashri, and Dr. Houman Sarshar.

The Mashadi Jewish community has reserved 50 seats for the Thursday night grand opening ceremony, and 70 seats for the two-day conference. For more information, visit www.globalmashadi.com, or contact Behrooz Hakimian (Iranian) at (516) 661-5242, or Bahman Kamali at (516) 476-8776.

Hilda Nassimi, Author of The Crypto-Jewish Mashhadis, at Shaare Shalom

On Saturday morning, August 21st, the Mashadi Jewish Center had a very special guest on hand, as the author of the new book, The Crypto-Jewish Mashhadis, Hilda Nassimi, was in attendance for Shabbat services. Mrs. Nassimi was introduced to the congregation of the main minyan at the end of shacharit services by Hooshang Nematzadeh, and gave a brief speech followed by a question and answer session at the smaller minyan of Rabbi Ben Haim before mincha services. Mrs. Nassimi, a

history professor at Bar Ilan University in Israel, is originally from Romania, and is married to one of our community members, Reuven Nassimi from Israel. She has published several books and academic articles on crypto-Jewish communities, with her most recent being this book about the Mashadi Jewish community. In the book and in her speech, Mrs. Nassimi discussed the origins of the Mashadi Jewish community, and mentioned the major events in our communal history, notably the Allah-dadi pogrom of 1839, which led to our ancestors' forcible conversion to Islam, which they feigned adherence to in public, while secretly maintaining their Jewish beliefs and traditions in private. She also discussed such things as the community's attempts to escape their persecution by fleeing to nearby regions, the community's women being the ones who most steadfastly maintained the religion, and the community's ultimate emigration to New York.

Mrs. Nassimi was not the only representative of Bar Ilan University on hand that Shabbat, as the university's American Program Director, Rabbi Brycks, was also in attendance, giving the community more information about the higher education program at Bar Ilan, and in particular, the Israel Experience program, which numerous Mashadi college students attend every year. For more information about the Israel Experience program, visit www.israelxp.com.

It was an informative Shabbat with our guests from Bar Ilan University, and a great illustration of how historically significant our community's experiences have been, as well as how important it is to further our community's knowledge not only about its own history, but about higher education and learning about Israel, as well.

Mashadi Genome Project & Health Fair

On Sunday, November 21st, 2010, in addition to the UMJCA elections for the Central Board and synagogue boards, two other very important events were also taking place in the Mashadi Jewish Center; the Mashadi Genome Project, and the Health Fair. Each of these was organized by prominent young doctors from our community, with Dr. Gidon Akler and Dr. John Hakimi running the Genome Project, and Dr. Daniel Benilevi running the Health Fair, and with the mutual aim of both events being to achieve a better standard for health and wellness in the Mashadi community.

The Mashadi Genome Project, also known as the Jewish HapMap Genome Project, brought doctors and researchers from the NYU School of Medicine and the Albert Einstein School of Medicine to our community, with the goal of comprehensively mapping the genes of Jewish people, and in particular, the genes of the Mashadi Jews. Studies of this nature are usually extremely expensive, costing well over \$100,000, but our community was fortunate enough to have the doctors and researchers provide this amazing service for us at no cost. Led by Dr. Gidon Akler (Aghlar) and Dr. John Hakimi, the researchers sought blood samples from the Mashadi Jewish community that morning, and with a massive number of donors showing up, they reached their desired number of 200 blood samples very quickly, and had to turn away the remaining donors hours earlier than expected. From these blood samples, the doctors and researchers intend to get a cross-section of genetic material to represent the larger

population of Mashadi Jews, and from that, learn about our genetic predispositions to various diseases, learn how our genes compare to those of other Jews of Sephardic and Ashkenazi ancestry, and trace our lineage back to the days of our biblical ancestors. Once this data is gleaned, there is tremendous potential for improving the health and increasing the longevity of our community, as the doctors can determine what illnesses we are most predisposed to, and as such, create remedies and therapies to specifically combat those illnesses. Moreover, we will learn such previously unthinkable things as whether we are descendants of the Davidic dynasty, what percentage of us are direct descendants of Aaron HaKohen, whether we come from the Assyrian or Babylonian exiles, and much more. The data derived from the blood samples will be coupled with the data drawn from the Health Survey that was also given to the donors and volunteers that day, which asked for anonymous medical information about individuals and their family members, so as to draw a more complete picture of the ailments and medical conditions that our community faces. The doctors have the noble goal of finding new and more informed ways of treating and preventing cancers, movement disorders, and other illnesses in our community, with the encouragement to the volunteers that their participation could contribute to saving the life of one of their family members, and when you save another Jew's life, it's like you've saved the entire world.

The Health Fair held that day had a similarly noble goal, as Dr. Daniel Benilevi and his team provided free medical services for the community members, including blood pressure checks, cholesterol screenings, flu shots, and allergy testing. Moreover, the community members had the opportunity to sit and talk to the doctors about their various medical issues and ailments, and have the freedom to have these discussions at their leisure in a relaxed environment, without the hindrances of office appointments, insurance claims, sitting in a waiting room, or having limited access to a doctor who is hurrying from patient to patient. It was a warm and inclusive environment in which community members young and old could sit and commune with the panel of doctors in a casual atmosphere, and walk away with renewed confidence.

The Mashadi Genome Project and the Health Fair were wonderful events to run in tandem with the UMJCA elections, as both were designed to improve the health and longevity of our community members, each in its own way. The Genome Project looked more to the collection of scientific data drawn from blood samples and the Health Survey, with the goal of learning more about our genetic predisposition to various diseases, in order to find ways to treat and prevent those illnesses, making for a healthier and longer-living community. The Health Fair was more immediate in its goals, providing free medical services to the community members, and a casual environment in which to sit with the doctors and speak with them in a non-stressed environment. Both events were extremely important to the community, for both our short-term and long-term health needs. We thank Drs. Akler, Hakimi, and Benilevi for the biggest donations, which were their time, energy, enthusiasm, and love for their fellow Mashadi Jews.

Operation Rebound: Saluting Israel's Wounded Warriors

On Saturday, October 16th, the Mashadi Jewish Center had some very special visitors in the form of the six Israeli soldiers who are taking part in Operation Rebound, the rehabilitation project allowing soldiers who were wounded in war to participate in competitive sports activities by utilizing the most advanced technologies of prosthetic care. Organized by the Israel and Zionism Committee of the Central Board, the visit of the wounded warriors to the Shaare Shalom synagogue was a truly inspirational event, with the Israeli soldiers sharing their stories of how they sustained their injuries, and how they are overcoming them.

Operation Rebound was brought about by the U.S. Paralympics Military Division, which invited the six wounded Israeli warriors to a camp/clinic for rehabilitation through sports, introducing them to adaptive sports equipment, techniques, and opportunities not readily available elsewhere. The program helps them rebuild their lives through this special equipment and through intensive multi-disciplinary training. Sports rehabilitation has extensively proven benefits, and helps these wounded warriors live their lives again without limitations. The program is sponsored by Tikvot, a non-profit, volunteer-based organization which rehabilitates Israel's victims of terror through sports. Tikvot's mission is to give these soldiers the hope and power to restore their self-confidence and dignity, and bring back their long-lost smiles. The Tikvot program lives up to its namesake, as its name means "hopes" in Hebrew, and hope is exactly what is provided to these soldier-athletes, despite the injuries they sustained.

Hope is precisely what these wounded warriors shared with us as they related their individual stories. One of the Israeli soldiers, Ran Eliya, a sergeant in the Paratroopers Brigade, lost his leg to amputation after being wounded in an Israeli operation in Gaza. Despite his life-altering injury, Sergeant Eliya was enthusiastic about his work with Operation Rebound, and his optimism was moving, affecting the Mashadi congregation in attendance. Another soldier, Itay Erenliv, a captain of the Orev Paratroopers, an elite unit of the Israeli Defense Force, lost both legs due to a massive roadside bomb that blindsided him and his unit while they were pursuing terrorists. After the bomb detonated, Captain Erenliv and his unit were all critically injured, but he protected them until they were all evacuated first, falling unconscious only after his unit was finally brought to safety. He is now back on active duty, and is extremely motivated to be involved in competitive athletics, particularly running and biking.

The Mashadi congregation was so thoroughly moved by the soldiers' stories, that numerous pledges were made for donations to Operation Rebound and the Tikvot program, even though no fund-raising had been planned. The courage and bravery of the soldiers, even in the face of their devastating injuries, was truly inspirational, stirring the love and passion of our community for these wounded warriors. We thank them for visiting our community, and wish them refoua sheleima and all the best in their journey from being wounded in the line of duty to being inspirational warrior-athletes.

Mazal Tov

Mazal Tov To The New Baby Boys Of...

Yosef David, son of Michael and Vanessa Livi
Zachary Benjamin, son of Jeremy and Jennifer Hakimi
Ezra, son of Michael and Sadie Hakimian
Noah, son of Shayan and Rebecca Nabavian
Nachman, son of Salim and Emilia Bassalian
Noah, son of Michael and Laleh Kamali
David Aaron, son of Rami and Ilana Kalatizadeh
Emanuel Ariel, son of Albert and Nazanin Aghlarian
David, son of Ronen and Dalia Ismaili
Efaim Yosef, son of Emil and Dalya Kalatizadeh
Matan, son of Moshe and Anita Azizi
Alexander, son of Ramin and Yael Hakimian
Elay, son of Shmulik and Kathleen Yekutiel (Belgium)
Son of Simon and Gila Livi
Jordan, son of Emanuel and Bella Etessami
Yinon Yosef, son of Efraim and Maya Namdar
Yosef Chaim, son of Alon and Nazila (Enayatian) Rom
(California)
Joseph Aaron, son of Robert and Dorit Bassaly
Nathan, son of Elliot and Blanche Nassim
Liev Julien, son of Avi and Natalie Mazloumi
Tyler David and Cloe Liora, twin son and daughter of
Isaak and Debbie Nassimi
Daniel, son of Kevin and Stacey Gorjian
Anderson Moshe son of Arezou & Mehran Hakimian
Avraham Shmuel, son of Ryan and Bita Leviem
Roey, son of Netanel and Talia Levy
Shai, Son of Ronen and Genia Eitan (Enayatian)
Son of Abe and Tania Rafael
Son of Netanel and Stephanie Ben Haim
Son of Rabbi Yonathan (Payam) and Jessica Hakimian

Mazal Tov To The New Baby Girls Of...

Rivka Suri, daughter of Avi and Sara Levan
Ayelet, daughter of Tony and Michelle Yaghoubi
Sara, daughter of Michael and Dora Hakimi
Sienna, daughter of Nader and Sanam Kashanian
Elisheva Chana, daughter of Doron and Dalia Levy
Abigail Zilpa, daughter of Rodney and Shirin Rahmani
Chana, daughter Adam and Eva Leviem
Hannah, daughter of Doron and Debbie Hakimian
Daughter of Hadi and Rosa Namdar
Chana, daughter of Benzi and Nicole Siouni
Michal, daughter of Mehran and Candice Enayatian
Joelle Dina, daughter of Mehrdad and Sarit Ebrani
Ariella Sara, daughter of Gai and Barbie Gohari
Riley Hanna, daughter of Niki and Nadine Hakimian
Joelle Irit, daughter of Jonathan and Brenda Loloi
Naomi Esther, daughter of Roni and Ayala Siouni
Rivka, daughter of Michael and Ellena Khojahiny

Bar-Mitzvahs

Ilan, son of Mehran and Mojdeh Bassali
Elliot, son of Shahriar and Ladan Hakimian
Adam, son of Danny and Elena Lavian
David, son of Samuel and Dalia Lolai
Ariel, son of Bijan and Nathalie Hakimi
Ariel, son of Haim and Sepideh Hazan
Jacob, son of Mehran and Monica Hakimi
Daniel, son of Avi and Perla Nitzani
Brandon, son of Nace and Penina Moghadam

Engagements

Mehrdad Khordipour and Esther (Hadavian) Moheban
Elan Hakimian and Carly Hakimi
Ben Koren and Karen Karmely
Alex Hagiage and Melissa Dil
Sammy Ghassabian and Polina Hakimi
Byron Hakimi and Jaime Namdar
Elliot Livian and Ahuva Levy
Itamar Hakakian and Linda Hakim
Ronen Khordipour and Rebecca Behrouz

Marriages

Steven and Michele Kamali
Moez and Dina (Mardkhai) Yousian
Payam and Justina Hezghia
Harvey and Yasmin (Zar) Block
Nikolas and Carol (Levian) Pocard
David and Monika Kelaty
Oliver and Natalie Etessami
Ramin and Judith Kamali
Daniel and Chantal Nassimi
Jeremy and Raquel Nikfarjam
Lee and Charlene Dilmanian
Neal and Diana Hakimi
Jordan and Joyce Karmily
Doni Sians and Elisheva Roubeni

For future issues of Megillah, those parents who would like their newborn's name to be published, please e-mail your full name and your child's first, middle and/or Hebrew names to MYCNY@aol.com.

Pictures

Left page, clockwise from top left: Ramin and Judith Kamali, Lee and Charlene Dilmanian, Payam and Justina Hezghia, Neal and Diana Hakimi, Steven and Michele Kamali

Right page, clockwise from top left: Jeremy and Raquel Nikfarjam, Rodney and Samantha Nassimi, Daniel and Chantal Nassimi, Oliver and Natalie Etessami, Jordan and Joyce Karmily, Stephanie Taboh and Moshe Mashiach

It's Your Turn

Eddie LeVian

Background

“We should adopt a slate system...” was a mantra that was being heard over and over again. “No one is going to run in an election any more,” said the detractors of the electoral system of running our beloved UMJCA. “The system needs to be changed. We cannot continue begging people to run and then only give them 16 names to choose 15 people from.” The conventional wisdom in the Mashadi community seemed to be leaning towards a need to uproot the democratic process and replace it with an appointment system.

Many of us felt that everything that we had worked for in the last 15 years to get away from one man rule was about to be lost. Those of us who have worked in the American Jewish Day school system, where there is a slate system for appointing new boards, were especially sad to see so many people talk against our own very democratic system. With the Chairman of the previous Supervisory Council’s passing, and another member fighting for her life and two others unavailable, the council was left with only some of its technical team. Even when the Central Board chose a new group, most of them declined, as if to say that they too felt that the system needed to be changed. Little did they know that the change needed was in the old way things were done, a change in attitude, a change in believing in our future and fighting for it.

2010 – 2013 Supervisory Council is Born

Several of us volunteered our names to the Central Board for consideration for the new Supervisory Council. We were worried about the direction the elections had taken and wanted to do something about it. As it turned out, the Central Board decided to give the job to Mansour Karimzadeh, Linda Kamali, Ramin Aziz and Eddie LeVian, along with three of its own outgoing members, Behnam Hakimian (Iranian), Cathy Baniliv and Ramin Gorjian. At first we were wondering why so many Central Board members were being assigned to the team. But as soon as we had our first meeting we realized that we had a chemistry that made us a team. All of us except Ramin Aziz had served on a previous Central Board together and worked well with each other. Ramin was crucial in the team, having served on past Supervisory Councils and holding the communications reigns of the community in his hands. The past technical team members of Farshad Rahamanan and Mickey Karimzadeh offered to serve ex-officio as technical support. We also talked to past Central Board, Synagogue Board and Supervisory Council members for advice. For example, Mr. Fred Hakim advised that the only way to have a lot of qualified people compete in elections was to honor those who have served in the past and those who step forward.

We decided early on to adopt a policy of openness and transparency. We also realized the value of good communications, both within our board and to the community. The first thing we did was set up our communications tools. We

had to come into the 21st century. We set up a Blackberry BBM group called Supervisors so we could instantly chat as a group without notice, along with an email group called Supervisorycouncil@googlegroups.com, so we could review documents, lists, and be contacted by the community members. We also set up a fax number that would instantaneously get emailed to all of us, so that any nomination forms, acceptance forms or absentee ballots faxed to us would instantly appear on our emails and Blackberries.

Our first meeting was nice in that a few stakes were put in the ground that directed us for the next three months. First of all, we agreed that on any decision if four or more Supervisors vote a certain way, the others would agree to follow that direction, even if they did not agree. We also agreed that important decisions would need the support of at least four Supervisors, even if the meeting had less than seven members attending.

First Steps

We started to make forms, email blasts and speeches asking community members to nominate people they thought would fit each of the boards. We were tasked to set up elections for the Central Board, the MJC / Shaare Shalom Synagogue Board, the YMJC Board, the Shaare Tova Board and the Shira Chadasha / Shaare Rachamim Board and for holding a referendum to approve the newly drafted YMJC Board bylaws.

Our first meeting also exposed some tension in the group between the ways thing had been done in the past and the new ways that we wanted to do things. Every time an old member of the Supervisory Council would say “in the past, this is how we have always done it,” the new members would come back and say “maybe that is why we had trouble in the past and we should think out of the box and consider new way.” We made a few rules. We would only accept written nominations. If someone approached us in the Synagogue with a suggested name we would advise them that we cannot add them to the list unless they nominated them in writing. We promised to write each nominee a letter and formally inform them that they had been nominated. We also promised that each nominee given to us in writing would be contacted in person or by phone by at least two separate members of the Supervisory Council to be sure that they were given every chance to accept.

We also realized that the Central Board’s decision making process needed the view of women and decided to make an extra effort to recruit women to run. We had an uphill battle because the bylaws of the UMJCA currently limit the number of women who can be in the board at one time to only 3. We had five Supervisors who volunteered to speak in the various minyans, including our women – a first.

Marketing Campaign

Just as we were about to begin our marketing campaign, one of our Supervisors came up with an amazing slogan that stole

everyone's heart: *IT'S YOUR TURN!* Banners were made for both Synagogues and the message was clear. The old boards were leaving and it was time for capable new members to step forward. We could all feel the energy that was being unleashed with our new mantra! Three simple words that said it all.

We knew we had to communicate regularly with the community and energize them we also knew that we had to dispel some old notions that were keeping people away. We also knew that we had to give honor to those who were serving us. That proved especially difficult as the outgoing board had many humble members, never wanting to take the spotlight and rarely speaking to the public. So we decided that in our speeches, we would need to explain their accomplishments including the millions of dollars that were paid down on the 130 loan and the hundreds of thousands of dollars that the annual operating expenses had been brought down. We talked about their success in getting the largest single donation ever in the history of our community and the millions in interest free loans they secured. We discussed their successes in social issues such as promoting marriages and turning around the stubborn downward trends, and in paring the excess parties by setting guidelines. But when we wanted to recognize them they refused. In fact, our plans to give plaques to the outgoing Central Board members in the Synagogue were nixed by the CB members on the Supervisory Council.

All speeches were accompanied by written communications and email blasts so that the message would have a better chance of getting out. We praised the outgoing board and showed how much stronger we are financially today. We also clarified the minimum amount of time needed to serve on the boards. Things were different now than when we were building a community center. We expressed the need for women to get involved. We not only expressed that it is everyone's duty at one point in their life to give back to the community, but also pointed out how gratifying it was to serve.

Nominations

Nominations started to come in, we started having meetings to assign each of them to two different Supervisors. It was hard because some of the nominees were not known to any of us. We didn't just want to call people but we wanted to sign them on. We started to maintain a list that eventually grew to almost 400 names. That meant that each of us had to make at least 120 contacts and phone calls. Many of the nominees had a lot of questions and it took time to talk to each one and answer their questions. The Synagogues and community events became our recruiting centers to talk to people. One of the groundbreaking decisions we made about the nominations was to make them public by publishing the nominated lists before the deadline both in the Synagogues and online and by email blasts. This strategy formalized the nominations to the community and elevated the status of the nominees as official. Another move that was new to the Supervisory Council was that we sent personalized official letters to all nominees informing them that they had been nominated by community members and listing the boards for which they had been nominated. We continued to write letters to the nominees during the process, eventually sending as many as four personalized letters to each nominee.

At first, we had decided that we would keep secret the internal information about who had been nominated and who had

accepted, as we were concerned about getting manipulated from outside. As time went on we realized that we were talking anyway and totally reversed ourselves and decided that if someone asked us about any particular candidate's acceptance, we would be allowed to share that information. Transparency and openness became our mantra.

Acceptances

Our first acceptance was Mr. Hertzl Cohanpour. But after that it was an uphill battle. We found that of the nine eligible members of the current Central Board, only three were planning to run again. On the Synagogue Board, we only had one current board member who had expressed an interest to run, and for the YMJC none of the current board members were accepting. We quickly realized that we weren't going to build this new house on its old foundations and had to find beautiful new bricks to build with and then hope that the old foundation would fall into place. But how?

We decided to run a series of three mock Central Board meetings to invite the candidates. At first we wanted to group them in ways that we thought would be compatible, but then we thought that would cry of discrimination and cliques so we decided to send an open letter to all of the Central Board nominees and invite them to attend any one of three planned meetings. It was to be a meeting to discuss what each attendee saw as issues facing our community and what they thought should be done about it. When only two people showed for our first meeting, we started to question our wisdom, but by the second time around we got 30 nominees; by the time the meeting was over we had signatures to run from seven of them. We were well on our way of building our list of candidates. The mock meetings were especially interesting as they gave us a window into the candidates and gave them a sense of what type of people they would be working with. It was like a group interview. As it turned out, 16 of the 24 candidates that ran for the Central Board and two of the 11 candidates that ran for the Shaare Shalom board ended up being part of the mock Central Board meeting that was held. Interestingly, nine of the newly elected Central Board members were in that mock meeting and both of the Shaare Shalom participants also got elected.

Our goal all along was to have around twice as many people running for any board as the size of that board. This meant that with 15 members for Central Board and Shaare Tova and seven, nine and 11 members for the Synagogue Boards, we needed to recruit over 100 people as candidates. Our goal was also to make sure that not only did we get the quantity of people running, but that we would offer highly qualified candidates for office that would have the support of the community. That meant that we had to nominate people ourselves as well, targeting businessmen, lawyers and people with strong networks as well as old-timers.

Then, with only three days left to close the nominations and announce our candidates, we were hit with a number challenges, including two resignations. The first was Linda Kamali, who seeing that not enough women had stepped forward to run for Central Board resigned from the Supervisory Council and announced her candidacy for the Central Board. Then, within minutes of this, Ramin Aziz also resigned for personal reasons. Our first step was to get the bylaws committee of the UMJCA to rule on whether we were allowed to accept Linda's resignation

and candidacy. Time was tight so we asked for an emergency ruling which came back unanimously favorable. Then we voted on the SC to accept her resignation and candidacy and that also came back unanimous with one abstention. Filling Ramin's shoes just days before our deadline was especially hard on us, as he was responsible for all of our communications and held our files on acceptances and was out of touch for a couple of days. Somehow we managed and when the going got tough we got even tougher.

At this point we realized that our youth had been left without a voice. There were only six candidates for the YMJC board election and no one from YMJC running for the Central Board. There were also 70 names on Ramin's list that needed to be contacted by the others on top of their own lists. We went into emergency mode. A full day of phone calls was followed up by an impassioned three minute appeal to the main sanctuary of the YMJC informing them that they were not represented in the community election. The youth responded dramatically and within 48 hours we closed the list with 19 candidates for the YMJC, 11 candidates for the Shaare Shalom and four members of YMJC running for the Central Board. The Central Board ended up with 24 candidates and the Shaare Tova with 19 candidates. We had an unbelievable 74 candidates not counting the Shaare Rachamim.

At this point, the Shaare Rachamim board had 13 confirmed candidates for 11 positions when the Central Board wrote a letter to us that the bank had alleged that the Shira Chadasha is part of the UMJCA and that supervising their election this time might get misconstrued and may complicate negotiations of their loan. After studying their bylaws it became clear that their elections were supposed to take place in January anyway and that their board could extend it for another 60 days if necessary. As such the Supervisory Council felt it had no choice and wrote the Shaare Rachamim board informing them that we would not be able to supervise their election and asking that they postpone their elections. As it turned out they ended up running their own election a week after ours with nine candidates for an 11 member board.

Promoting the Candidates

Now with two weeks left to the election it was time to promote our most precious asset, our candidates. We recognized that often in the past, people have been confused about the candidate's names not recognizing them. People had a thirst for knowing their candidates and their positions on the issues. We decided to use the next two Shabbats to introduce the Synagogue Board outgoing members and incoming candidates to each respective Synagogue and devote the candidate's night to introducing the Central Board members to the community, giving them a chance to speak if they wish. Each Shabbat we called up Central Board members and Synagogue Board members and gave them standing ovations, and then introduced the candidates of the respective Synagogues to the congregants. At the same time, we were feverishly amassing biographies and photos for the 74 candidates we had achieved. Losing our technical support from Mr. Aziz had handicapped us until we were saved by a young man named Daniel Nabavian who set up Mashadi.org and marvelously worked day and night to put together the layouts and artwork of the colorful, picture rich brochures that we handed out in the Synagogues describing the candidates in their own words while putting their bios and pictures on line. We put all of the

candidates' photos also in color on both covers of the brochure and made it look like a face book. People loved the brochure, especially the color pictures on the cover and kept looking at it and reading it. By Election Day we had printed four editions of the candidate's brochure totaling over 1000 copies and the link on Mashadi.info with the candidates' pictures and bios became the most popular link in the history of our community, by far surpassing the previous record holder which was the link to the Shiras. We had succeeded in creating a buzz for the election where everyone was excited about it and everyone was talking about it. The mere fact that we had a record number of candidates ensured that we would have a record turnout.

Pre-Election Preparations

There were other housekeeping matters to deal with. One was that the new proposed bylaws for the Young Mashadi Jewish Center's Board called for expanding their board to nine members. The question was whether we would hold the election based on seven members with a minimum of five candidates or based on nine with a minimum of six. Once again we turned the matter to the bylaws committee who had to hold a virtual meeting with members in different parts of the world. They concluded that the vote for the referendum on the bylaws should be counted first and if approved then the top nine candidates would become board members. But the minimum vote would remain at five.

With Election Day approaching we wanted to expand the opportunity to vote on computers and bought eight additional computers to have a total of 12 computer stations. We also asked our programmer to put the candidates' pictures into the computer ballots so that people would be able to see who they are voting for. We were assured that the computer program had worked well for many elections and with such a short time could not be tested further.

Election Day

At this point, our goal shifted to ensuring maximum attendance on Election Day. Our mantra changed to "BE A PART OF IT". Dr. Danny Banilivy had agreed to coordinate a health fair for the community and Gideon Akler, with the support of Bahman Kamali had convinced the NYU medical school to also do a genome map of our community, hoping to eventually extend our community's life span by 10 years. The challenge was how to fit all three events, along with the Sunday minyans and the Sunday basketball groups all at the same time. Some creative organization of the space allowed the election to take place in the main sanctuary while the genome project and health fair took place in the social hall. The entrance to the election was also in the social hall exposing all community members to all events. Voters would get checked in by volunteers at tables set up with books of the Mashadi community members and sign in to ensure that they only vote once. These volunteers included Mrs Linda Banilivy, Mrs Ruthy BenDavid, Mrs Maria Djamshidof, Mrs Helen Ghassabian, Mrs Vilote Hajibay, Mrs. Dalia Hakimian, Mrs. Esther Hakimian, Mrs Nancy Hakimian, Mrs. Dina Hakimian Khordi, Mrs Mitra Hezghia, Mrs Helen Ghassabian, Mrs Mitra Hezghia, Mrs Violet Hajibay, Mrs Khandan Kalaty, Mrs. Sima Khorsandy and Mrs. Mahtab Kohanim. They would then take bar codes given to them to exchange for ballots and clipboards and pens from Supervisors at

the back entrance of the main sanctuary. They could then choose to sit anywhere in the sanctuary to vote. Once done, they would deposit the ballots in five color coded sealed and tamper proof ballot boxes (prepared painstakingly by one of the Supervisors) for the five elections (Referendum, Central Board, Shaare Shalom, YMJC and Shaare Tova). Mr Albert Kalatizadeh had also volunteered to help during the election day.

With large donations of food and money from Shop Delight and Valley National Bank, we were able to serve food all day long from breakfast to dinner. And in order to maximize the opportunity to vote in Great Neck, we had the voting start at 9:30 AM and ran it all the way to 6:30 PM and accommodated the Kew Gardens crowd by having one member of the Supervisory Council present there for 3 hours with absentee ballots from 8:30 – 11 AM, while at the same time offering free roundtrip shuttle buses from 11 AM – 6:30 PM between Shaare Tova and Shaare Shalom.

Finally, we decided to use the opportunity of having a big turn out to gather email addresses, cell phone numbers and BBM pins for community members in order to set up a database that would be owned by the Central Board and that could be used to instantly deliver new to community members who opted in to receive future announcements of births, deaths, engagements, election news or community announcements. The Supervisory Council felt that integrating this information into the community database will strengthen future Central Board and Synagogue Boards' ability to communicate to their constituents. At the moment, news is delivered once a week to email addresses that are privately held, in cooperation with the Central Board's communications committee.

Counting the Votes

Wow! What an amazing day it turned out to be. Due to an unprecedented turnout, 1642 Mashadis over 18 years of age, residing in the US signed the election book of which 1630 men and women voted. Of these 183 were electronic votes and the balance were paper ballots. 48 of the ballots had to be invalidated due to too many or too few votes and 1,582 votes were accepted for the Central Board.

The Supervisory Council members along with a group of volunteers we had chosen to help stayed up all night after the election to count the ballots. Volunteers in the first night included Yossi Namdar, Farshad Rahamanan, Mickey Karimzadeh, Mehran Etessami, Farshad Kalaty, Massoud Banilevy and Farshad Namdar. At that point we could only count the referendum, the Central Board election and the Shaare Tova election and posted those results to the community. We also counted the Shaare Shalom election but did not finalize it and decided to post it along with the YMJC. At that point we sealed the ballots and had two respected members of the community who were in the sanctuary for Shacharit sign the sealed boxes and locked them in the office till the evening. We returned the next evening at 6:00PM and again worked till 1:00AM along with another group of volunteers including Yossi Namdar, Farshad Rahamanan, Mickey Karimzadeh and Babak Kamali to count the YMJC and finalize the Shaare Shalom election results and post all of the results on www.Mashadi.org. It should be noted that all votes were counted twice by different Supervisors and their independent counts were verified by two different Supervisors and entered into a spreadsheet while

watched by another Supervisor.

While absentee ballots accounted for less than 10% of the ballots, they were especially time-consuming as each had to be checked by two people against the election signature books to ensure that those voters were Mashadi and that they did not vote twice. Once certified, absentee ballots were counted and added to their respective counts. Computer votes resulted in printouts that were also deposited by Supervisors into the ballot boxes. Computer votes of the last place elected member and first alternate were counted manually and compared to the computer vote to ensure accuracy. In one case where a candidate was an immediate family member of a Supervisor, her computer ballots were also double checked. All of this double checking allows the Supervisory Council to certify the results of the election as announced.

The YMJC referendum enjoyed 1,482 votes (600 were required) with 1,242 persons (83.8%) voting to approve the new bylaws and 198 (13.4%) voting to reject it. 42 voters (2.8%) abstained by casting blank ballots.

We even invited some our friends who are village officials to come and see the turnout we had. It was very inspiring to see that our internal elections brought out more voters than come out for all of the various village elections in the Great Neck Peninsula combined.

Transition Meeting

On Monday November 29th a meeting was organized by the Supervisory Council that included all the old boards' and the newly elected boards' members. This is held soon after each election for the old boards to transfer their responsibilities to the new incoming board members.

In this meeting, the old and new board members of Central Board, Shaare Shalom, YMJC and Shaare Tova were present. After the general meeting, each of the boards had private meetings between their outgoing and the incoming members.

Conclusion

The Mashadi community should be very proud of this historic election. Not only were there a wealth of candidates stepping forward but the quality of the candidates offering to serve the community is top notch. And the community showed its support for our systems by being a part of it and voting. We estimate that close to 60% of all eligible Mashadi voters turned out in this election.

The Supervisory Council wanted to make sure that those candidates who become reserve members will still do what they set out to do by serving the community. As such, before the election we solicited the committee preferences of all candidates and have that information documented. We will be presenting that information to the newly elected Central Board and Synagogue Boards during the transitional meeting that will take place this week. We urge the new incoming boards to ensure that those candidates who were not elected are assured a position within the committees for which they volunteered. It is your turn to make sure that everyone who stepped forward is a part of it.

UMJCA Election 2010 Results

Mansour Karimzadeh

Community elections took place on November 21, 2010, as required by the Community By-Laws. Elections were held for the Central Board, the Shaare Shalom Synagogue Board and a Referendum to approve the Young Mashadi Jewish Center By-Laws. The results of the elections are as follows:

Central Board

Ruth Kamali	1,131
Hertzl Cohanpour	1,040
Bijan Hakimian (Morteza Zadeh) (tie)	948
David Hezghia (tie)	948
Linda Kamali	924
Shmuel Livian	921
Efrahim Aminoff	919
Ramin Kalaty	890
Khosrow Hakimian (Mohamadalizadeh)	871
Mehran Bassaly	836
Houshang Nematzadeh	823
Behnam Hakimi (Safioff)	813
Mojdeh Karimzadeh	787
Mehran Hakimian (Mohamadalizadeh)	775
Shmuel Koren	769

Per the UMJCA bylaws, the 5 alternate members of the 2010 Central Board election

1. Uri Ben Yehuda	730
2. Behnam (Benny) Carmili	592
3. Lida Nemati	551
4. Sammy Namdar	532
5. Michael Cohen	494

Mashadi Jewish Center, Shaare Shalom

The 2010 elected members of the Mashadi Jewish Center / Shaare Shalom Synagogue Board are as follows:

Kordvani, David	532
Karimzadeh, Mark	479
Hezghia, David	403
Levian, Shahram	377
Bassalely (Elishaoff), David	366
Ben Haim, Besalel (tie)	299
Nowbakht, Daryush (tie)	299
The reserve members	
1. Ebrani, Marlon	255

2. Aghalarian, Albert	215
3. Hazan, Haim	210
4. Kalatizadeh, Sol	150

Young Mashadi Jewish Center

The members of the 2010 Young Mashadi Jewish Center board are as follows:

Hezghia Jonathan	462
Kalaty, Kamran	461
Bassali, Afshin	443
Hakimian, Brian	437
Kashi, Eli	409
Levian, Andy	339
Hakimian, Allen	323
Aziz, Farid	290
Namdar, Kourosh	266

The alternate members of 2010 Young Mashadi Jewish Center board are as follows:

1. Rafinia, Micah	263
2. Mayer, Michael	249
3. Roubini, Davide*	229*
4. Ezrahian, Jack*	219*
5. Kohan, Ayzik	212
6. Hakimi, Mika	208
7. Nitzani, Yonathan	207
8. Hakimian, Levid	187
9. Hakimian, Martin	182
10. Ghassabian, Simon	166

Shaare Tova Synagogue

For the election of the 2010 Shaare Tova Board there were a total of 129 accepted ballots cast and the following members and alternates were elected.

Hematiyan Fatollah	122
Ebrani Louis	119
Etessami Abdolrahim	116
Banilevi Mikel	109
Hakimian Behrouz (tie)	107

Nassimi Mouris (tie)	107
Hajibay Amir (tie)	106
Levy Gideon (tie)	106
Kamali Simone (tie)	105
Liviem Shahrokh (tie)	105
Davoodzadeh Robert	103
Nassimi Mehdi	98
Nassimi Daniel (tie)	94
Zabih Ezatollah (tie)	94
Liviem Faramarz	91

Alternates

1. Hakimian Bahram	83
2. Zar Jamshid	81
3. Namdar Jacob	67
4. Enayatian Behrouz	54

Referendum of the YMJC bylaws

The final audited vote for the YMJC bylaws are as follows:

Total votes cast for the referendum 1,482 votes

YES VOTES - In favor of approving of the bylaws
1,242 votes 83.8%

NO VOTES – In favor of rejecting the bylaws
198 votes 13.4%

ABSTAIN
42 votes 2.8%

The 2010 YMJC Board by laws are approved by an overwhelming majority of the votes cast. Therefore, as per the ruling of the UMJCA By-Laws committee, the top 9 candidates of the YMJC election will take office.

Supervisory Council

Mansour Karimzadeh, Behnam Hakimian, Cathy Banilivy, Ramin Gorjian & Eddie Levian

دفتر وکالت روبرت بی چوپان ROBERT BICHOUPAN, P.C.

Attorneys at Law
Robert Bichoupan, Esq.
Carolyn Bichoupan, Esq.

- تنظیم وصیت نامه
- کلزینگ مستغلات
- مستغلات تجاری
- تنظیم قراردادها
- تنظیم اجاره نامه
- ثبت شرکتهای سهامی
- دعاوى حقوقی تجاری
- امور خانوادگی
- کم کردن مالیات منزل
- تعویض املاک ۱۰۳۱

Tel: (516) 482-1186

Fax: (516) 482-7614

Robert@Bichoupan.com

Over 18 Years Experience

با بیش از ۱۹ سال سابقه

Free Initial Consultation

مشاوره اولیه رایگان

Great Neck

**175 East Shore Road,
Great Neck, NY 11023**

Law Offices of AARON LOLOFY

دفتر وکالت اهرون لولوئی

ACCIDENTS / INJURIES

وامور حقوقی دیگر صنایع ناشی از تصادفات

• Automobile / Construction Accidents •

◆ Slips & Falls ◆ Dog Bites ◆

Free Consultation

مشاوره رایگان

No Recovery-No Fee • In Hospital & Home Visits

516-354-5454

3000 Marcus Ave., Suite 3w4 , Lake Success, NY 11042

Community Bat and Bar Mitzvah

Ruth Kamali

Bar-Mitzvah Report

This year, the community Bar Mitzvah Ceremony took place on August 15, 2010 at Shaare Shalom Synagogue with the participation of 23 boys and their families. The boys gathered in this symbolic ceremony where they put their on their Tefillin together. They all received a Siddur and were blessed by the four rabbis of the community and their fathers. A light dairy brunch was served. Boys and their families enjoyed this memorable group experience. We hope this beautiful tradition of our community will continue for years to come.

Bat-Mitzvah Report

Registration for our community Bat Mitzvah began in January 2010 and twenty four girls participated. The girls attended a series of classes with Mrs. Coty Bitton and experienced challah baking with their Mothers before Yom Kippur. As a *chessed* project, the Bat Mitzvah girls visited a group of Mashadi residents at High field Gardens nursing home and learned the joys of giving and bringing happiness to others as they performed an array of songs and dances for the elderly.

The following are comments from the Bat Mitzvah Jamaati participants:

My best Bat Mitzvah experience was at the party. After the girls sang our songs and said our lines all [of them] went on the stage and started dancing. I had so much fun and I loved dancing with all my friends.

- Shaina Arjang

My favorite memory of my Jamaati experience was going to the old age home. It was a fun time and I knew that by doing a simple mitzvah it made some peoples day! Another memory that I will never forget was our challah baking! I had a great time making the challah and enjoyed eating it on Shabbat.

- Naomi Nikfarjam

A day before their party, on Saturday October 9th, the families had their Community Bat Mitzvah Shira, at Shaare Shalom Synagogue. All participants received a Tehilim book and their Mothers passed their trays of cookies and sweets with joy and pride.

This year's party took place on Sunday, October 10, 2010 in the beautiful Huntington Hilton Ballroom. Over 650 guests attended and joyfully celebrated the evening while dancing the night away with the girls and their families. At the beginning of the night, the Bat Mitzvah girls sang three Hebrew songs and received blessings from the Community Rabbis. They performed a beautiful dance which they spent a series of sessions learning together. All Bat Mitzvah girls received a set of Shabbat candle holders as a gift. Senator Craig Johnson, who attended the party that night, presented all the girls with a certificate. Families were happy with the success of this year's party as it was particularly well organized. The girls were able to build strong bonds and create friendships with each other which will hopefully last a lifetime.

Other than making me more mature and responsible my Bat Mitzvah Jamaati has given me so many wonderful experiences. The dancing, tie-dying and the party itself were just the tip of the iceberg. The highlight was our chessed project. We went to visit the elder Mashadis in the rehab. We danced, sang and talked to them in Persian. I saw joy fill their eyes and also my heart. I felt so proud and happy knowing I was doing this mitzvah.

- Valentina Ghalandar

Thank you to the Bat Mitzvah committee for all your efforts. Bat Mitzvah 10/10/10 was an unforgettable evening for our family especially our daughter Nicole. She will cherish these memories with her friends for years to come. Please try to continue this beautiful tradition for the next generation of girls to come.

- Jefferey & Dalia Mordekai and Family

The Bat Mitzvah Jamaati was an incredible and memorable experience! The previous months of preparations were all well worth it, because it made that night very special! The fact that I could share such a special time in our life with my friends made it even better! The night of the party was definitely my favorite part of the whole experience! All of us had an amazing time! I really want to thank everyone who made this night possible for us!

- Levana Elisheva Livieim

Community News

Rodney Hakim

President Bill Clinton and Congressman Steve Israel at the Sharf Residence

On Tuesday morning, October 12th, a fundraiser took place at the home of Soheila and Mansour Sharf for the re-election campaign of Congressman Steve Israel, with the guest of honor being former President Bill Clinton. Congressman Israel and President Clinton spoke with the Persian Jews in attendance of this invite-only event, discussing everything from the sluggish economy to the relationships between the U.S., Iran, and Israel, and even making mention of President Clinton's new Jewish son-in-law.

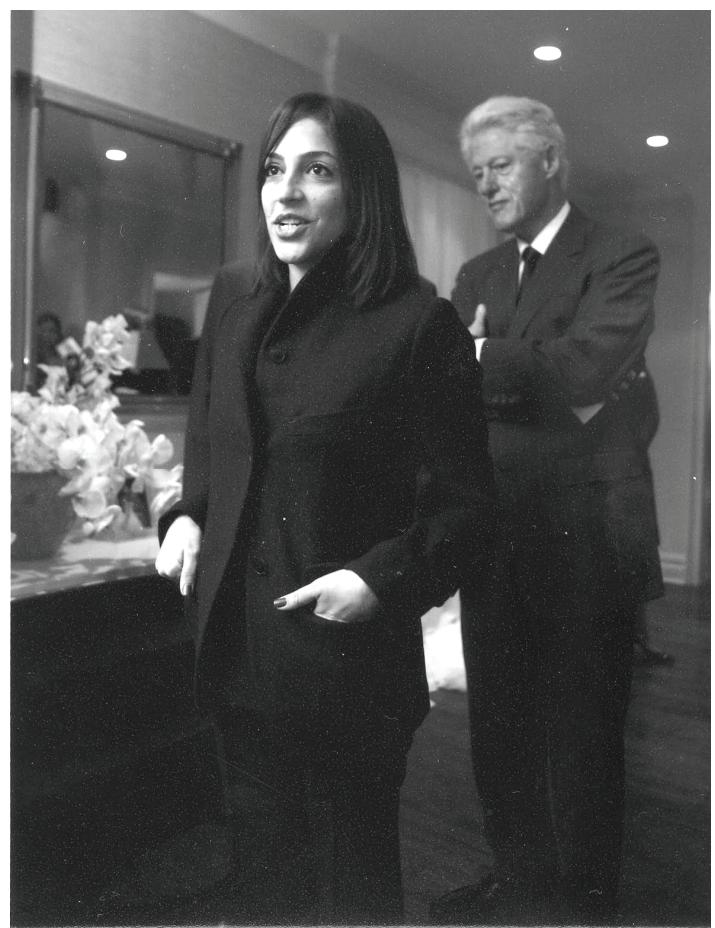
The event was hosted by Mr. & Mrs. Sharf, along with Arezou and Mehran Hakimian, who, according to Soheila, inspired her interest in pro-Israel politics after convincing her to attend the AIPAC conference in Washington D.C. several months ago.

The event was limited to a maximum of 50 guests in accordance with the speakers' security requirements. In preparing for the event, Mrs. Sharf contacted Lederman Catering to provide the food and Metro Florist to provide the flowers, and says that they were both extremely generous with what they provided for her fund-raiser, filling her home with delectable edibles and fragrant flowers for the morning's proceedings.

The first speaker at the event was Congressman Steve Israel (Democrat, New York), for whose re-election campaign the fund-raiser was being held. Congressman Israel is in his fifth term, which started in 2001, representing New York's 2nd Congressional District, encompassing several Long Island communities straddling the border of Nassau and Suffolk Counties. He is a member of several Congressional committees, including the House Appropriations Committee and the State and Foreign Operations Appropriations Committee, where he has consistently shown his commitment to pro-Israel issues. Working across the political aisle with Congressman Mark Kirk

(Republican, Illinois), who took over President Obama's former seat, they pushed beyond the \$3 billion that the Appropriations Committee provided for Israel funding, securing an additional \$200 million of federal funding for defensive measures in Israel, including the *Iron Dome* and *David's Sling* missile-defense systems, which were installed for Israel with the assistance of the U.S. military. He has also worked actively to help enhance the security of the border between Israel and Egypt, in the form of the monitoring and closing of smuggling tunnels between Egypt and Gaza.

Mona Sharf introducing Present Clinton

After discussing his political background and positions, and proving his passionate support for the State of Israel, the Congressman made a poignant comment, discussing his grandparents' emigration to the U.S., which was and is a land of opportunity. Congressman Israel's grandparents came to the U.S. from Russia, and never in their wildest dreams thought that their progeny would go on to become a high ranking member of

the U.S. Congress. The Congressman said that he keeps their picture displayed prominently in his office, so that whenever he looks at it, it will remind him of where he came from.

At the conclusion of Congressman Israel's speech, the guest of honor, former President Bill Clinton, took the floor, standing by the hostess, Soheila Sharf, and being introduced to the attendees by Soheila's daughter, Mona. Before he could even start his speech, President Clinton had thoroughly ingratiated himself to the assemblage, mingling with them over plates of delicious Lederman catering, with Soheila later saying that he was the friendliest, most charming person she and her guests had ever met, making everyone he spoke with feel comfortable, and joking with many of them about coming to their homes for home-cooked Persian Shabbat meals.

President Clinton threw his support behind Congressman Israel, saying that he came here to Great Neck to make sure that Congressman Israel would get re-elected. The Congressman's district is only 8% Jewish, so the support of other Jewish communities in Long Island and New York is essential to keeping such a strong advocate of the State of Israel in office. President Clinton spoke about the sluggish economy of the U.S., saying that when Japan suffered a similar financial crisis, it took over 10 years for their economy to recover, and that the same holds true for the U.S., but that we are only two to three years into our recovery, so there's still a long road ahead of us. In regard to Iran, President Clinton said he had discussed the issue with former President George W. Bush and the two agreed that the proper handling of Iran is the most important issue on the table for the U.S. He said that the military option is on the table for the U.S. He continued by saying that the U.S. is currently taking the necessary steps in the world political process, trying to get Europe, Russia, and China behind us in our diplomatic appeals and imposition of sanctions. In regard to Israel and President Obama, President Clinton opined that the cooperation and coordination of financial, military, and intelligence operations between the U.S. and Israel are the strongest they've ever been. The peace process with Israel and the Palestinians is nothing to worry about, according to Clinton, as the real show to the Arab world of the bond between the U.S. and Israel is the joint military exercises that the two nations have recently engaged in, which have been extremely successful. These war games, President Clinton said, show the Arab countries that the U.S. is definitively standing behind Israel, more than words possibly could.

The Persian Jews in attendance at the Sharf residence erupted in applause at the conclusion of President Clinton's speech, and the one comment that they enjoyed the most was Clinton's remark about really being part Jewish, since his daughter Chelsea famously married a Jewish man from New York some months ago.

It was a truly memorable morning, with the appearance of both Congressman Steve Israel and former President Bill Clinton, with both expressing their enduring support for the State of Israel, and assuring the attendees that the U.S. is staunch in its support for the Jewish State. It was also especially relevant for an Iranian-American community to communicate with such high-profile politicians about the relationship between the U.S. and Iran, and to know that dealing with both Iran and Israel properly are top priorities of the U.S. government.

Perhaps the most moving aspect of the morning's proceedings is the echo within our own community from Congressman Israel's comments about his grandparents'

experience; when our own parents and grandparents came here from Iran in the 1970s, fleeing from a land of persecution to a land of opportunity, they could have never imagined that we would become so prominent and relevant as to host the President of the United States in one of our homes. It is a tremendous accomplishment for our Persian Jewish community, and a definite step in the right direction in supporting pro-Israel issues.

President Clinton, Soheila, Mansour and their daughters and grandchildren

President Clinton, Congressman Israel Arezou and Mehran and their mothers

President Clinton holding the hostess's hand as of appreciation

A Home Away from Home: Yom Kippur in Hong Kong

Afshin Bassali

The Mashadi community's mercantile history is widely known and recorded in its annals. After all, the start of our history began with our travels as Nader Shah's trusted treasurers in 1746. Since then, merchants from our community have traveled the world over in the trade of rugs, fur and leather, fabrics and garments and the gemstone and jewelry businesses. So it was no surprise, that over 250 years later, more than 70 Mashadi men and women traveled over 8,000 miles away from home for the Hong Kong Jewelry and Gem Fair this past September.

As this year's fair was interrupted by Yom Kippur, we were welcomed to the friendly confines of Hechal Ezra Synagogue in Kowloon, Hong Kong. Located adjacent to the Kowloon Shangri-La Hotel, this Sephardic synagogue offers daily and Shabbat minyanim for residents and travelers as well as a full service restaurant for lunch and dinner. Established in 1995 by

the Syrian community, Hechal Ezra hosts thousands of businessmen and women who come through the epicenter of worldwide trade and commerce that Hong Kong has become.

It was truly a "home away from home" for the contingent of Mashadis from all over the world. Mashadis from New York, London, Milan, Israel and even Hong Kong natives were welcomed by Rabbi Netanel Meoded and family to a most memorable Yom Kippur experience. Not only were we served a delectable pre and post-fast meals but the services in the traditional and familiar Sephardic melodies made it even more memorable.

We would like to thank Rabbi Meoded in welcoming us, making us feel at home and allowing us to experience a truly spiritual Yom Kippur at Hechal Ezra Synagogue. For more information on Hechal Ezra and visiting Hong Kong's Jewish Community go to: www.kehilat-zion.org.

Mashadi Businessmen on a trip to Shiraz (circa 1935)

Mashadi Businessmen in Hong Kong (2010)

Israel Trip 2010

Josh Namdar

This past summer, 34 boys and girls joined the MYC Israel Trip to go to the Holy Land for two weeks of a fun that turned out to also be an educational experience. From the minute we landed in Israel, we were all excited and ready to have the best two weeks of our lives. We were all eager to experience Israel from top to bottom.

The first thing we did was meet our tour guides, Elana and Yossi. We began our trip in the North. Our first stop was the beautiful city of Caesarea, which overlooked the beach. We then went to Rosh Hanikra, which also had a beautiful view of the sea. As Shabbat approached, we settled in a Hotel in Tsfat, and some went to the Mikva and got ready for our first Shabbat in Israel. We didn't get to have our delicious "Polo Choresht" like we usually do on Friday nights, but the food was great. It was an excellent first day to our trip.

In Tsfat, we got the opportunity to tour the whole city, visiting the ancient Synagogues of some of the biggest Rabbis in Jewish History. We got to visit the grave of the famous Rav Karo; it was a spiritual experience for all of us. Later, we completed our first hike on Mount Meron, where we got to stop halfway to swim in the water. We stopped by the Kinneret, as well, to have some relaxing time, where we all got to know each

other much better. As another day arrived, we got to our second hike at Mount Arbel. After the hike, we visited a Bedouin camp. We dressed up as Bedouins and learned how they cooked, ate, and a lot more about their culture. As Persians, we couldn't ask for more because we got to have kabob, chicken, and rice with the Bedouins. It was a nice little reminder of what we were missing out on back in New York. Afterward, we had fun together at a water park. It was a great way to cool down from Israel's hot sun. That night, we got to play drums on a boat ride, while singing and dancing to the music. Good thing two of our friends (Matt & Mateen) were DJs! We got to dance and sing to their music on the boat as well.

Though we had to wake up early many of the mornings, we took advantage of it and used a full day to have fun. We drove up the Galilee early in the morning for a day filled with kayaking, hiking, rock climbing, and zip-lining while finishing the day by riding jeeps into the sunset. Soon after, we stopped by the border of Lebanon and Israel, where we learned about the current intricate situation between the two nations. As our trip in the North was coming to an end, we got ready and packed up for the ride south. It was time to head toward Jerusalem! On our way to Jerusalem, we stopped by to visit the Mashadi House in Herzelia.

We conversed with some of the elders in Persian, Hebrew, and English. We danced together and a few of the elders sang a few songs for us. It was so nice to see our fellow Mashadis in Israel. After the visit, we arrived at a blind museum where we learned about the disadvantages and advantages that blind people have. We walked through a pitch black path with a tour guide who was blind himself. He taught us about the importance of our four other senses besides seeing, and what a big role they play in our lives. Following the blind museum, we arrived at our hotel in Jerusalem. We were all passionate to be in our homeland and the holiest city in the world. For some, it was the first visit to Jerusalem and Israel, so it was a unique experience. Before Shabbat started, we walked through the City of David. We looked at the ancient cities which were found by archeologists and got a better understanding of the old city. We got to see the Southern Wall excavations and walk through an underground water tunnel there as well. On the night of Shabbat, we walked to the Kotel to pray together. The day after Shabbat, we got to join the Mashadi Bar Mitzvah group and celebrate the occasion with them by the Kotel. Some of us joined our younger siblings at the party afterwards.

One of our most important sites was the Yad Vashem Holocaust Museum. We learnt about the Holocaust and the tragedy in which millions of Jews suffered and were killed. After a sad, but certainly worthwhile experience, we went mountain biking together where we had lots of fun. As our stay in Jerusalem was concluding, one thing was set in everyone's mind: "When are we going to Ben Yehuda Street!?" On the last night in Jerusalem, we got to eat together in Ben-Yehuda Street and explore the night life there. But now that we were finished with our visit to Jerusalem, it was time to make our final visits to the Southern part of Israel. On our way to the south, we stopped at Ein Gedi, which is next to the shore of the Dead Sea.

That night, we got to sleep at the Metzada base camp. We enjoyed dinner which we cooked ourselves, and then attempted to get some sleep since we were waking up early the next morning to begin our hike up Metzada for sunrise. Of course we got no sleep, but we were full of energy in the morning and we made up the mountain in time to see the beautiful sunrise. We got to learn about the revolt against the Romans and the siege at Metzada. After a tiring hike up and down Metzada, we ate lunch

at a Kibbutz. We were then moving to one of our final stops, Eilat. Eilat was one of the most enjoyable places we went to. We enjoyed water sports by the beach the whole day and then enjoyed dinner on the Red Sea Cruise.

Our trip was coming to an end, and no one wanted to go back to New York already. Our final stop was Tel Aviv. We went to the Independence Museum where learned about the story of the house in which Israel's independence was declared and the fanatic tale of the people who made it happen. We made our final stop at the flea market and it was time to go the airport and say goodbye to Israel. No one was ready to leave yet, but we parted with our Israeli chaperones and thanked them so much for their great help. We wouldn't hesitate if we were asked if we would like to stay another day.

I can't begin to describe how unbelievable this trip was. We laughed, we joked, we observed, we sang, and we danced

together, and we will never forget this unique voyage. We all learned a strong interpretation of our Jewish heritage. We learned about advocating for Israel. We made friendships and bonds that will last forever. We have all built a strong unity within us. We all consider ourselves brothers and sisters and we will always look out for one another. We united together to learn and have fun and I think we can all say that this was the best trip of our lives.

On behalf of the 34 members of the MYC trip, I would like to thank Tony and Stephanie Aziz, THE BEST CHAPERONES EVER! Their dedication and devotion and our admiration for them is what made the trip so amazing. Their love for both our homeland and our group opened all our eyes to new possibilities. I can't describe how much we all love both of you. I would also like to thank Yosi, Bernard, Sean, Mernush, Motti, the MYC staff (even Elana and Yossi) and everyone else who dedicated both endless hours and work to make this the best trip of our lives. Thank you again for all your hard work and for giving us this opportunity. As our community grows, our unity within us all continues to flourish and we should continue this tradition of taking our youth to Israel every year.

The memories of these two weeks will always remain with us. IZZY 2010!

IVREAD

The Hebrew Reading Learning Revolution

Mosheh Aziz, Stephanie Aziz (Nematzadeh)
Directors of Religion & Heritage of MYC

The idea had been circulating for months. More and more people had been continuously asking – could the MYC create classes so we can learn to read Hebrew again? After over a year of talk, extensive planning, organization, and the volunteering of a solid crew, as well as 15 great Mashadi teachers, IVREAD was born.

IVREAD was a success right off the bat. Forty dedicated students registered and committed themselves to learning to read Hebrew all over again, every Monday night from 8 to 9 pm. We had three different levels to accommodate everyone's needs, starting from Level 1, which included the people who needed to re-learn their Alef-Bet, through Level 3, which was comprised of people who already knew how to read but wanted to learn how to pray on Shabbat in *kanisa*. We even had a MBA group learning on Tuesday nights (thanks to Matt Z!). Each student was between the ages of 17 and 35 and came from entirely different stages in life, ranging from a few high school students to mothers and fathers. It was by far the most beautiful experience to watch these students learn and improve week by week with expressed goals such as the desire to be able to follow along in *kanisa* without relying on the person sitting beside them, to wanting to be able to help their children with their homework! Before we knew it, groups were spending extra time on their own practicing in Starbucks, learning the meaning of the prayers in the Siddur, creating their own Minyan in order to practice and apply what they've learned and the highest level class even produced a Chazzan!

Our first semester was eight weeks long, and on Monday November 22nd we celebrated our first IVREAD graduation. Carlos and Gabby's food was served in honor of the occasion. That great feeling of accomplishment was in the air as our graduates finished their first semester, and received "Certificates of Achievement" in his/her name. We knew we succeeded after receiving only positive feedback from the students, as well as many requests for us to get working on beginning the next semester immediately!

We'd like to extend our greatest appreciation to all the teachers who volunteered their time to the community. These teachers taught in IVREAD purely out of the goodness of their heart and served as mentors to their students as well. Our fifteen amazing teachers were: Arun Bassalali, Emil Ben-David, Lauren Cohen, Lerone Edalati, Ivan Hakimian, Joe Kamali, Pamela Karmely Livian, Jessica Kashizadeh, Sharon Livi, Nabila Levian, Dalia Dilamani Loloi, Judy Sabsevari, Matt Zaroorvabeli and our esteemed *shlichim* Elran and Ariel.

We'd also like to thank the 130 board and staff. Furthermore, a big thank you to the following people for their tireless efforts in organizing the program, which made it come to life: Sean

Hakimi, Joe Kamali, Sharon Livi, Stephanie Dilamani, Rachel Namdar, Carolyn Levian, Rachel Kamali, Mijal Bitton, Yossi Dilamani, Adam Aziz, Cody Hakimian, Steve Kohan, and Steven Ebrani,. We would also like to thank the Shaare Shalom Synagogue Board for generously donating Siddurim for our usage. Lastly, we express our sincere appreciation to Sara Rahamanan for her generous donation of all our Level 1 books. Thank you all!

Due to popular demand, the 2nd semester of IVREAD will be even bigger and better than the first! New comers that are interested are encouraged to sign up, and the existing students will move onto their next respected level. Our goal is to reach everyone in the youth, and make sure that we will continue running IVREAD until as many community members as possible will not only know how to read Hebrew, but be able to follow along in *kanisa* perfectly!

STUDENT TESTIMONIALS:

- I think IVREAD was the best Jewish educational program the community has ever had. A good amount of young adults in the community are not well versed in reading Hebrew, and this program, whether for beginners or middle level readers helped us reach the next level, and I hope it continues to grow. The best part about it is that it is run by the youth and the teachers are also youth from the community, which helped a lot. - **Ben Nabavian, 23**

- I signed up for IV read because although I knew my aleph bet, I could not read Hebrew. After eight weeks, I was able to read the Siddur, recite my blessings and even follow the prayers in Shul. Class sizes are so small, it's like having your own personal tutor. I look forward to continuing my studies with IVREAD.

- **Monique Chafian Kamali, 33**

- Improving my Hebrew reading has been on my to-do list for some time now. I was pleasantly surprised with how devoted the teachers were and how much I learned in such little time. I'm grateful for the opportunity to have participated in IVREAD and I look forward to session 2! - **Melody Levian, 21**

- IVREAD was a great experience for me. I looked forward to classes every week where I was able to learn to read in a small group with people at my level in a very comfortable environment. It is a great program for people at all levels and cannot wait for the next session to start! - **Evan Hakimi (married to Nicole Rahamanan), 26**

- Being able to pray on Shabbat has been my everlasting goal for years. Thanks to IVREAD, my Hebrew reading has improved more than I imagined. I can't wait to continue and learn more! – **Jessica Kashinejad, 17**

Who said amputees can't fly?!

December 1, 2010

To the Mashadi Great Neck Community,

In early October we arrived to NY with a group of 6 Israeli wounded warriors. They were all injured and lost limbs in combat with Israel's enemies in Gaza and Lebanon in the recent two wars. They started their journey in San Diego participating in a six day Paralympics training camp with 60 fellow US and UK wounded warriors. They had an opportunity to participate in multiple sports activities including track and field, biking, biathlon, rowing, archery, volley ball and more. Activities they did not dream they can do since their injury. They were able to learn that there is no limit to their abilities if only they had the proper equipment, the proper prosthetics legs.

They arrived to Hicksville Long Island to one of the top prosthetic centers in the world, A Step Ahead. Thanks to your warm and generous community, all six wounded warriors were able to get top level prosthetics that will allow them to be much more active than they were before they started their journey.

10 days, nine new legs, two of which running legs and two new braces... and six wounded warriors with a whole new perspective about their life ahead.

YOU MADE IT POSSIBLE!

On behalf of the six wounded warriors, TIKVOT would like to express its deepest appreciation and respect to your very generous donation.

Tikvot means "Hopes" in Hebrew; it has been proven that sport provides our Heroes with hope, giving them the power to restore self-confidence and dignity and ultimately bringing to as an active a lifestyle as possible.

The story of one Israeli wounded warrior:

- Was injured in combat in June 2007
- He was told he can never run again!
- He proved them wrong!

He can...fly like a bird!

Kami Kalaty Completes 2010 NYC Marathon

Jasmine Dilmanian

“Just do it” is runner 46-229’s motto. On November 7th, he was ready for his first marathon after six months of strict training with only a brief setback after a summer knee injury. Having faced adversities in his life far greater than mere strides on a paved road, he was not about to let 26.2 miles defeat him. Hoping for a time of 4:20, he shattered even his own expectations.

Marathon newbie Kamran “Kami” Kalaty, 35, prepared for the big day by adhering to a strict and grueling training schedule that peaked at about 30 miles a day. Before the big race, he attended to every detail, down to custom-selected sneakers that he managed to wear in, just in time. Among his cheerleaders was his wife Dina, 29; the couple has three children: Michal, 5, and Shiri and Shia, 10-month-old twins. Michal was especially excited for the race; the night before, she told her dad, “I hope you win!”

Kami was Tehran in October 1975 and when he was three years old, his family immigrated to Queens, New York. Little did his parents know, 32 years later, their youngest son would be running the 2010 ING New York City Marathon, the 30th annual race running through the five boroughs of the city.

In 2006, when he saw on TV that Lance Armstrong was

running the marathon, Kami was inspired. “I thought to myself, that’s really cool. I could run a marathon with Lance Armstrong,” he remembered. Then a bit out of shape, he started running and never looked back. “I think it’s 80 percent mental and 20 percent physical,” he said about running long distance. Since then, he has run three half-marathons and shed 18 pounds.

Last year, Kami’s crossing of the half-marathon finish line held special significance. He and three friends raised more than \$13,000 for Chai Lifeline, an organization close to the Kalatys’ hearts.

As many community members know, the couple’s second daughter, Sarina Ruth bat Ephraim (z’l), was born with a rare genetic condition, Wolman disease. Hoping for a treatment at a Minneapolis hospital, the Kalatys made the difficult move. During their stay in the unfamiliar city, the charity Chai Lifeline, whose motto is “Fighting Illness With Love”, helped them find their footing in the local community. Although Sarina lost her battle just six months later, the couple felt indebted to the charity. In what Kami likens to the finish line of the marathon, the couple welcomed twins, a boy, Shia, and a girl, Shiri, last winter.

Dina, Kami’s backbone and number one fan, has no plans on becoming a marathon runner, mainly because she claims she is “a bigger complainer than [Kami] is.” Still, she wholeheartedly supports her husband of seven years and praises his ambition and will power. “I’m extremely impressed,” she said. “I admire him for going forth with it. It amazes me.”

Kami completed the ING New York City Marathon with an official time of 4:15:24 and couldn’t be happier; the winner was Kenyan Gebre Gebremariam at 2:08:14. Cheering him on were his wife and daughter Michal, as well as both couples’ extended families; they met him post-race at Columbus Circle and the group enjoyed a steak dinner. “When I ran my first half-marathon, I said to myself, there’s *no way* I’m doing this again,” said Kalaty, “but now I’m doing it. And it’s just the beginning.”

Kami wears a “heat sheet” after the race while embracing Michal in celebration of his victory.

On Memory

Anna Ben Yehuda

Not forgetting is a big thing for us Jews.

On a recent trip to Israel, I happened to meet Gilad Shalit's parents. They were in a tent in Jerusalem, across the street from Prime Minister Netanyahu's compound, keeping their beloved son's memory alive by distributing flyers, pictures, and yellow wristlets.

For some reason, I started thinking about the Holocaust. I thought about how, since the first mention of such an atrocity, history's recount was promptly followed by a "never forget." And, it's true, we should never forget. But what is it, exactly, about not forgetting that we're clinging to? What is it that we so ardently want to remember – the occurrence of the event, its consequences, or the steps leading up to it? What is it, precisely, that we refuse to let go of and want to remember for the rest of our days? *What is a memory?*

After our encounter with the Shalits, my little sister found a computer and started researching. She had never heard of Gilad and was amazed at what she found out. She was truly moved. She could not understand how something like this could actually happen; nevertheless escape her scrutinizing mind. Finally, an eternal memory was shaped: she will never forget the time she met the parents of a captive Israeli soldier, she will never forget the intimate sadness embedded in their eyes, she will never forget the internal turmoil that the scene caused in her, she will never forget the difference between who she was and who she became. That moment – that memory – clung onto her soul and created a unique vortex of actions and emotions.

Try closing your eyes and revisiting the first moment that leaps through your thoughts. Hold on to it. Dive into it, dissect it, experience it. Your fingers will start to subtly tremble; your breath will stabilize; little shocks will pervade your body. Well,

JERUSALEM, ISRAEL - JULY 08: Aviva and Noam, parents of abducted Israeli soldier Gilad Shalit, march with thousands of Gilad Shalit supporters calling for his release into Jerusalem during the last day of a 200-kilometre (120-mile) 12-day protest march from Shalit's family hometown of Mitzpe Hila near Israel's northern border with Lebanon to the Jerusalem residence of Prime Minister Benjamin Netanyahu on July 8, 2010 in Jerusalem, Israel. The march marks four years since Gilad Shalit was captured by Palestinian militants in Gaza in June 2006. Getty Images

those are, presumably, the physical effects of remembering. But as my sister and Gilad's parents show us, memories are so much more than that.

Memories are the moments that stir our spirits into doing something unique, moments that shape us into different beings – that disguise the previously established route and change our perspective on our own mere existence, for better or for worse. Memories are those fleeting moments during which we experience the entire spectrum of human emotions. Those are the moments worth remembering. Those are the moments that we end up remembering.

I like to think that the Holocaust needs to be recalled for a variety of reasons. Other than the remembrance of the atrocities committed, crimes that no other human should ever endure, we urge others to hold on to those moments because of the emotions that their sheer memory intoxicate us with. Whether it is anger, outrageousness, helplessness, love, or confusion – that moment in time shapes what we are today. No matter what will happen to him, none of us will ever forget what Gilad is now going through, and his parents know that. The reason why they stay in a tent, in public, day and night, is to shape that

remembrance into something deeper: action, a new order. Never forgetting is an act of continuous incorporation and learning, sparked by instrumental change.

As Scottish author Matthew James Barrie once noted, "G-d gives us memory so that we might have roses in December," and, maybe, that's what we're all doing after all: remembering so that the true, fleeting beauty of emotional experience that we encounter throughout our lives could eventually become something more concrete – hopefully, something even better.

The Real Central Board

Farshad Kalaty

Since 1995, or even earlier, our beloved community has held elections every three years to empower "leaders" who make decisions affecting the future of us and our children. Central Board Elections are held with a lot of fanfare and hoopla. Fifteen community members suddenly find themselves responsible for the religious, social and financial issues of the community. Sometimes even the personal lives of community members.

So how do they react? They have meeting after meeting, create committees and sub-committees, and even committees to look over other committees. They leave their families at home while they go to these meetings for hours on end. They meet with other boards, government officials and dignitaries.

At these meetings, endless discussions and arguments are made around important issues that matter to all of us. Where and how we pray. What programs are made available to us, our children, our parents and grandparents. It even goes farther than what we do in the synagogue. They sit around the conference table and decide what kind of entertainment we should bring to our parties. When we should take and accept gifts, and when we shouldn't. Who our kids should marry, and who they shouldn't. They take it upon themselves to decide for us which charities, programs and causes are worthy of support. When they do, they bring them in front of us on Shabbat and ask us to support them with our wallets.

Well, I have news for all of you: these people can have all the "meetings" they want and make all the rules they want, while "The Real Central Board" actually controls everything from the background. Yes, in this letter, I am bringing to the foreground what no one wants to acknowledge or talk about. The real power brokers of the community. Those who decide (now pay attention) *everything* that happens, or doesn't happen, in the Mashadi community.

Once the "elected" Central Board makes a decision, and while they're trying to figure out how to implement it, the Real Central Board of the community springs in to action. At their regularly held, very private (mostly familial) meetings, they discuss the elected Central Boards decision down to its core.

It is at these closely guarded meetings that they decide to support or oppose all or part of the elected Central Board's ideas. If they decide to support a decision of the Central Board, then that decision will take hold. And if they decide not to, then these poor fifteen board members, who might have spent hundreds of hours on the decision, will never hear the end of it.

I would assume by now where these exclusive meetings take place, and who is behind them. They are held every Friday night around our Shabbat dinner tables, by the entire community, in little (or some families, large) groups. At these dinner tables, every man, woman and child in the community gets to give his or her opinion. It is here that the approval or rejection stamp is put on the Central Board's actions.

That makes the women of this wonderful community the presidents of this "Real Central Board". No matter what kind of week they are having, or even what kind of year. No matter where we are, at home or away. No matter what the circumstances of the day are, these women will put all else aside and start preparing their homes for the ever more sacred Shabbat Dinner. Even those who work every day will prepare their homes and Shabbat tables the night before. Vacations are no exception; the Shabbat table must be there, in one form or another.

It is at these Shabbat tables that our Jewish traditions and Mashadi values are transmitted to the next generation. It is at these tables that grandparents get to inject some of their traditions and ethics in their grandchildren. Parents get to socialize with their kids without the distractions of TVs, telephone calls, and yes homework. Brothers and sisters who are too busy to get in touch get to catch up, and cousins become closer. I have repeatedly said this to my mother: If we want anything to be done in the community we need to get the women to go after it. Once they decide to, it will be the topic of discussion at every Shabbat table that week.

Other societies don't have this wonderful tool. For the most part, most other Jewish, and non-Jewish families get together on holidays and on life-cycle events. Other than that, they communicate with the occasional phone call or e-mail.

So I say, don't take the Shabbat table for granted. More importantly, don't take the women in this community for granted.

If you really think about it, it was the Muslims that made us into a community. Through their acts of aggression, they forced us to become tightly knit and dependent on each other. However, it is the Mashadi women who have kept us a Mashadi Jewish Community. It is befitting of this wonderful community that we have three women serving on our elected Central Board. After all, they spent their whole lives running the Real Central Board.

December 16th is Iranian Mothers day (25th of Azar). So I am writing this letter in honor of our wives, mothers and grandmothers. Thank you.

One Flick Will Change Shabbat As We Know it!

The KosherSwitch® is a revolutionary, Halachically certified new technology

Mark Karimzadeh

For years, most Mashadis and much of the Jewish world have been frustrated by trying to plan which lights to leave on for Shabbat, or which switches to put on timers, so as to keep the house properly lit for the family and visiting guests during this long night and day of rest. The situation becomes more complicated when we experience a two-day Chag followed by Shabbat. One person in our community delved into the subject more intensely, and decided to see if he could find a way to be able to turn lights on and off during Shabbat and Chaggim while maintaining all of the Orthodox Jewish laws pertaining to these holidays.

The result is a new patent-pending light switch, called the KosherSwitch®, which was conceived and invented – in the spare time he had when he was not giving us reasons why Queens is better than Great Neck – by Andy Kalati. The technology employed in the KosherSwitch® allows a person to have control over the flow of electricity during Shabbat, in a way that is permitted by Halacha. The KosherSwitch® has already been endorsed in writing by Rabbinical authorities in the USA and Israel, including all of the rabbis of our own Mashadi community.

Although this new patented technology will allow it to be used for several different functions, initially, the product is set to launch as an in-wall light switch. It will be a replacement for traditional light switches and timers, and will apply to lighting. In the future, the company plans to roll-out the technology in other areas besides lighting, such as air conditioning, door access systems, in the medical equipment field, and generally any other realm in which the use of the device will be intended to do something that is in the spirit of Shabbat (which means that the switch is not intended for use on the TV or the computer).

So how does this amazing gadget actually work, you may ask. The switch is a piece of plastic that's not attached to anything electrical, and when flicked into a new position, it is not actually doing anything, and it's certain that there is still nothing going on inside the device itself when the switch is moved. However, inside the device, there is a computer that sends a special pulse, or a signal, every few seconds (the exact amount of seconds is random, but at its minimum, it is a Halachically significant lapse of time). This pulse then sends back a signal to the computer, and if the signal indicates that the switch is in, to put it simply, the “on” position, it will cause the light to turn on. Similarly, if the signal notices the switch as being in the “off” position, it will cause the lights to turn off. In order to be certain that the basic Halachic law is fulfilled, the actions by the computer are never guaranteed due to failures that may occur

randomly within the pulsing and light controlling processes within the switch. So it could take more than one pulse and signal to make the switch act on the flow of the electricity to the light.

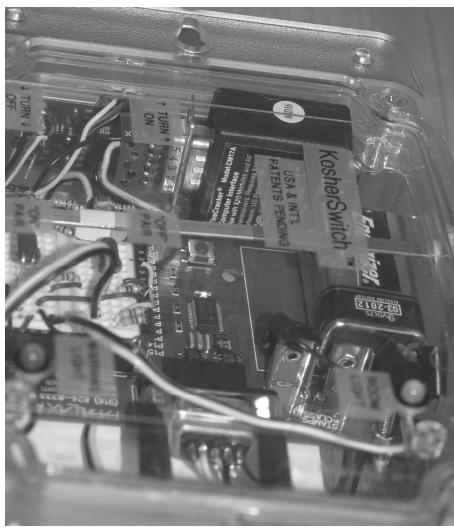

*The KosherSwitch® Classic, coming soon
to a wall near you*

In plain English, if you turn the position of the KosherSwitch® to “on”, in a matter of a number of seconds, the light connected to that switch will turn on. It may sound too good to be true, and some may see this as another way that the Jewish people are always trying to get around observing the real essence and meaning of some laws by creating “loopholes” so to speak (similarly to how some people view, for example, the selling of *chametz* for Pesach, the putting up of a wire for an *eruv*, or the wearing of wigs by married women). At the end of the day, our Torah is a book of Laws, and any specific Law has certain exacting requirements and boundaries, and as our world continues to develop at such a fast pace technologically, any new introduction, such as the KosherSwitch®, can be approved by the Rabbinical authorities as being something that falls within the boundaries of a specific Law – as has been the overwhelming positive response in this case. Interestingly, in many circles, technology is actually embraced for its potential to make religious observance easier, broader, and more fulfilling.

It is easy to see how much benefit this technology can bring to many people. By being able to more precisely control when

lights should stay on and when they should be off, there is a great savings in energy costs. There is no need to have timers and timer switches peppered around the house and set week in and week out, and no need to try and predict beforehand which lights, or how many, will be needed to leave on for Shabbat. Not to mention the unexpected visit of guests, which may turn up in a house that is dark, because some rooms are not usually used on Shabbat unless a guest is coming. Furthermore, those less observant could use the KosherSwitch® out of respect for their more observant family, relatives and friends that they know will be at their house from time to time on Shabbat. All in all, the KosherSwitch® allows Shabbat to be a lot more worry free – when it comes to the planning of lighting, as well as making it impossible for anyone to violate Shabbat, which they would do if they mistakenly, or by habit, turned a light on or off in the normal way we do today.

Transparent KosherSwitch® shows the inner workings

Andy Kalati is happy to say that his revolutionary idea is in its final product development stage. The company is already partially funded, and with the attainment of more angel investors, will be ready to mass produce and launch the KosherSwitch® in a large number of markets worldwide. The distribution is planned for direct to consumer through online sales, chain home improvement stores, Judaica shops and third party installers and contractors. The initial focus of distribution will also be in the institutional arena, such as for installation and use in hotels, hospitals, nursing homes and assisted living centers. Andy is hoping that he can begin evaluating and testing the KosherSwitch® first in our own Mashadi community. Final pricing has not yet been established, but the KosherSwitch® is expected to sell at retail for about \$50-65 per switch. Andy estimates that it will pay for itself within a year by the amount of electricity that is saved when using the device. For more information about the KosherSwitch® you can visit www.kosherswitch.com or email them directly at info@kosherswitch.com.

As of the time of going to print, I am glad to report that KosherSwitch has received its patent! This is a great achievement, especially since the patent was awarded giving the devices a broad use for its technology and application.

The Last Sign of Assimilation

Parham Zar

Among the Iranians who have moved to the United States in the past thirty years, we see different degrees of assimilation. At one extreme are those who have completely embraced the Western culture, language and traditions. They are all too happy and willing to shed their old skin of cultural and personal constraints – of a society obsessed with “Taarof” (denying oneself of something for the benefit of another), “Nejabat” (moral purity) and “Gheirat” (zeal). At the other end stand those who hang on to these ancestral values and beliefs with every fiber of their being. But even for those who hang on, it is only a matter of time before they - or their children - will eventually assimilate as well. Such is the allure and the promise of the West, or as we so enviously, and sometimes scornfully referred to in Iran as “Farang.”

In the journey from "hanging on" to "letting go," one will eventually reach the last and final stop, which to this day, remains the ultimate separation between those who have embraced Farang and those who have not. This eventual stop -- this final portal to the other side of civilization, is the use of our very own Aftabeh. For those not familiar with the Aftabeh or its use, suffice to say that it is a self cleaning apparatus that has been replaced in the modern world with toilet paper. The use of the Aftabeh requires three very important components: (1) the Aftabeh itself, which is a watering can-type device, (2) water, and (3) the fingers.

If that sounds strange or foreign, just note that there are at least 72 million people (the population of Iran) that clean themselves with the Aftabeh. I remember an American high school teacher of mine who had visited Iran in the 1970's. She told me of the first time she had to use the restroom, only to find out there was no toilet paper. When someone explained to her the purpose of the watering can next to the squat toilet, she immediately had a bout of constipation. She further told me that from that day on, she would duck anytime someone attempted to tap her on the shoulder, and refused to shake anyone's hand.

Of course, one can write an entire dissertation on the sanitary and health benefits of the Aftabeh, as opposed to the toilet paper. But my focus for now is merely on the exact nature and timing of the transition from one to the other.

One general rule of linguistics is that if a person is immersed in a new language before the age of twelve, then (s)he will most likely develop a native-like accent, whereas after puberty, the new language will still exhibit the old accent. I believe we can draw a parallel when it comes to the use of the Aftabeh. Generally, all those who moved here before the age of twelve, have pretty much gone the way of the West. But for many, the Aftabeh still remains the last refuge -- the last hanging thread -- to what it truly means to be Persian.

So, the next time you visit one of our homes, look for the ultimate tell-tale sign of assimilation vs. tradition in the unlikeliest of places: in our bathroom.

A Plea for My Land

By Herbert Pagani

Translated from the original Italian by Anna Ben Yehuda

While traveling through Fiumicino I heard two tourists chatting while reading the paper,
"Between wars and attacks, you only hear about these Jews. Pests, that's what they are."

It's true. We are pests.
We've been breaking the balls of the universe for centuries. What can we do about it? It's part of our nature.

It started with Abraham, with his one G-d.
Moses, with the tablets of the law.
Then Jesus, with the other cheek always turned ready for the next slap.
Then Freud, Marx, and Einstein.
They were all embarrassing, revolutionary, the enemies of order.
Why?

Because order, in whatever century, couldn't satisfy them, since it was an order from which they were constantly excluded.

Changing the world to change their own destiny -
That was the destiny of my forefathers - that's why they've always been hated by all the paladins of the pre-established order.

The anti-Semite of the right blames the Jews for bringing about the Bolshevik Revolution.
That's true, there were lots of Jews in 1917.
The anti-Semite of the Left blames the Jews for owning Manhattan, for being administrators of capitalism.
That's true, there are a lot of Jewish capitalists.

It's easy to explain why.
Culture, religion, ideas, and ideals on one side -
And wallets, warrants, and bonds on the other have been the only movable values.
The only homelands possible for those who had no homeland.

Now that there is a homeland, anti-Semitism rises from its ashes, or, rather, from our ashes, and calls itself anti-Zionism.

Early on, it was applied to individuals.
Now, it's applied to an entire nation.
Israel is a ghetto,
Jerusalem is Warsaw.
The Germans no longer attack us, the Arabs do.
And if they're crescent has sometimes been disguised as a sickle, that was to fool the left wingers of the whole world a little better.

Me, Jew of the left, could give two hoots about a Left that wants to free all men at the expense of a minority.
Because I belong to that minority.

If the Left wants to count me as one of them, they can't dodge my problem.
And my problem is that after the mass deportations perpetrated by the Romans in the first century after Christ,
We've been banished, crushed, hated, deprived, chased, and converted by force everywhere.

Why? Because our religion, that is to say, our culture, was dangerous.
A few examples?

Judaism was the first to create the Shabbat, the day of the Lord.
That is, an obligatory weekly day of rest.
You can imagine the joy of the Pharaohs, always one pyramid late.

Judaism prohibits slavery.
You can imagine the sympathy of the Romans, the greatest importers of free labor in the ancient world.

The Bible says that the earth belongs to G-d, not to men, and there's a law based on that.
It's the law of the automatic extinction of rights of ownership every 49 years.
You can imagine the reaction of the medieval Popes and the emperors of the Renaissance.
"The people mustn't know about this!"
So they began to forbid the reading of the Old Testament.

Then came the backbiting, walls of slander that became walls of stone: the ghettos.

Then came the index, the Inquisition, and, later, the yellow stars.

But Auschwitz is no more than an example of industrial genocide.
There have been thousands of homemade genocides.
It would take me ten days to list all of the pogroms carried out in Spain, Russia, Poland, and North Africa.
And by force of escape and migration, the Jew went everywhere.

Extrapolate the significance of this, and here we are labeled as "nowhere people."
We are in the midst of other people like the orphans handed over to the orphanage.

I no longer want to be adopted.
I no longer want my life to depend on the mood of my landlords.
I no longer want to rent a citizenship.
I'm fed up to the teeth with knocking on the doors of history and waiting for it to say "Come in."
This time I do go in, and I shout,
"I feel at home on earth, and on the earth I have my land."
Why should the term "promised land" be valid for all people except the ones who invented it?

What is Zionism? A single, simple sentence:
"Next year, in Jerusalem."
No, that's no holiday club slogan, it's written in the Bible, the world's best-selling and worst-read book.

And this prayer became a cry, a cry that's more than two-thousand years old.

And the fathers of Christopher Columbus, of Kafka, of Proust, of Chagall, of Marx, of Einstein, and of Mr. Kissinger have cried that cry at least once a year - during the feast of the Passover.

So, is Zionism racism?
Don't make me laugh.
Zionism is the name of a battle for freedom.
And, like any other democratic movement, it has its right and left wings.
And no one here talks about it, because lacking tools to be heard.

In the world, each has its Jews.
The French have the Algerian workers,
the Italians have immigrants,
the Americans have Blacks and Puerto Ricans,
men have women,
society has burglars, homosexuals, the handicapped.

We are the Jews of everybody.

So, when people ask me,
"What about the Palestinians?"
I answer,
"I am a Palestinian of two-thousand years ago.
I am the oldest oppressed person in the world."

I'm willing to talk it over with them, but I am not willing to surrender the land I worked.

All the more because there is plenty of room for two peoples, two nations out there.

We've got to construct the borders together.

For thirty years, the whole Zionist left wing has been looking for Palestinians to talk to.

But the PLO, boosted by Arab capital and the European left, has closed itself around an irredentism that's costing the life of an entire people.
My brother people, yes, but a people that wants to forge its independence on my ashes.

The PLO charter says,
"Only Jews who came before 1917 will be accepted in the new Palestine."
And the charter hasn't been changed yet.
At this point, I have got to be in solidarity with all my people.

When the Arabs acknowledge me, I'll fight our common oppressors with them.
But, for today, Descartes' famous phrase:
"I think, therefore, I am,"
has no value whatsoever.

We Jews have been thinking for the past five-thousand years,
and they still deny us the right to exist.
Today, although with horror, I'm obliged to say:
"I defend myself, therefore, I am."

On September 15th, 2010, Marilyn Kordvani (Miriam bat Batsheva z'l), a beloved community member, lost her long battle to cancer. She is survived by her husband, David, and her children, Jennifer, Cheri, Jason, and Adam, and their respective families. The following poem was written by her second daughter, Cheri Haghighat, 28, as a tribute to her late mother.

A Letter to Mommy

A long battle,
Put to rest,
An angel was taken,
Truly the best.

A perfect gem,
A blossomed flower,
A woman of honor,
A woman of power.

A loving mother,
A flawless wife,
We were a team,
Best friends for life.

We miss you mommy,
In every way,
We'd trade it all,
For one more day.

With our moments of laughter,
And the sounds of cries,
Not once Mommy,
Did you ever ask, Why?

Wondering what you're doing,
Think of you every day,
Don't worry about Daddy,
He'll be Okay.

You were our mission,
It was a mission complete.
Although it seems over,
It was not a defeat.

We held your hand Mom,
Through bitter and sweet,
Now it's your turn to protect us,
Until we meet.

Dreaming of your smile,
Your soothing voice,
Wishing we could feel you,
We wish had a choice.

Always and forever,
Forever in time,
Always Mommy,
Partners in crime.

Love,
Cheri

The Estate Tax

Robert Bichoupan, Esq.

The year 2010 was, and is, a financially difficult year for many. However, for a few, there was an unexpected silver lining, at least in terms of estate taxes.

In 2010, former New York Yankees owner, George Steinbrenner, passed away leaving an estate valued at over \$1.15 billion. Sadly, also to have passed in 2010 are Dennis Hopper (the actor), Elizabeth Post (granddaughter of Emily Post, writer of the "New Emily Post Etiquette"), Gary Coleman (the actor), Glen Bell (founder of Taco Bell), J.D. Salinger (author of "Catcher in the Rye"), Jimmy Dean (country music star and sausage purveyor), Lena Horn (singer), and Robert Byrd (50-year veteran of the Senate from West Virginia), to name a few. Had Mr. Steinbrenner passed away in 2009 or 2011, his estate alone would have owed in excess of \$500 million in estate taxes. Due to Congress' failure to act in a timely fashion, Mr. Steinbrenner's estate, along with the estates of many other affluent people, were passed free of federal estate taxes.

In 2011, the federal estate tax is scheduled to return with a vengeance, with a tax of up to 55% on estates valued at over \$1 million. On a \$5 million estate, the estimated federal estate tax owed would be roughly \$2 million, with an approximately \$300,000.00 New York State estate tax owed, as well.

Many of our friends and relatives in this community have experienced a significant decrease in income in recent years. However, it seems that we are still blessed with more assets than most. For people in our community, surpassing a million dollars in estate assets is fairly common, when consideration is given to real estate (including a house), stock market accounts, business assets, retirement accounts, life insurance, and other such assets. Therefore, for such individuals, careful estate planning becomes critical and cannot be ignored without financial consequences for our loved ones.

Also affected this year is the New York State Power of Attorney form. The law has substantially altered the acceptable Power of Attorney form, leaving it substantially more complicated to use. If your Power of Attorney form is more than 3 years old, or if you have an upcoming transaction in which you intend to rely on that Power of Attorney, it is a good idea to execute a new one, under the new guidelines, utilizing the new form required by New York State.

Lastly, as you may have heard in the news, New York is now the 50th State in the union to adopt some form of no-fault

Money Matters

divorce effective this year. This means that spouses no longer have to hurl accusations, or blame each other for the failure of their marriage in order to obtain a legal divorce, but can instead seek a mutual, less hostile end to their broken marriage in a court of law. Whether this will increase the rate of divorce or merely gives relief to unhappy couples and their suffering children remains to be seen.

This article is not intended to give legal advice, but to make the reader aware of current issues. Please speak with your lawyer, accountant or financial planner for advice on these matters.

Because getting a new car
should be a great experience

ANY MAKE AND MODEL
LEASING /SALES /FINANCING

Over 10 years
experience
with thousands
of satisfied clients

Best Prices

We deliver your new car
right to your door
and we'll return your
previous lease

UD Leasing Direct

Simon Ghassabian

516-423-2822

www.leasingdirectli.com

Keeping it Reel: The Year in Cinema

Yossi Abrahimi
Eric Djemshidoff

For anyone paying attention, 2010 started off as an abysmal year for cinema. Week after week, major motion pictures packing all-star casts and colossal budgets amounted to colossal disappointments. Patience paid off, as cinema was a late bloomer this year. We were brought into a mind-tripping dream world, told the fast-paced (although exaggerated) tale of Facebook's creation, and a Jewish, Israeli-born Harvard graduate and actress tiptoed her way into our heads in a shocking, legend-making performance. Whether cramming our way into "Shaare Optimum" or opting for a more peaceful movie-going experience with people who actually know the name of the movie they're about to watch, the past year of movies turned on in the clutch. But hey – better late than never. And now, we present the finest cinema had to offer in 2010...

YOSSI

- 1. The Social Network**
2. Black Swan
3. The Town
4. Kick-Ass
5. Exit Through the Gift Shop
6. The Fighter
7. 127 Hours
8. Inception
9. Scott Pilgrim vs. The World
10. City Island

ERIC

- 1. Inception**
2. The Social Network
3. Black Swan
4. Kick-Ass
5. The Fighter
6. Hot Tub Time Machine
7. Scott Pilgrim vs. The World
8. Harry Potter and the Deathly Hallows
9. Shutter Island
10. City Island

Our Honorable Mentions: Get Him to The Greek, How to Train Your Dragon, The Other Guys

Yossi's Three to See

The Social Network (PG-13)

Who created Facebook? Better yet – who cares? The brainchild of writer Aaron Sorkin (*A Few Good Men*) and director David Fincher (*Seven, Fight Club*) took critics and the box office by storm, and among some stiff competition, *The Social Network* held its ground as my top movie of the year. Based on the book "Accidental Millionaires", this film takes us

through the birth of Facebook, and all the controversy surrounding it. Mark Zuckerberg, who is currently known as the man behind this empire, is played by Jesse Eisenberg in a mesmerizing performance, as an awkward nerd with a strive to become one of Harvard's elite in the social scene. Success, we learn, doesn't come without a price, and for Zuckerberg this came in the form of lawsuits from his roommate and partner, Eduardo Saverin, and the two-headed monster known as the Winklevoss twins. The Winklevosses are twin brothers who came to Zuckerberg with an idea similar to Facebook, ignored for weeks on end, only to find what they believed was their

creation launched without them. The ‘Winklevii’ provide much of the entertainment of the movie. Even more interestingly, they were played by one actor, and with the help of David Fincher’s masterful effects, virtually everyone who saw this movie had no idea.

Many were skeptical of just how interesting a movie like this could be. After all, there’s no violence, heavy drug use, or significant romantic subplot involved. We were glued to the edge of our seats as this movie took us back and forth like a car chase scene in a summer blockbuster, from the excitement around the birth of our favorite website to intense depositions between Zuckerberg and those suing him for what they genuinely believed they were robbed of. The usual Hollywood clichés weren’t necessary in this case; two hours of fast-paced dialogue and suspenseful drama, told through the lens of one of our greatest directors and a flawless cast, rewrite the script for what a great movie is all about.

Black Swan (R)

Every year or so, a movie comes along that we cannot even imagine would be any good without its lead role. Films that are carried on the shoulders of a man or woman so devoted to the character, we forget what we’re seeing on the screen is make-believe. This groundbreaking, instantly classic performance comes in 2010 from Natalie Portman as a ballerina obsessed with getting the role of a lifetime, even though she mentally may not be able to handle it. Director Darren Aronofsky (*Requiem for a Dream*, *The Wrestler*), responsible for some of the grittiest, jaw-dropping visuals ever put on screen, doesn’t hold anything back in *Black Swan*, which left some viewers unable to shake its effects for days.

Portman plays Nina Sayers, a passionate ballerina living in a New York apartment with her over-controlling mother, who will stop at nothing to see that her “sweet girl” makes it to the top of her craft (something she was never able to do). While Nina does land her dream role, the demands of the part, along with her drive to be perfect, send her into the depths of a living hell. It doesn’t help that the ballet’s director hires Lily (Mila Kunis) as an alternate. Lily is everything Nina is not: a calm, composed, free spirit who lives her life day to day without obsessing on singular goals. Nina slowly grows more and more psychotic, convinced that Lily is out to destroy her and steal her part, all while she begins to painfully transform into the swan herself (or so she thinks).

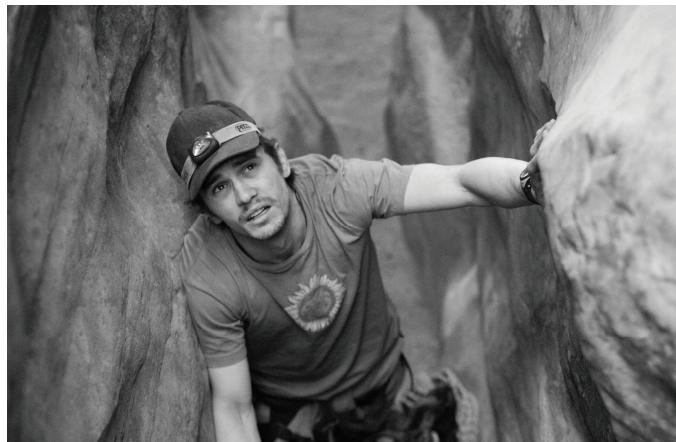
The sense of fear and insanity pumping throughout this movie makes it one of the most challenging but ultimately rewarding movie theater experiences in a long time. Portman’s ballet dances, performed mostly on her own, are nothing short of hypnotizing. The young actress put herself through her own version of hell to prepare for the role and truly transform into the character, going on extreme diets, training for up to eight hours per day, and sacrificing a social life and most of life’s pleasures

for the entirety of the film’s shooting. Her hard work paid off, as Portman is being touted as a virtual guarantee to win the Best Actress Oscar this year, and her performance will serve as a how-to for future generations of actors.

127 Hours (R)

The prospect of watching one character in one location on a screen for nearly two hours doesn’t sound so appealing on paper. How exciting could such a scenario possibly be? In the hands of a dynamic actor and talented director, however, it can be pulled off. In *127 Hours*, from director Danny Boyle (*Slumdog Millionaire*, *Trainspotting*), James Franco gives the performance of his career as mountain climber and thrill-seeker, Aron Ralston. Ralston’s story (in case you don’t know it, I’d suggest moving on to the next review) is one that shocked and inspired millions. In 2003, while hiking in Utah, a boulder became dislodged, crushing his right forearm and pinning it against the canyon wall. Ralston had not told anyone of his hiking plans and knew no one would be searching for him. He spends over five days rationing one bottle of water and a minimal amount of food while recording his final goodbyes to his family. A very drastic action which most now are aware of allowed him to free his body from the rock. *127 Hours* shows us just what he went through, and gives us a glimpse into his thoughts during the harrowing ordeal.

From the second the carefree Ralston gets stuck between a rock and a hard place (pun obviously intended), audiences, including myself, felt an extreme claustrophobia come over them, as if they were in his exact position. Franco portrays Ralston’s challenging ordeal with raw emotion, and even nails

his more humorous moments. There certainly wasn’t anything funny about the climber’s situation, but spending all the time in that one spot played games with his mind, to be sure. We are shown Ralston’s various hallucinations, one of them involving his desperate desire for just one sip of his Gatorade bottle, which he unfortunately left in his truck. He begins to have flashbacks about his family, and genuinely regrets that he hadn’t shown them all the love they deserved. While we as Jews know this full well, *127 Hours* reinforces the fact that this life truly isn’t ours. We must be grateful for every second of it, and every gift that comes with it, most importantly our family and friends. Ralston’s desire to continue his life, even at the cost of losing his arm, is one of the most inspirational stories you will ever see on the big screen.

Eric's Three to See

Inception (PG-13)

Inception is not only my number one movie of the year, it's quite possibly one of the best movies of the last decade. What's fascinating about *Inception* is that the story can be told in a few sentences, or not told at all. It's so well-crafted crafted and so brilliantly made that it is virtually immune to spoilers. If you knew how it ended, it wouldn't matter, unless you knew how it got there. Does Christopher Nolan's long anticipated film (which took 10 years to develop) deliver what we have been waiting for? In one simple word: yes.

This film has the plot outline of a "dream within a dream", but it is more complex than that. Leonardo DiCaprio plays Cobb, a man who works with a team tasked with stealing corporate secrets from the minds of executives while they are asleep. After his first mission goes wrong, Saito (Ken Watanabe) who is the "rich man" in the story, makes Cobb an offer he can't refuse (*Godfather*, anyone?). He wants Cobb to instead of stealing secrets from someone while they're asleep, to do the opposite, and introduce an idea into the subjects mind while they are asleep. Cobb has no choice to accept, as Saito offers him redemption and freedom if he succeeds. This is where inception starts.

The film is built around disregarding gravity and architecture. Characters float around. Buildings are toyed with like chess pieces. All of this is beautifully crafted by Nolan, who shaped *Inception* to not only satisfy the viewer, but bring them deep into his world.

The most remarkable sequence is the now infamous "hallway scene". Seeing two of the characters defying gravity effortlessly and realistically left me sitting back in astonishment of the world Nolan created.

What's truly amazing is that despite the fact that some details of the plot are too difficult to understand, or too obscure to comprehend on a first viewing, Nolan sells the emotion of the film and the consequences visually. It's just like our dreams – even if we don't fully grasp every detail of what has transpired, we instinctively understand the basics of the experience.

Kick-Ass (R)

For the sake of being as kosher as possible, I will be referring to this movie simply as "KA". KA was probably the biggest shocker of 2010, and for a good reason. It tells story of Dave Lizewski, who is an average high school teenager obsessed with comic books. After witnessing one too many muggings in his neighborhood, he asks the question many of us asked

ourselves when we were kids: *Why can't we be superheroes?* After being mugged himself, Dave decides to put on a elaborate costume and mask and fight crime. Things do not go according to plan and real life heroism, he learns, might not be the most successful venture. However, after one incident where he shows his true heroism, he finally "breaks in" to the super hero business where he meets and is saved by Big Daddy (Nicolas Cage) and Hit-Girl (Chloe Moretz); this is where the fun begins.

Hit-Girl was the breakout character of 2010. This pint-sized 11 year old Rambo/Bruce Lee reincarnation with a foul mouth and martial arts mastery was the reason KA was such a hit.

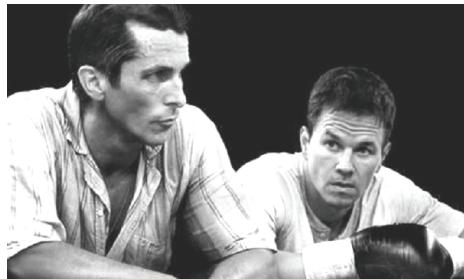
What is great about KA is not the violence (which I can assure you, it is *very* violent) or the language (of which there's abundance) but the realism of the story. Many comic book movies tend to be films that have no basis in real life; a kid being bitten by a radioactive spider (*Spiderman*)? A man who gets angry and turns into a monster (*The Incredible Hulk*)? KA rewrites the rule book on comic book movies. Anybody, anywhere, can make a difference and become a "superhero", at least in their own sense.

The Fighter (R)

Christian Bale. I'm sure many of you reading this have heard of him before (*The Dark Knight*, *Batman Begins*, *Terminator Salvation*). Many people feel Bale is an "overrated" actor. I can assure you, Bale does not disappoint in *The Fighter*, and I can say without hesitation that his performance was the best of 2010. *The Fighter* tells the true story of boxer "Irish" Micky Ward (Mark Wahlberg) and his brother Dicky Eklund, who helped train him before going pro in the mid 1980s. This is a strong piece of work that benefits from the passion the actors gave to the film. Christian Bale is considered very likely to win the Best Supporting Actor award, while Melissa Leo and Amy Adams are front runners to be nominated for an Oscar.

Micky has idolized Dicky ever since he was a little kid. Dicky, an erstwhile professional boxer himself, knocked down Sugar Ray Leonard in a match, earning him the nickname "The Pride of Lowell". Shortly after his success however, Dicky falls into a crack addiction that ends his career and damages relationships with his family. Mickey's huge family, led by his manager/matriarch Alice (Leo), along with a gaggle of seemingly unemployed sisters and half-sisters, hinder Mickey from living up to his full potential and argue constantly with his new bartender girlfriend, Charlene (Adams).

The film focuses more on the fighting between the family members than what goes on in the ring; this is what made it such a powerful film. Many people may consider their families to be "dysfunctional." *The Fighter* showed us that if this family can pull together and work towards a common goal, any family can. Other than being an enjoyable character-based sports drama that, *The Fighter* is a must-watch purely for Bale's performance, one you will surely remember after leaving the theater.

What to Eat? Where to Eat?

The Review Crew: *La Carne Grill*

Jason Hakimian

Guest Critics: Simon Hakimian, Yasmine Rahamanan, Jasmine Dilmanian

There are very few meals that I actually look forward to these days. After four years of living in the East Village of New York City, my palette has gotten more action than a group of blondes in Cabo.

I won't even begin to hide the fact that I am an addicted "foodie". I've made every effort during my tenure as an undergraduate architecture student to eat at all the finest spots that this great city has to offer (always kosher, of course). I even cook. In fact, I cook a lot (yes ladies – 22, single, great cook, "*famil-eh-khoob*", adores his mother...you get the picture). So needless to say, when I was offered the opportunity to do a food tasting and review for *Megillah*, my first inclination was to request a dinner at the newest "big thing" in New York City's kosher culinary world: La Carne Grill.

What could be more perfect? A night out with great friends, an array of perfectly crafted gourmet perfection, and an excuse to not do any work for a night. My plan was flawless; I felt like an authentic genius...that was, until the waiter brought the food to the table. I should have just asked for lunch at Kosher Deluxe.

Let us start with the beginning of the night. My roommate, Simon Hakimian, located a delightful little bar on the corner of 41st and 3rd called La Biblioteca, where the drink of the house

was tequila and the happy hour runs until 7 pm. The head bartender (who was conveniently referred to as "The Librarian") gave us the rundown on all the best tequila drink specials, as well as their weekly tastings of the latest tequila.

This week, the tequila of the choice was Avion, and the Vinny Chase look-a-like bartender was pouring shots for all the pupils attending the library. My choice for night, however, was the Hibiscus Tea Mojito. Delicious. While I may not be the biggest drinker in the world, this potion could cause me to reconsider (Sorry, mom...). I officially have a new favorite spot to spend all future stressful work nights, broken hearts, and happy occasions. Thank you, Librarian. Needless to say, we needed a few more rounds of HTMs to form any sort of proper evaluation, but eventually we decided it was in our mutual best interest to move on to dinner.

Alas! La Carne. I heard wonders about this place: "The décor is beautiful", "The service and staff treat you like royalty", "The food is perfectly prepared and presented", and my personal favorite, "The best kosher restaurant in America!" So it was to my surprise that when we walked into the restaurant (which by the way, looks like it was decorated by Joe the Plumber), we were left un-greeted for close to 10 minutes. Nevertheless, the

loft-style space was charming and our table was nicely situated near the balcony on the second floor, overlooking the impressive wine rack. We informed our server for the night, Ricardo, that we would be conducting a food tasting for a very highly regarded, world famous magazine, *Megillah*. He politely nodded his head (as if to say, “No, you will absolutely not be receiving any free food tonight”) and took our order.

The meal started with a series of appetizers which came highly recommended at the likes our trusted waiter, Ricardo. The appetizers of choice were the spicy tuna dip, sliders, and crispy sweetbreads. We started with the tuna dip, which suitably came with a bowl of guacamole/salsa and about 8 to 12 tortilla chips.

The tuna was under salted and lacked real flavor but it was edible. Unfortunately I was only about to manage about two bites before the tortilla chips ran out and I had to resort to smearing the tuna on stale table bread. The, sliders on the other hand, were slightly better than their predecessor. They were

served as a variety of beef, chicken (which makes absolutely no sense), and veal. At this point you may be asking, “Jay, why don’t chicken burgers make sense? How can you say that? I love chicken burgers.” Dear reader, burgers are about one thing and one thing only: fat. It may sound unappetizing, but it’s true. Fat is what makes meat taste good; there’s no other way to look at it. If you don’t believe me, try grinding up some lean sandwich steaks (ew) into patties and throwing them over a grill; just see what happens.

That is why it was not to my surprise that while the lamb and beef burgers were delicious, the chicken burgers were dry and overcooked. I digress. The sweetbreads were next. If you aren’t familiar with sweetbreads, Google it, it’s not what you think it is. These particular sweetbreads were dusted in flour and fried until crispy and delicious. I let the ladies at the table try the appetizer and comment on how good it was before I told them what part of the animal it came from (muahaha).

At this juncture in our meal, myself and my good buddy Simon decided it would be a wise idea to order one of the house-special drinks that the ever-so-flamboyant Ricardo raved about; the “fruit punch”. What showed up at the table 15 minutes later was a nuclear-brown concoction of mismatching flavors and uncomfortable texture (pulp?). It tasted horrible. We were tempted to ask if they mix their drinks behind the sushi bar. The awkwardly colored fruit punch turned out to be possibly the biggest bust of the night...Good work, Ricardo.

The main courses were next. First up: Seared Branzino. Let me just say, I was excited for this. I love fish. And I was especially excited for this because, once again, Ricardo gave us his signature “wink of approval” for this particular dish. How should I put this properly...hmm....It sucked. In fact, it sucked a lot. It sucked so much that I don’t even want to talk about how much it sucked. The ladies at the table didn’t hate it as much as I did but, whatever, this is my review. It came drenched in a generic white wine sauce that can also typically be found on a cruise ship or airline.

The second dish was The Long Island Seared Duck. Duck may not be the most popular meat in the world, but I think it is probably the best tasting. The first thing I do at every wedding is usually look for the duck station during the reception. Note to engaged couples: good parties always include a duck station (Great parties include multiple forms of duck). So when I saw the seared duck option on the La Carne menu I didn’t hesitate to make my order. The ladies at the table (Yasmine Rahamanan and Jasmine Dilmanian) virtually begged me not to order it. Their form of convincing me not to get it – sympathy: “What? Are you kidding? How can you eat a duck? They are so cute, you jerk.” But all that went away once little Daffy and Donald came to the table sliced, juicy, and covered in a delicious sauce. While the meat wasn’t cooked perfectly, it tasted wonderful (especially right after the fish – anything would taste wonderful after that fish). The skin was seared and crispy while the inside stayed moist.

But nothing prepared us for what came to the table next, Japanese short ribs. How good was this dish? This dish was so good that if the restaurant had spontaneously caught fire, I would safely consider saving a plate of it before I would one of the three friends I was sitting with. It was so good that I would leave my own wedding to have it for dinner. It was so good that I would even think about coming back to this restaurant, just to have it again. Awesome (fatty) pieces of BBQ beef ribs, tossed around in a sauce that would bring anyone happily to their knees. Utter perfection in a plate.

The last dish of the night was the Delmonico steak – the restaurant’s “signature dish”. Considering the hype for this dish (it was highlighted with bold font on the menu) and the price tag, the Delmonico ended up being a major let down. We were expecting the same perfection that came before it. What we got was an overcooked piece of beef which, in turn, was dried out and depressed. How can you overcook a \$60 piece of meat? Was the chef kicking back some of those fruit punch cocktails when he should have been watching my steak? *Hayf*. The best part of this plate of food ended up being the roasted bone marrow, which was served next to the steak.

Ultimately, La Carne Grill is not much more than a decent steakhouse overhyped by a small community of people who are perhaps deceived by a nicely presented plate and probably don’t know what they are talking about when it comes to food. The Meat-and-Potatoes bunch will love this place. But, if you so happen to have the slightest sense of culinary knowledge, you will find all the holes you can in this fake manifestation of gourmet.

The Eccentric Corner: What about “Love”?

By: Michael M. Mardkha

The pure purpose of this article is an attempt to make you chuckle, grin, or raise an eyebrow. It has no bearing on politics, religion, finance, etc., and has no philosophical value whatsoever. It is merely a five minute escape into the pure world of eccentric facts. Enjoy!

I was driving my car the other day and listening to the radio and a song came on: “Bleeding Love” by Leona Lewis. So, I changed the channel and they were playing “Crazy in Love” by Beyoncé. Okay, I am not in that mood right now. I flipped again to some other arbitrary channel on my XM radio and they were playing “Everybody in Love” by JLS. Alright, this is getting annoying now. I flipped again and there it was: “I Will Always Love You” by Whitney Houston. By now, I am really frustrated. I switched to my MP3 collection loaded in the car and behold there was Madonna playing “Justify My Love”. Now, I have a strong belief in the multiple coincidence theory but this was ridiculous. I turned off my entire sound system and listened to the sound of my car’s tires, but by then I had this “love” thing implanted in my head and couldn’t get it out and I am thinking something along the lines of “My tires are hugging the road lovingly”.

Do you have any idea how many songs have the word “love” in their title? After some research I found about 150 songs that fit that description and I only went back to the ‘40s. For example, we have “Secret Love” by Doris Day (who?) and “Young Love” by Tab Hunter, don’t forget Elvis Presley’s famous “Love Me Tender” and the Beatles “Love Me Too”. How about “Baby Love” by the Supremes and if you put sugar on that you get “Sugar Baby Love” by Rubettes and “Everlasting Love” by, you guessed it, Love Affair.

We have “Hot Love” by T Rex and “Puppy Love” by Donny Osmond (remember the Osmonds?) and “Young Love” by Tab Hunter. Off course everyone knows you “Can’t Buy Me Love” by the Beatles and “You Can’t Hurry Love” by the Supremes who were infatuated with this subject because they also sang “Stop! In The Name of Love” and “Love Child” and “Where Did Our Love Go”. Did you know you can be “Prisoner of Love” by Perry Como which puts you on a “Love Rollercoaster” by the Ohio Players and can leave you with a “Love Hangover” by Diana Ross?

Remember Tom Cruise in the movie *Top Gun* when he was trying to serenade Kelly McGillis (trust me on this, air combat instructors don’t look like her) with the help of Anthony Edwards and the entire bar? The song they sang was “You’ve Lost That Lovin’ Feelin’” by Righteous Brothers. Although she claimed she loved that song I think it was his flying abilities (wink wink) that got to her by the end of the movie.

There are quite a few “Silly Love Songs” by Paul McCartney and others like “Part-Time Lover” by Stevie Wonder who also sang “I Just called To Say I Love You”; Robert Palmer sang “Addicted To Love”, and how about “Higher Love” by Steve Winwood? Because everyone knows anything that is “Higher” must be better by definition. There are many more silly love songs like “How Deep Is Your Love” by the BeeGees who weren’t done with the silly love songs and also sang “Love You Inside Out”, and the list goes on and on.

Sometimes the length of Love is on question like “Forever Love” by Gary Barlow and “Endless Love” by Diana Ross and Lionel Richie and “I Will Always Love You” by Whitney Houston and “You’ll Never Stop Me Loving You” by Sonia and “I Just Can’t Stop Loving You” by Michael Jackson and “Will You Love Me Tomorrow” by the Shirelles, and yet another one, “Long Live Love” by Sandie Shaw, and lastly, “Love Takes Time” by Mariah Carey.

Another favorite theme is different people that are in love as in “Everybody In Love” by JLS or “A Woman In Love” by Frankie Lane and “Tell Laura I Love Her” by Ricky Valence or “Do You Love Me” by Brian Poole and The Tremeloes, “Be My Love” by Mario Lanza and another one “To Know Him, Is To Love Him” by the Teddy Bears and “To Sir with Love” by Lulu (theme song to the movie), “This Guy’s In Love With You” Herb Alpert and who can forget that cute Partridge family who kept singing “I Think I Love You” every week on their TV show while we were turning blue listening.

Love songs can be powerful as in “The Power of Love” by Huey Lewis and The News (also sang by Celine Dion) or can be glorious as in “Glory Of Love” by Peter Catena, it can be playful like “Love Bites” by Def Leppard, groovy as in “Groovy Kind of Love” by Phil Collins, visionary as in “Vision of Love” by Mariah Carey, very deep as in “How deep Is Your Love” by Take That. You know “You Give Love a Bad Name” by Bon Jovi if you ask “The One That You Love” by Air Supply. And of course, there’s the eternal “I Want to Know What Love Is” by Foreigners.

Perhaps my personal favorite in this long list is “I Love Rock ‘n Roll” by Joan Jett and the Blackhearts, which actually has nothing to do with love except for its title. I think I am going to listen to talk radio and comedy channels on my XM radio from now on so that I can spare you from more articles like this.

Viewpoints

What's Great About Us! (No, Seriously)

Jasmine Dilmanian

Since I started venting my criticisms of this community in *Megillah* a few years ago, many of my LIRR rides that would have otherwise been peaceful, albeit excruciatingly boring, were riddled with complaints. Woven in with much-appreciated praise for mocking people's moms' wholesale shopping habits have been some remarks along the lines of the following:

- I can't understand what you're writing. What thesaurus do you use?
- I understand what you're writing but I don't like it. And you're wrong.
- My mom and *mamanjoon* can't understand what you're writing.
- You chose the wrong audience, buddy.
- Take your superiority complex elsewhere (not in so many words, but I see it in your eyes).
- There was a tense error in paragraph three. Who edits this stuff?
- Why are you spilling your guts out in such a public forum? (Oh, but Facebook is a lot more private.)
- Why don't you write about this? Or this? Or how about this?
- You're too liberal. You're a feminist. You're a tree hugger.

To many of these I have smiled, nodded, or argued to the bitter end. To others, I have acknowledged that that the person is absolutely right and proceeded to offer him or her my job (which, by the way, is still up for grabs!).

The most common issue people seem to have, though, is merely the following:

Stop complaining so much! Why can't you see the good in this community?

And so, to appease all of you out there who can hear my whiny voice a bit too loudly through the text, and so my own social life can stand a fighting chance, I will now embark on a *Viewpoints* special horn-tooting edition: *What's great about us!*

To begin, I'd like to point out that contrary to an uncomfortably popular belief, I do not hate the community. Much of the time, if someone is critical of something, it means that the person genuinely cares about it. I have a vested interest in making this community better because I was born into it and so were most of the people I know, whether we like it or not, so why not try to make the best of it?

Also, anyone who expresses a negative opinion on Mashadi matters should not be reduced to a miserable, cynical wretch of a human being who only sees the evil in things. Some people just like to give their thoughts some fresh air.

Both for the community members who are head over heels with Mashadi life in Great Neck and for the those who have sworn it off in favor of the swanky SoHo scene, it is paramount to acknowledge the various benefits that this community provides. Of course, I will be ignoring many of the implications and consequences that result from them, but I'm going for strictly positives here.

First, there is the ease of dissemination of information. Gossip and ridicule aside, it often helps that word travels fast. If someone has a baby, the sex, name, and eye color have been broadcasted to all of your family and friends before the child is halfway out of the womb. (By the way, you know, those blue eyes will probably turn brown. Sorry, it happens to the best of 'em!)

Although some might not be on board with this as a plus, you must admit that it's a lot easier than having to individually call everyone and repeat the news, which is something "normal people" actually have to worry about. The same goes for the date of a basketball game, candle lighting times for a holiday, or

the location of a Bar Mitzvah because you threw out your card "by accident".

The community also provides a natural setting that is ideal for networking and socializing. Even before Facebook and Craigslist, getting a job was as easy as, "Hey, my uncle needs a salesman! No resumé required!" Likewise, business owners will usually trust a fellow community member over a stranger, and thus feel better about employing one. We have plenty of parties, as long as I'm in back-patting mode, I'll throw in the fact that the MYC regularly throws successful events that bring the youth together and create professional and personal relationships that are often life-altering.

And here's one you probably didn't even notice. Think of the guy who finished your basement. Or your wedding caterer. Or the hotel you stayed at in Vermont over Thanksgiving. What do Mr. Zeng, Lederman Caterers, and The Grand Summit all have in common? They've all been Mashadi-tested, tried and true. Leave it to this community to find the best handyman at the cheapest price with the most convenient hours. Imagine you had to go about finding your own kosher caterer with only the Yellow Pages at your disposal. There is a certain baseline level of tolerance for service that we tend not to dip below. So, we dig to find anything above that baseline, bargain until our asthma starts acting up, and voilà, your weekend trip is booked without any mysteries or hassles.

In sadder times, like in the unfortunate case of a death, the grieving family does not have to move a muscle when it comes to funeral arrangements and other related services. Everything is planned and confirmed within minutes; the Rabbis and

community leaders will always be there to console the bereaved and lead prayer services. This is truly a blessing for us, as most people can only dream of having everything taken care of so quickly in their time of loss.

During personal financial crises, there are resources and funds within the community that are able to help those in need without compromising privacy. Grants and loans are given for higher education, community trips to Israel, and other beneficial programs. We participate in AIPAC and the Salute to Israel Parade annually. Our rabbis offer personal advice and counseling for a variety of situations and all community members are welcome to take advantage of the resources at their disposal. Furthermore, the community as a whole runs and contributes to many *Chessed* organizations and other charities and drives.

There are a whole host of reasons why people are drawn to stay in this community, whether it be our synagogue that runs solely on volunteer donations and no membership fees, a youth center that provides all types of classes and activities both religious and secular, or a safety net both emotionally and even monetarily in times of need. Children are provided with a high level of stability and we all enjoy a sense of belonging that can be found in few other places. As many problems that exist among us from the core to the outskirts, I must concede all of the good that comes of the UMJCA's various efforts. So, next time you see me on the train, please write your comment on an index card and submit it through the slot in the side of my bag!

DR. MINOO DILMANIAN

Family Dentistry
Orthodontics

دکتر مینو دیلمانیان

کلیه خدمات دندانپزشکی با مدرنترین تجهیزات
پذیرائی با تعیین وقت قبلی

(516) 829-4247

19 Laurel Drive
Great Neck, NY 11021

The Twilight Saga: A Hindrance to Feminism?

Michelle Hackman

Editor's Note: This article was published in the May, 2010 issue of Guide Post, Great Neck North High School's newspaper, for which Michelle is the opinion columnist.

Last week, my cousin asked me whether I would watch a trailer for the latest movie from the *Twilight* saga. I consented, vaguely remembering the plots that had at one point – perhaps while in middle school – interested me. But after watching the preview and interrogating my cousin, I knew one thing for certain: the fact that this series has captivated the nation's attention beyond all others frightens me.

The books, three of which sold 6.5 million copies before the capstone fourth was released, revolve around Bella Swan's love interest, the "sculpted", "incandescent", "scintillating", and "glittering" vampire, Edward Cullen. Many critics credit the character's unique position and immortal mystique for the series' phenomenal success.

What they don't discuss, however, is the potentially dangerous role that Edward plays as the "perfect guy". Edward, who has never fallen in love before, sneaks through Bella's window each night to nuzzle her to sleep. Sex is out of the question, as he is frightened that he will hurt her, in the height of passion, with his super strength. But whenever the two face danger, Bella is always the victim of another's wrath, and Edward is always the one to save her. This view of women popularizes their image as sexually fragile, weak and dependent, and runs counter to the goals Betty Friedan, Gloria Steinem, and other feminists set more than forty years ago.

By the 1980s, the feminist movement fizzled to a halt, brought to its demise by the radicalized image of humorless women burning their bras in protest. Still, without a movement to back them, women quietly continued to make gains. Over 60 percent of college graduates are now female and increasing numbers of women have become doctors, lawyers, Wall Street executives, and scientists. Still, in objective terms, society does not value women as it does their male counterparts. To this day, women are paid only 76 cents to each man's dollar despite the passage of the Equal Pay Act of 1963. Even President Obama spoke of "equal pay for equal work" in his 2010 State of the Union address.

Certain high-profile women, such as Sandra Day O'Connor, Madeleine Albright, and Hillary Clinton may give the country the false impression that women's work is done and that gender equality has been achieved, just as many Americans think racism has been eradicated with the election of a black no capital man to the nation's highest office.

"I don't think about gender tensions while reading or watching the movies," Melissa Levi, a fan of the *Twilight* series, told me. "If there weren't vampires involved, it might bother me

– but since there are vampires, it doesn't bother me. It's so unrealistic."

Melissa's claim simply cannot hold true. If Bella has fallen in love with a creature that is larger-than-life, her complacent nature still shines through. Her role in the novels represents a continued desire for women to remain demure and devoid of characteristics that are still perceived as inherently masculine. The fact that this series finds its base of support in young women, then, must mean that such characteristics – even now – seem acceptable to the nation's next generation of women.

The anti-feminist backlash would not be so antithetical if we weren't now living with many of its relics. Nicole Tirakian, for example, is one of the school's premier athletes and the holder of numerous awards. If you were to ask her whether she considers herself a feminist, however, she would say: "Women have equal rights, so I don't get why we need to hold signs about it."

Nicole was not aware when she dismissed feminism that her athletic success is due to a 1972 law, Title IX of the Education Amendments Act. Passed at the height of the women's movement and popularly known as "Title IX," the law banned gender discrimination in most educational institutions, and specifically provided federal funding for women's athletics. "That bothers me," she said in reaction to my explanation of the history behind Title IX. "A lot of girls I know can run faster and shoot better hoops than guys can. They shouldn't be stopped from playing just because they're girls."

"Young women who are critical of the work of feminists," said [high school teacher] Ms. Babkes, "don't recognize that they are the beneficiaries of the gains that were made by the women they criticize."

Perhaps the reason for this dichotomy – and the explanation for our current stalemate – is the lack of education about gender equality and the women's rights movement. We celebrate Martin Luther King, Jr. Day each year to commemorate the civil rights movement and to remind ourselves how far we have come as a society.

If young women were made more aware of women's quality of life prior to major feminist movements, they would reconsider the roles they now occupy and could begin to reshape the roles they want to hold in the future. Perhaps, then they would choose a better role model than Bella Swan.

"When I really think about it," Nicole ultimately told me, "I think I am a feminist."

Michelle Hackman currently is a high school senior and plans to attend Yale University in the fall. She is available for tutoring in any subject, and can be reached at (516) 242-6767.

The Publication of "Megillah" is made possible by the generous contributions of our supporters.

Megillah would like to thank all of those who responded to our request in the past issues by sending in their contributions. The names of contributors appear below in alphabetical order within each category. Contributions of \$50 or more will be recognized for one year in Megillah.

چاپ و نشر «مگیلا» فقط با کمک مالی و تشویق افراد جامعه امکان پذیر است. مگیلا بدینوسیله از اشخاص زیر که به تقاضای ما جواب مثبت داده و هدایای مالی خود را به ما ارسال کرده اند صمیمانه تشکر مینماید. این اسامی در هر قسمت به ترتیب الفای انگلیسی میباشد. اسامی کسانی که بیشتر از ۵۰ دلار کمک کرده اند برای یک سال در مگیلا درج خواهد شد.

\$1,000 and above

Nassimi Family

\$500 and above

Mr. & Mrs. Joseph Davoudzadeh
Mr. & Mrs. Abdi Yaghoubi

\$260 and above

Mrs. Floria Asher & Family
Mr. & Mrs. Parviz Hakimian
Mr. & Mrs. Khosrow Hakimian
Mrs. Yafa Hakimian (Mortezaezaheh) & Family
Mr. & Mrs. Fatollah Hematian
Mr. & Mrs. Aminagha Khordian
Mr. & Mrs. Hadji Nemati
Mr. & Mrs. Parviz Roubeni
Mr. & Mrs. Mansour Zar

\$100 and above

Mr. Daniel Amini
Mr. & Mrs. David Aminia
Mr. & Mrs. Khosrow Banilivi
Mr. & Mrs. Lotfollah Banilevi
Mr. Moussa Banilivi & Family
Mr. & Mrs. David Bichupan
Mr. & Mrs. Eliahou Broukhim
Mr. & Mrs. Soloman Cohen
Mr. & Mrs. Aghakhan Davoodzadeh
Mr. & Mrs. Abdolrahim Dilmanian
Mr. & Mrs. Manoucher Edalati
Mr. & Mrs. Cyrus Elian
Mr. & Mrs. Yaghoub Gorgian
Mr. s. Mehri & Emond Hakim
Mr. & Mrs. Changiz Hakimi & Sons
Mr. & Mrs. Albert Hakimian
Mr. & Mrs. Danial Ilian
Mr. & Mrs. Jacob Ismaili
Mr. & Mrs. Joseph Lavian (London)
Mr. Steve Levy
Mr. & Mrs. Avraham Moheban
Mr. & Mrs. Houshang Rafinia
Mr. & Mrs. Houshang Zareh

\$50 and above

Mr. & Mrs. Nassrollah Alishahian

Mr. & Mrs. Aram Bakshi

Mr. & Mrs. David Bassalali
Elishaoff

Mrs. Sara Bassaleli

Mrs. Hanna Bichupan & Family

Mrs. Jaffa Bichupan

Mr. & Mrs. Robert Davoodzadeh

Dr. Farrokh Dilmanian

Mr. & Mrs. Martin Ghodsi

Mrs. Afsar Gorjian

Mr. & Mrs. Amir Gordjian

Mr. & Mrs. Robert Hadi

Mr. & Mrs. Aghajan Hakimian

Mr. & Mrs. Friedoon Hakimian
(Lotfolahzadeh)

Mr. & Mrs. Lotfollah Hakimian
(Javadoff)

Mr. & Mrs. Parviz Hakimian
(Mortezaezaheh)

Mr. Phillip Hakimian

Mr. & Mrs. Samuel Hoshmand

Mr. & Mrs. Daniel Ilian

Mr. Moussa Kashimallak

Mr. & Mrs. Farajollah Kashimallak

Mr. & Mrs. Fereydoun Kashimallak

Mrs. Esther Kelaty

Mr. & Mrs. Eshagh Kohanim

Mr. Steve Levy

Mr. Daniel Mordechai

Mrs. Nazi Nabavian & Son

Mr. Ebrahim Sani

Mr. & Mrs. Jalal Zar

Mr. & Mrs. Nasser Zar

Under \$50

Mr. Benjamin Aminorr

Mr. & Mrs. Robert Davoodzadeh

Mr. & Mrs. Farrokh Ebrani

۵۰ دلار و به بالا

خانم و آقای نصرالله ایشاهايان

خانم و آقای آرام بخشی

خانم و آقای دیوید بصلتلی
(ایشاها)

خانم سارا بصلتلی

خانم حنا بی چوبان و خانواده

خانم یافا بی چوبان

آقای روبرت داووززاده

آقای دکتر فرج دیلمانیان

خانم و آقای مارتین قدسی

خانم افسر گرجیان

خانم و آقای امیر گرجیان

خانم و آقای روبرت هادی

خانم و آقای آفاجان حکیمیان

خانم و آقای فریدون حکیمیان

(لطف الله زاده)

خانم و آقای لطف الله حکیمیان

(جوادف)

خانم و آقای پرویز حکیمیان
(مرتضی زاده)

آقای فیلیپ حکیمیان

خانم و آقای شموئل هوشمند

خانم و آقای دانیل ایلیان

آقای موسی کاشی ملاک

خانم و آقای فرج الله کاشی ملاک

خانم و آقای فریدون کاشی ملاک

خانم استر کلاتی

خانم و آقای اسحق کهنیم

آقای استیو لیوی

آقای دانیل مردخای

خانم نازی نبویان و فامیل

آقای ابراهیم سانی

خانم و آقای جلال زر

خانم و آقای ناصر زر

زیر ۵۰ دلار

آقای بنجامین امین اف

خانم و آقای روبرت داووززاده

خانم و آقای فرج عربانی

۱۰۰۰ دلار و به بالا

خانواده نسیمی

۵۰۰ دلار و به بالا

خانم و آقای ژوفز داووززاده

خانم و آقای عبدی یعقوبی

۲۶۰ دلار و به بالا

خانم فلوریا آشر و خانواده

خانم و آقای پرویز حکیمیان

خانم و آقای خسرو حکیمیان

خانم یافا حکیمیان (مرتضی زاده)

و فامیل

خانم و آقای فتح الله همتیان

خانم و آقای امین آقا خوردیان

خانم و آقای حاجی نعمتی

خانم و آقای پرویز روبنی

خانم و آقای منصور زر

۱۰۰ دلار و به بالا

آقای دانیل امینی

خانم و آقای دیوید امین نیا

خانم و آقای خسرو بنی لیوی

آقای موسی بنی لیوی و فامیل

خانم و آقای دیوید بی چوبان

خانم و آقای الیاهو بروخیم

خانم و آقای منوچهر عدالتی

خانم و آقای سیروس ایلیان

خانم و آقای یعقوب گرجیان

خانم مهری و آقای ادموند حکم

خانم و آقای چنگیز حکیمی و فامیل

خانم و آقای آبرت حکیمیان

خانم و آقای دانیل ایلیان

خانم و آقای جیکوب اسماعیلی

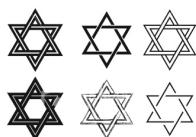
خانم و آقای یوسف لاویان (لندن)

آقای استیو لیوی

خانم و آقای اوراهام محبان

خانم و آقای هوشنگ رفیع نیا

خانم و آقای هوشنگ زارح

عشق در رهگذار زمان

پیرانه سر دگربار گلبانگ عشق، زنهار
در موسم زمستان بر شاخه برف زید
گیرم شکوفه بارد اردیبهشت پندار
اینک مگر به رؤیا افتاد قرار دیدار
خوش بود وصل خوبان در حجله جوانی
در شعله زار خواهش شوق نوازش هست
از آرزوی وصلت تا ملتقای امکان
فرسنگ تا به فرسنگ، دیوار تا به دیوار
با جرعه نگاهی از برکه های آبی
از هوش میبرندم لولی و شان خمار
میعادگاه مستان در واحه بهار است
نقد شکوفه ها را در پای جام بگذار
تا میوه بار آید در دامن شکوفه
آفات در کمینند، ای هوشیار هشدار
دریاب بخت پیروز تا فرصتی است امروز
فردای تا چه آید بر فال تو پدیدار
پوشیده دار اسرار از دیدگاه اغیار
در برگریز پاییز با عشق در نیامیز
آرامگاه عشاق در باغ نسترن هاست
هر جا شمیم گل بود، باری، مرا به یاد آر
جهانگیر صداقت فر

راز پنهان

خواست بگریزد ز چشم دیدمش
گل شد و بر طرف گلزاری دمید
بغبانی کردم و بوئیدمش
رفت در خُم تا شود تلخ و حرام
ساغری بگزیدم و نوشیدمش
اشک شد بر چشم گریانم نشست
شادمانی کردم و خنیدمش
پس به هر نقشی درآمد آن نگار
در میان بنهادم و گردیدمش
عاقبت جَست و در آغوشم پرید
چون به هر سازی که زد رقصیدمش
چون حجاب از چهره هستی برگشود
در جواب آوردم و پرسیدمش
داد «شاهد» را ز اسراری خبر
آن نگفتم با کس و پوشیدمش
شاهد

تا ندهی نمی دهم

وعده بوسه می دهی، جان به عوض طلب کنی
صحت وصل میکنی، هستی من گرو بری
میکنم این مبادله، تا ندهی نمی دهم
گفته بُدی که دل دهم، در عوضش دلت برم
ما نشویم یکدله، تا ندهی نمی دهم
آب حیات در لبست، جان عزیز در تنم
هیچ ز من نکن گله، تا ندهی نمی دهم
شکر و شیر در برست، گوهر و لعل در برم
دل ز برم طلب کنی، بر دگری دلت دهی
می شود این مجادله، تا ندهی نمی دهم
مهر تو از برای من، عشق من از برای تو
شاهزاده عضدالسلطنه

پس از حل جدول در خانه های اطراف جدول به یک ضرب المثل دست خواهید یافت.

جدول و سرگرمی

طرح از: داریوش رحمانی

افقی:

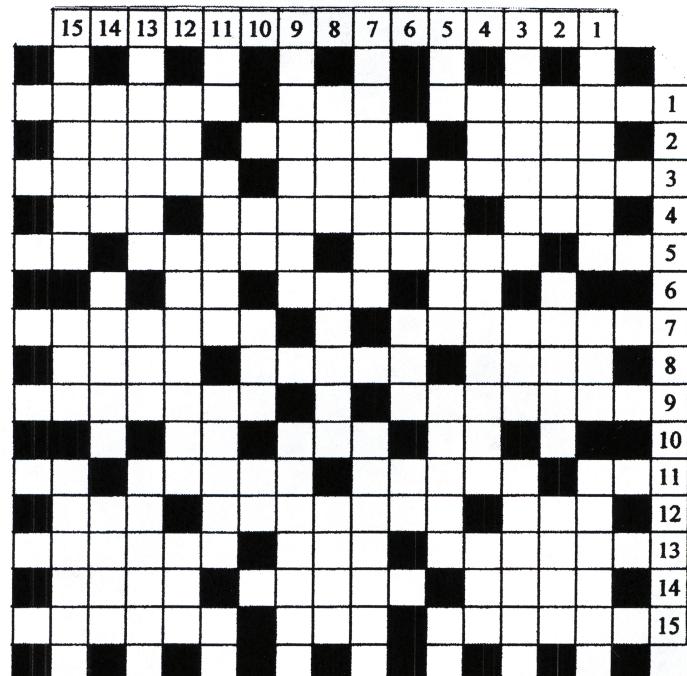
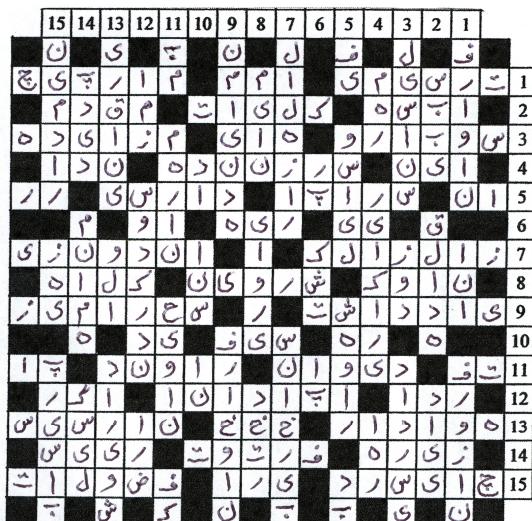
۱- مانند در - پسر عرب - محل آرد کردن است ولی حرف اولش تکرار شده ۲- آبگوشت - ابدآ - مرد مذهبی یهودی ۳- از گل های خوشبو - درخت آزاد - صحبت از چند بهشت است ۴- خطی در دایره - تمنائی - نوعی یقه ۵- واحد سطح - هر مکان - دست زدن به چیزی جهت خوردن - زمین ترکی ۶- حرف انتخاب - بچه فرزند - رخ و چهره ۷- گاهی به یکدیگر میدهند - تلخ و شیرین ۸- نیزه کوتاه - پر و لبریز - از سلاطین یهود ۹- محبت و مهر آن معروف است - درب را به صدا درآوردن ۱۰- پایختنی در اروپا - از پسران حضرت یعقوب - از اجناس دوگانه ۱۱- علامت مفعول بیواسطه - نوعی وسیله نمایش فیلم - نگهبان - پادگانی در تهران ۱۲- ستایش کردن - سخت گیر نیست - موی شیر و اسب ۱۳- مواج و پیچ دار - درخت اعدام - مانند ماه کنعان ۱۴- سرزمین - اپرای معروف ژرژ بیزه - قسمتی از دست ۱۵- تماشاگر - رنگ - فراورده های شیری.

عمودی:

۱- الیم و رنج آور - مادر ترکی - از مقاطع پیش از دبستان
نمره اخلاق شاگرد خوب - آهنگری - معلم دبیرستان ۳ - یومیه -
مزار و تربیت - یگانگی ۴ - سئوال میکند که می‌آئی؟ - دروغ گوئی و
دغل بازی - گندم از آسیاب برگشته ۵ - حیوان بارکش - نامرد و
حیله گر - مرطوب - از علائم جمع فارسی ۶ - سماجت در کاری -
آزاد - بله بزیان بیگانه ۷ - مزرعه انگور - کنفرانس آن در زمان
جنگ جهانی دوم معروف شد ۸ - اهرم و دیلم - پندتها - حیله و
نیرنگ ۹ - از صیفی جات - طور دیگری میاندیشد ۱۰ - مثل و مانند
- کلاه آن معروف است - تئی در موسیقی ۱۱ - علامت مفعول
بیواسطه - می پرسد خریدار هستی - از مرغان خوشخوان -
طایفه ای در ایران ۱۲ - جواب مثبت - بعد از مرگ سهراب فایده ای
ندارد - سبوی شکسته ۱۳ - لژ و چسبنده - پارچه ای به نازکی
خیال - از دانشنامه های تحصیلی ۱۴ - کمک کننده - نوعی درخت -
مار بزرگ ۱۵ - سر و صدا و همه مهه - کتاب مقدس هندوان - پیش
قراءول.

حـاـ حـدـوـاـ شـمـارـهـ ۵ گـذـشـتـهـ

رمز جدول شماره گذشته: فلفل نبین چه
تیز است، پشکن بین چه تیز است.

ریشه های تاریخی امثال و حکم

خلاصه و تنظیم از داریوش رحمانی

اقتباس از کتاب «قصه های تازه از کتابهای کهن» - نگارش مهدی آذر یزدی

حکایت دبه و میخ

بناچار پیش قاضی رفت و گفت من از دست این مرد قمی بیچاره شده ام. او هر ساعت با میخش کار دارد و هر روز دبه اش را عوض میکند. قاضی گفت: چاره ای نیست، ما در قباله شرط را نوشته ایم، اگر زور بگوئیم ممکن است به خلیفه شکایت کند، اگر میخواهی آسوده شوی باید آن میخ را بخری تا دیگر فروشند هر روز دبه را عوض نکند! حاکم گفت: میخ را می خرم و قیمت آن را پرسید. مرد قمی گفت قیمت میخ دو برابر قیمت خانه است. ناچار حاکم خانه را به قمی پس داد و پولش را گرفت و هر دو راحت شدند.

این مثال هم شبیه استخوان لای زخم گذاشتن است مثلاً وقتی در یک کاری اشکالی پیدا میشود که رفع و رجوع آن مدتی طول بکشد میگویند هنوز دبه و میخ بدیوار است یا استخوان لای زخم باقی مانده است!

و اما داستان دبه و میخ:

میگویند در زمان قدیم که بنی امیه در ایران حکومت میکردند، فرمانداران عرب در شهرها سعی میکردند هر جا که میتوانند خانه های مردم را بزور و به قیمت ارزان بخرند و صورت ظاهر معامله را هم با قبله رسمی درست کنند که بعدها کسی نتواند ایرادی بگیرد ولی یک نفر از مردم قم که حاکم میخواست خانه اش را ارزان بخرد گفت من باید یک درسی به این حاکم بدهم که در داستانها بنویسند. مرد قمی قبول کرد که خانه اش را به قیمتی که حاکم می خواست بفروشد و وقتی پیش قاضی رفند که قباله را بنویسنند گفت همه خانه را میفرمدم ولی یک میخ را که به دیوار حیاط کوبیده ام نمی فروشم؛ می خواهم دبه روغن را به آن آویزان کنم، چون جائی ندارم که میخ را بکویم؛ حاکم که میخواست معامله را زود تمام کند، گفت مانع ندارد، آن میخ مال خودت، هر وقت با آن کار داشتی در را برایت باز میکنم.

قاچی قباله را نوشت و معامله را تمام کرد و در سند قید کرد که اختیار میخ با مرد قمی است که هر وقت با آن کار دارد میتواند وارد خانه شود. خانه را تحويل خریدار دادند و رفتند؛ صبح زود که هوا هنوز روشن نشده بود حاکم با صدای درب حیاط بیدار شد؛ دید مرد قمی است که میگوید میخواهم از دبه که به میخ آویزان کرده روغن بردارم. حاکم گفت: بفرمایید؛ پس فردا آمد که میخواهم در دبه روغن بریزم! گفتند بفرما؛ روز سوم آمد که میخواهم دبه را عوض کنم. گفتند اشکالی ندارد؛ روز چهارم آمد که میخواهم میخ را رنگ کنم و عصر آمد که میخواهم بند دبه را عوض کنم و شب آمد که میخواهم میخ را محکم کنم و صبح زود آمد که می خواهم روغن بردارم و ظهر آمد که میخواهم دبه را وزن کنم ببینم که چقدر روغن دارد!

یک روز حاکم اوقاتش تلخ شد و گفت: آخر مرد حسابی، تو نمی گذاری ما آسوده باشیم؛ هر روز میخ، هر روز دبه؟

مرد قمی گفت: این است که هست، در قباله نوشته ایم و قاضی مهر و امضاء کرده و من اختیار میخ و دبه ام را دارم. صبح روز بعد آمد و گفت آمده ام دبه را ببرم و عصر آمد که میخواهم دبه تازه را به میخ بیندم. خلاصه از بس که آمد و رفت حاکم عرب را عاجز کرد

Lili Zarabi, MS, CSP
Psychologist
516-492-8511

- Living a meaningful life
- Social skill groups
- Counseling
- Increasing self-worth
- Parenting workshop
- Coping with anxiety/depression
- Organization skills for students
- Complete Evaluation
- Relationships and wellness
- Anger management

آرامش بیشتر زندگی بهتر

لیلی ضرابی - روانشناس

- چطور میتوانیم زندگی کامل و بی دردسر تأویم با موفقیت داشته باشیم؟
- چطور با فرزندانمان صحبت کنیم که حرفمن را گوش کنند؟
- بیبود روابط بین والدین و فرزندان و زوجها
- کمک فکری و درک احساسات یکدیگر برای روحیه بهتر بالا بودن انتقاء به نفس - کنترل عصبانیت
- درمان ترس و دلهره و غم و دلواپسی

این عدم تشابه باعث شگفتی و پرسش های گوناگون است.

۳- چگونه پیر می شویم؟

یکی از این موارد عدم تشابه، موضوع پیری و کهنسالی است. همه

موجودات زنده، پیر می شوند و پرسش اینست چرا ما پیر می شویم؟

آیا می توان پدیده پیری را آهسته تر و ملایم تر کرد؟

پاسخ: با توجه به گامهای بلندی که در تکنولوژی و اطلاعات

پزشکی برداشته شده است، بنظر میرسد که می توان به این پرسش

پاسخی مثبت داد.

چرا افراد آدمی بگونه بسیار گوناگون پیر می شوند؟ چرا گاهی

می بینیم که یک فرد ۵۰ ساله دونده که بنظر تدرست می نماید

ناگهان با یک حمله قلبی شدید می میرد؟ و چرا یک فرد ۸۹ ساله که

هرگز به ورزش نپرداخته است، به زندگی خود ادامه میدهد؟ چرا

گروهی از مردم به بیماری الایم دچار می شوند و دیگران به این

بیماری یا بیماری های روانی و کاهش حافظه دچار نمی شوند. در چه

سنی، کاهش در عمل اندامهای بدن آغاز می شود؟

پاسخ: پاره ای از این پرسش ها تا حدی هم اکنون امکان پذیر شده

است: ژنتیک در این راستا، نقشی دارد. گوناگونی ژنتیک و کروموزومها

مؤثر است ولی به پژوهش و پیشرفت‌های بیشتر نیاز داریم.

۴- نقش خدا در پدیده پیری

کلیه ها:

با بالا رفتن سن، همه کس احساس میکند که توان کلیه ها کاهش

می یابد. بررسی نشانگر است که بطور میانگین در ۲۲ سالگی، توان

کلیه ها به ۲۵ درصد توان معمولی خود میرسد. عمل کلیه ها،

عبارتست از تصفیه خون دریافتی از جریان خون. این دستگاه تصفیه

یعنی کلیه ها، اندامی است بسیار حساس و قدرت و توانایی کلیه،

معمولًا از مقدار خونی که در این صافی ها پاک می شود، اندازه گیری

می شود. این دستگاه به مرور زمان و نوع و مقدار کالری که در عمل

تصفیه باید انجام دهد، در اثر رسوب مواد زائد، از کار می افتد. این

پدیده به مرور زمان بیشتر و بیشتر میشود و سرانجام کلیه از کار

می افتد. نخستین اندامی در بدن که بعلت پیری از کار می افتد کلیه

است.

مغز و کهنسالی:

بررسی های علمی نشان داده است که در کهنسالی بتدریج، ارتباط

بین سلولهای مغزی (نرونها) بویژه در بخش هیپوتالاموس کاهش

می یابد و پس از کلیه ها و ناتوانی آنها، ناتوانی در اعمال مغزی در

پیری انجام میگیرد.

رسوب پیدا شده در مغز و کاهش در ارتباط سلولی، کار آنها را

مختل نموده و رفت و برگشت دستورات در بافت مغزی بگونه ای

کاسته میشود که به مرور منجر به بروز بیماری الایم می گردد.

در بررسی علمی که از سوی دانشمندان روی مغز موش ها بعمل

آمد، نشان داده شد که نقش خدا در کاهش حافظه کاملاً مشخص

میباشد.

بررسی دیگر روی مغز انسان پس از مرگ نیز وجود رسوب

قهقهه ای رنگ امیلوبید در روی پوسته خاکستری رنگ مغز افرادی که

در کهنسالی قرار داشتند مشاهده شد. بررسی های دیگر، نقش رژیم غذائی را در بروز این رسوبها به اثبات میرساند.

کهنسالی و نقش هورمون ها:

هر چه سن بالاتر رود، گوارش و جذب غذا مشکلترا میشود و عمل هورمون های گوناگون هم روز بروز رو به کاهش می گذارد. یکی از نخستین هورمون هایی که در بدن چهار اختلاف میشود، هورمون انسولین است، و برآیند این پدیده بروز دیابت نوع دو یا بیماری قند در بزرگسالان است و ناشی میشود از اختلالات جزیره لانگرهانس در کانون لوزالمعده که وظیفه دارد انسولین را بسازد. انسولین، هورمون مؤثری است در درمان بیماری قند و بررسی نشان داده است که ماده ای موجود در پوسته دانه های گیاهی مانند گندم، جو، برنج و امثال آن می تواند عمل انسولین را مختل سازد که ناشی است از ناتوانی در کانون لوزالمعده که انسولین را می سازد.

نقش گروه های خونی در کهنسالان:

همانگونه که در بالا اشاره شد، گروه های خونی ABO ماده پادتن را می سازند که دستگاه اینمی آنرا بکار می برد برای یورش به میکربهای، ویروس ها و عامل بیگانه زیانبار که وارد بدن می شوند. با بروز کهنسالی، ترشح پادتن ها کاهش می یابد و بدن ما را در برابر بیماریها بی دفاع می گذارد.

زندگی سلوهای دستگاه اینمی که به منزله پاسداران بدن هستند، به سه دوران شامل می شود: دوران نخست «یادگیری» است که این سریازان می آموزند، چگونه عوامل بیگانه را شناسائی کنند.

دوران دوم «انجام وظیفه» است که دستگاه اینمی، بدن ما را حفاظت نموده و از بروز بیماریها جلوگیری میکند.

دوران سوم «ناتوانی» است که با بروز پیری دفاع بدن در برابر بیماریها کاهش می یابد.

برای پیش گیری از این کاهش، لازم است که دوران نخست و دوم را تا حد ممکن کامل و طولانی نمائیم.

پژوهشگران ایتالیا نشان دادند افرادی که بیش از ۷۵ سال طول عمر داشتند، از گروه خونی O بودند. پژوهش های دیگران نشان داد

که هر گروه خونی از نوعی ناتوانی در کهنسالی رنج می برد.

گروه خونی O : افراد این گروه در کهنسالی از بیماریهای احتقان

(Inflammatory Diseases) رنج می برند.

گروه خونی A : هورمون Cortisol افزایش پیدا میکند که ممکن است باعث حمله قلبی و نیز کاهش در توانایی دستگاه اینمی شود. در

این گروه، ماهیچه ها لاغر میشوند، اسید معده کاهش می یابد و گوارش غذا مختل میشود.

گروه خونی B : افزایش هورمون Cortisol ارتباط داده شده به بروز بیماری الایم و نیز کاهش در اعمال مغزی و حافظه.

Cortisol بوسیله کپسول بالای کلیه ترشح میشود.

گروه خونی AB : کمبود در شیره معدی، دستگاه گوارش را ناتوان میسازد. خون تمایل به انعقاد دارد که امکان بروز لخته خون و آمبولی داده میشود.

ژنتیک و ژنوم انسانی

دستگاه ایمنی و پاسداری بدن - گروههای خونی • پیری و کهنسالی • چگونه پیر می شویم؟ • نقش غذا در پدیده پیری

ویژه بوسیله سلولهای دستگاه ایمنی ساخته می شود مثلاً برای پیکار با ویروس بیماری ایدز، پادتن بنام "Anti-Hiv Antibodies" بکار برده می شود.

هر گروه خونی (Blood Group) ممکن است بر ضد گروه خونی دیگر پادتن ویژه بسازد و بکار برد. با دید به این پدیده است که ما غالباً می توانیم خون از یک گروه خونی ویژه دریافت داریم ولی از گروه های دیگر نمی توانیم. بنابراین دانش شناسائی دقیق گروه های خونی هنگام دادن خون به بیماران (ترانسفیوژن) بسیار مهم است. و در این نوشته نیز بطور کوتاه به گروه های خونی می پردازیم.

۲- گروه های خونی

بگونه بسیار کوتاه و ساده، گروه های خونی به چهار دسته تقسیم می شوند: گروه A، گروه B، گروه AB و گروه O. هر یک از سه گروه AB, B, A آنتی ژن ویژه بر ضد گروه های دیگر دارد ولی گروه O دارای آنتی ژن نمیباشد و می تواند به گروه های سه گانه AB, A, B خون بدهد.

گروه خونی O را گروه خونی صفر نیز می نامند.

گروه O می تواند فقط از گروه خون O دریافت دارد و میتواند به گروه های AB, B, A خون بدهد.

گروه A می تواند از گروه O خون دریافت کند.

گروه B می تواند از گروه O خون دریافت کند.

گروه AB می تواند از گروه O خون دریافت کند.

همه ما در خون خود دارای آنتی ژن گروه های خونی ABO هستیم ولی ۸۰ درصد از جمعیت نه تنها دارای آنتی ژن گروه های خونی ABO در خون خود می باشند که غالباً این آنتی ژن ها در خارج از جریان خون نیز دیده می شوند. مثلاً در مخاط دستگاه گوارش، در اسپرم (منی) و در آب دهان، این گروه را Secretor می نامند و آنها که بجز در خون در خارج از جریان خون آنتی ژن را ندارند Non-Secretor نامیده می شوند.

یک فرد از گروه A ممکن است Secretor باشد ولی فرد دیگر از همان گروه A ممکن است Non-Secretor باشد، زیرا پدیده Non-Secretor و Secretor میشود.

اما افراد بشر اختلافات گوناگون دیگری با هم دارند که گروهی از

ما هر یک از افراد بشر دارای خصوصیات ویژه و مشابه در ساختمان بدن هستیم و در واقع انسان ها از دید ژنتیک ۹۹ در هزار با هم مشابه می باشند و تنها یک در هزار ممکن است یکسان نباشد. ژن های ما و همکاری آنها با هم، همه خصوصیات ما را می سازند. هر ژن یک عمل را در بدن عهده دار است مانند تولید یک آنزیم ویژه که تکامل می یابد و یک نوع پروتئین یا هورمون و یا ماده دیگر تولید میکند و مجموع اعمال ژن ها که در هسته سلول انجام می گیرد زندگی سلول را تأمین می کند و همانگونه که در موتور یک اتوبیل اگر خلی در یک بخش بوجود آید، موتور از کار می افتد، در هسته سلول هم اگر خلی در عمل یک ژن پدید آید سلول از کار می افتد.

ژنوم انسانی The Human Genome

در بدن هر انسان ۵۰ تا ۷۵ بیلیون سلول وجود دارد. در هسته هر سلول ۲۳ جفت کروموزوم وجود دارد که ۲۲ عدد از مادر و ۲۲ عدد از پدر به ارث رسیده و دو تا هم کروموزم سکس یا جنسیت است. XX از مادر و XY از پدر بدست میآید.

در درون هر کروموزوم نزدیک به ۳۰۰۰۰ ژن قرار دارد. ژن ها بمنزله دو نزدبان بافته شده از DNA هستند و پله های هر نزدبان از ماده شیمیائی Deoxyribonucleic Acid ساخته شده است که همان DNA می باشد. در زیر عواملی که ممکن است روی وظایف ژن ها اثر بگذارد به اطلاع میرسد:

۱- دستگاه ایمنی و پاسداری بدن

دستگاه ایمنی و پاسداری بدن (Immune System) موظف است که به هر عامل خارجی که وارد بدن شود، پوشش برده و آنرا از بین ببرد. عامل یا ماده بیگانه را آنتی ژن (Antigens) و موادی که از سلولهای پاسداری بدن بر ضد آن بکار برده می شود را پادتن (Antibody) می نامند که عبارتند از مواد شیمیائی ویژه که به آنتی ژن می چسبید و آنرا نابود می سازند. بنابراین دستگاه پاسداری برای هر نوع ماده یا عامل بیگانه که وارد بدن می شود، یک نوع پادتن ویژه بکار می برد و این پادتن ها بی شمارند. عوامل خارجی که وارد بدن می شوند کوشش می کنند که تغییر شکل داده بگونه ای که سلول های ایمنی نتوانند آنها را شناسائی کنند و سلولهای دفاعی هم، لازم است در این پیکار دائماً پادتن های گوناگون بر ضد ماده خارجی تولید کنند. برای هر نوع میکروب یا ویروس یا عامل بیماری ذا یک نوع پادتن

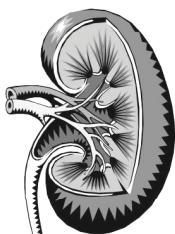
FARSHAD SHAFIZADEH M.D.

National Board Certified Urologist

دکتر فرشاد شفیع زاده

متخصص و جراح در درمان بیماریهای کلیه و مجاري ادرار

- درمان ناراحتیهای پروستات با استفاده از جدیدترین تکنیکها شامل ماکروویو و لیزر
- درمان ناتوانی های جنسی در آقایان
- درمان ناراحتیهای مربوط به کنترل ادرار در خانمها و آقایان
- استفاده از مجهر ترین تکنولوژی برای درمان سرک کلیه

- Diseases of the Prostate
- Non Invasive, In-Office Treatment of Enlarged Prostates using TUNA, MICROWAVE, & LASER Technology
- Men's Sexual Health/Impotence
- Urinary Incontinence in Both Men & Women
- Kidney Stones – Laser & Shock Wave Treatment
- Vasectomy
- Sexually Transmitted Diseases

Manhattan Office

461 Park Ave. South 5th Floor
New York, NY 10016

چند خیابان فاصله با ایستگار قطار مرکزی

(212) 777-8566

www.NewYorkUrologic.com

اکثر بیمه های معتبر پزشکی پذیرفته میشود.
زبانهای فارسی و عبری نیز صحبت میشود.

We accept most insurance plans.
Persian and Hebrew Spoken

غلب آنها استطاعت مالی لازم را نداشتند. کمیته متحدهین یهودی - امریکایی JDC در بازسازی جمعیت یهودی کوبا نقش عمده‌ای ایفا کرد. از سال ۱۹۹۲ کمیته اقدام به اعزام حاخام و سازماندهندهای اجتماعی برای کمک به تحصیل، اجرای مراسم و تأسیس مرکز تحصیلی کامپیوتري برای یهودیان هاوانا، سانتیاگو و کاماگو نمود. کمیته JDC همچنین امکانات خاص، مثل غذا و حمل و نقل خصوصی و موارد مورد نیاز انجام فرایض مذهبی یهودیان را ارائه داد. همچنین JDC خدمات بهداشتی و دارویی نیز ارائه می‌داد که بوسیله داروخانه‌ای در هاوانا توزیع می‌شد. کاسترو هرگز مانع ارتباط یهودیان کانادا و آمریکا برای ارسال لوازم آموختی و تهیه غذای کasher برای یهودیان کوبا نشد. در کنار اینها B'nai JDC و دیگر سازمانهای بین‌المللی به اجتماع یهودیان کوبایی کمک‌های فراوانی می‌کردند. هم‌اکنون تنها ۸۰۰ یهودی در هاوانا باقی مانده‌اند و نزدیک به ۷۰۰ کوبایی یهودی در ۱۰ سال اخیر مهاجرت کرده‌اند. مدرسهٔ یکشنبه‌های یهودیان هاوانا بیش از ۱۵۰ دانش‌آموز بین ۴ تا ۶ سال را پوشش می‌دهد.

کنیسای سانتیاگو در سال ۱۹۹۶ بازگشایی شد و خدمات خود را به ۹۰ عضو جامعه‌ی یهودی این شهر ارائه می‌دهد. یک سازمان زنان و یک شعبه هداسا بوسیله پزشکان یهودی کوبایی فعال شد و شروع به توزیع دارو به بیماران کرد و در کنار آن‌ها کنیسای کاماگو در روزهای شبات و اعیاد دایر است و فعالیت‌های مذهبی و اجتماعی شهرهای گواتنامو و سین فونگورا بر عهده دارد.

هتل راکوئل در هاوانا برای بازدید کنندگان یهودی غذای کasher سرو می‌کند. اتاق‌های طبقه بالا سینایی و گالیلی نام دارد. شیشه‌های رنگی آن با تم یهودی‌پسند و به وسیله هنرمند یهودی کوبایی لوییس فاریناس طراحی شده است و دارای رستوران غذاهای کasher است و قرار است میدان یهودیان در خیابان آکوستا، جایی که کنیسای آدات ایسرائل قرار دارد احداث شود.

در دسامبر ۲۰۰۶ اجتماع یهودیان کوبایی صدمین سالگرد خود را جشن گرفتند. فستیوال با یک جشن فرهنگی در موزه هنرهای زیبای ملی هاوانا برگزار شد و با خدمات مذهبی و موزیک همراه بود.

کنیسای پاتروناتو

جوامع در کاماگو، سانتیاگو و هاوانا

در دهه ۱۹۲۰ دو کنیسای اشکنازی شوت آجیم و کنیسای سفارادی تیفرت ایسرائیل به انجام فعالیت‌های اجتماعی و مذهبی جمعیت ۸۰۰ نفری یهودیان کاماگو می‌پرداخت.

در سال ۱۹۲۴ در ادامه آن فعالیت‌ها «انجمان یهودیان کوبا ای شرقی» در سانتیاگو تأسیس شد. انجمان در محلی اجاره‌ای مستقر گردید و در سال ۱۹۳۹ به یک ساختمان جدید منتقل شد و کنیسه سانتیاگو دو کوبا نامیده شد. این کنیسه توسط دو حاخام به نام‌های سینور ایساک چیپرووت کونفری از سال ۱۹۲۴ تا ۱۹۴۳، و دیگری سینور ویکتور فارین سرفاتی از ۱۹۴۶ تا ۱۹۶۷ اداره می‌شد. جمعیت یهودی سانتیاگو در اصل شامل سفارادی‌های ترکیه بود که به دنبال زندگی بهتر به کوبا آمده بودند و دسته دیگر یهودیان اشکنازی بودند که طی جنگ جهانی دوم از لهستان به سانتیاگو مهاجرت کردند تا از دست نژادپرستی‌های آلمان نازی در امان باشند. آنها تا سال ۱۹۵۸ فعال باقی ماندند. اما بعد از انقلاب بیشتر یهودیان به کشورهای دیگر مهاجرت کردند.

هاوانا بیشترین جمعیت یهودیان را در کوبا دارد. در طی دوران شکوفاییش ۷۵ درصد از ۱۲۰۰۰ یهودی ساکن در کوبا، در هاوانا زندگی می‌کردند. هاوانا ۵ کنیسا داشت. از آن جمله می‌توان به کنیسای Sephardic (سفارادی‌ها) که در سال ۱۹۱۴ ساخته شد و یک رستوران با غذاهای کاسه و یک دبیرستان و ۵ دبستان یهودی اشاره کرد.

در زمان انقلاب، در سال ۱۹۵۹ جمعیت یهودیان کوبا به مرز ۱۵۰۰۰ نفر رسید.

انقلاب کوبا و زندگی یهودیان

حدود ۹۴ درصد یهودیان بعد از انقلاب از کوبا خارج شدند و برخی ایسرائیل را برای سکونت برگزیدند و برخی دیگر به کشورهای اروپایی و آمریکایی مهاجرت کردند. با وجود این که انقلاب به طور مشخص یهودیان را مورد هدف قرار نداده بود، آنان به اندازه دیگر افراد طبقه متوسط کوبایی از نظر اقتصادی زیان دیدند.

بیشتر آنانی که ترجیح دادند بمانند یا خیلی پیر بودند، یا آن قدر فقیر که نمی‌توانستند مهاجرت کنند و اغلب شبیه جمعیت کوبایی‌ها شدند.

ترکیب خاصی از آزادی فرهنگی و احساس ضد صهیونیستی در کوبا به وجود آمد. یهودیان کوبایی مخالف، همراه با دیگر کوبایی‌ها که عضو گروههای مذهبی بودند، مشخص شدند. یهودیان، مسیحیان و مردم دیگر مذاهب اجازه انتخاب شغل و ورود به دانشگاه‌ها را نداشتند. ولی با وجود ممنوعیت شغلی و

کنیسای سانتیاگو در کوبا

در طول دهه ۱۹۸۰ کنیسای پاتروناتو در هاوانا وجود داشت و تعداد زیادی از خانواده‌های یهودی مراسم و مناسک مذهبی را در منزلشان به جای آورده و جشن‌های خود را برابر با می‌کردند.

در اوایل دهه ۱۹۸۰، مدرسه‌ی تیکوم اولاد هبرو در هاوانا به منظور رفع نیازهای آموزشی نوجوانان و جوانان یهودی کوبا که در حال ناپدید شدن بودند، آغاز به کار کرد. این مدرسه به مدیریت دکتر موسیه آسنس، که از معدود یهودیان تحصیلکرده بود، سعی داشت منابع علمی روز را در اختیار جوانان قرار دهد.

در اوایل دهه ۱۹۹۰ در طی ۵ سال بیش از ۴۰۰ یهودی از کوبا مهاجرت کردند. ۲۰۰ یهودی کوبایی دیگر نیز در صدد مهاجرت بودند. برخی ادعا می‌کنند مارگاریتا زاپاتا از بستگان نزدیک کاسترو، وی را مقاعد کرده بود که اجازه دهد یهودیان مهاجرت کنند. کاسترو نمی‌خواست که موضوع مهاجرت را عمومی کند چرا که ممکن بود چنین مطرح بشود که او تدبیر ویژه‌ای برای یهودیان کوبایی اندیشیده است. در حالی که به طور رسمی، کوبایی‌ها مجاز به مهاجرت بودند،

يهودیان کوبا

برگرفته از سایت انجمن کلیمیان تهران

مستقر شدند و در سال ۱۹۰۴ اجتماعی را در هاوانا به وجود آوردند. یهودیان کوبایی وارد بخش‌های مختلف اقتصادی و اجتماعی شدند و به تجارت قند پرداختند. آنان قند را از مادرینای بربزیل وارد آنتیل می‌کردند. یهودیان همچنین نخستین کسانی بودند که پارچهٔ محافظ تنباکوی در حال رشد که دانه را از گزند باد و خورشید محافظت می‌کرد، مورد استفاده قرار دادند. این پوشش‌های محافظ هنوز هم برای تولید برگ‌های تنباکو با کیفیت بالا مورد استفاده قرار می‌گیرند.

بسیاری از تاجران یهودی که تجارت در دنیای جدید را دنبال می‌کردند، پایگاه‌هایی را در جزیره تشکیل دادند. در سال ۱۸۹۸ پس از جنگ اسپانیا و آمریکا، یهودیان حضوری دائمی یافته بودند. نماینده یهودیان اشکنازی آمریکا در رومانی به وجود آمد و از اروپای شرقی به کوبا مهاجرت کرد تا برای مرکز تجارت و کشاورزی متعلق به آمریکا کار کند. در سال ۱۹۰۶ یازده یهودی آمریکایی اولین کنیسای کوبا را تأسیس کردند. این اولین اقدام رسمی اجتماع یهودیان کوبایی محسوب می‌شود.

تعداد کثیری از یهودیان، طی سال‌های ۱۹۱۰ تا ۱۹۲۰ از جمله یهودیان سفارادی از ترکیه به کوبا مهاجرت کردند. بسیاری از آنان از اروپای شرقی به قصد مهاجرت به آمریکا در کوبا توقف می‌کردند در این بین برخی تصمیم به ماندن گرفتند زیرا تعداد افراد نژادپرست در کوبا کم و آب و هوای کوبا هم برای آنان مساعد بود. بسیاری از مهاجران جدید جذب صنعت کشاورزی کوبا شدند. این روند تا سال ۱۹۲۴ ادامه داشت و جمعیت یهودی ساکن در کوبا به ۲۴۰۰۰ نفر رسید.

کوبایی‌ها یهودیان را پولاکوس (لهستانی) نامیدند، حتی کسانی را که لهستانی نبودند! در واقع همه مهاجران یهودی و غیر یهودی بدون لهجه انگلیسی، پولاکوس خوانده شدند. از جمله آلمانی‌ها، فرانسوی‌ها، مجاری‌ها و ترک‌ها.

در دهه ۱۹۳۰ یک انجمن مرکزی یهودیان برای همه گروه‌های یهودی در کوبا تأسیس شد. یهودیان در زمان جنگ جهانی دوم به جستجوی خود برای یافتن پناهگاهی در کوبا، ادامه دادند. عده‌ای از آنان نیز از یافتن پناهگاه ناکام ماندند. از جمله آن‌هایی که می‌خواستند با کشتی سنت لوییس از آلمان به هاوانا بروند. در سال ۱۹۴۴ یهودیان آنتورپ به همراه کسانی که موفق به یافتن راهی برای رسیدن به کوبا شدند. تجارت تراش الماس را آغاز کردند. ولی تا سال ۱۹۵۲ فقط نیمی از جمعیت یهودی در کوبا باقی ماندند.

ورود اولین فرد یهودی به کوبا مشخص نیست، عده‌ای پس از اخراج از اسپانیا در سال ۱۴۹۲ وارد این کشور شدند. براساس شنیده‌ها، سه تن به همراه کلمبوس آمدند: لوییس دوتورس به سانتاماریا، خوان دوکابررا به لایپنیتا و رودریگو دوتربیانا به لانینا که هر سه مجبور شدند از یهودیت به آئین کاتولیک تغییر دین دهند. فرانسیسکو گومزدو لئون یهودی رنج زیادی به سبب اعتقادات مذهبی‌اش در هاوانا متحمل شد. او بعدها در کارتاجنا اعدام شد و ثروتش مصادره گردید.

در باره یهودیان کوبا تا اواخر قرن نوزدهم، مقارن با زمانی که جامعه بزرگ‌تری از یهودیان تشکیل شد، اطلاعات کمی در دست است.

کنیسای اصلی هاوانا پاترونیتو

در طی قرون ۱۶ و ۱۷، یهودیان از بربزیل به کوبا مهاجرت کردند. آنان زمانی که زیر سلطه‌ی پرتغالی‌ها بودند آزار و ستم بسیار دیدند. مهاجرت گروه جدید یهودیان به کوبا تجارت را رونق بخشید، به طوری که تا قرن ۱۸، پهنهٔ تجارت یهودیان کوبایی به آمستردام و هامبورگ رسید. یهودیان در طی این دوره نیز همچنان مورد آزار و اذیت قرار می‌گرفتند تا جایی که بسیاری از یهودیان اصیل مهاجر، خود را به سبک و سیاق زندگی کوبایی‌ها درآوردند.

در اواخر قرن نوزدهم، یهودیانی از دوچ آنیلز در کوبا سکنی گزیدند. آنان از خوزه مارتی، کسی که کشور کوبا را از نفوذ استعماری اسپانیا در سال ۱۸۹۸ م آزاد ساخته بود، حمایت کردند. در پی جنگ اسپانیایی‌ها و امریکایی‌ها، شماری از سربازان یهودی امریکایی در کوبا

گزارش کمیته تاریخ و میراث جامعه مشهدی

از: امیر کهن

در باره جامعه مشهدی از جمله عکسها، مقالات و کتب چاپ شده خود را در اختیار آنها بگذاریم تا در سایت کامپیوتري خود بگنجانند. پس از مشورت با انجمن مرکزی جامعه مشهدی و موافقت آقای بهمن کمالی، ترتیبی داده شد که اطلاعات لازم در اختیار آنها قرار گیرد.

مجموعه اطلاعاتی که در باره جامعه مشهدی در این سایت کامپیوتري وجود دارد به این شرح میباشد:

در بخش کنیسهای جوامع مختلف یهودیان در تهران، شرح و تصاویری از کنیسهای عزیزان، رفیع نیا، عبداله زاده، لیوبان و کنیسای انجمن خراسانیها وجود دارد.

در بخش سازمانهای فرهنگی و اجتماعی، شرحی در مورد انجمن خراسانی ها در تهران همراه با عکس اعضاء آخرین دوره انجمن. در بخش خیراندیشان و مسئولین جامعه، شرح حال و تصاویر آقای عبدالرحیم اعتصامی و شادروان مهدی حریری طلوع. در بخش تاریخ به روایت تصویر؛ عکسی متعلق به کلاس شجیتی ملا یوسف دیلمانی و ملا یوسف زر متعلق به سال ۱۹۵۸. در بخش شخصیت های مذهبی، شرح حال و تصاویر ملامراد آقالر و ملا یوسف دیلمانی.

در بخش چهره های ماندگار، تصاویر شادروان داود عبداله زاده، موسی لیوبان، ملامراد آقالر، نورالله زر، مهدی حریری طلوع. در بخش دیگر سایت ها، سایت www.mashadi.info متعلق به جامعه مشهدی. در بخش تاریخ و فرهنگ و کتب منتشره که شامل تصاویر ۱۸۵ جلد کتاب به تألیف یهودیان ایرانی میباشد تصاویر چند کتاب از طرف کمیته تاریخ و میراث جامعه مشهدی ارائه گردیده است.

در اینجا لازم میدانم به نمایندگی از طرف جامعه مشهدی از بانیان این سایت کامپیوتري بخاطر حفظ امانت و صداقت در نوشته ها و خدمات آنها کمال قدردانی را بنمایم.

به منظور گسترش فعالیت های فرهنگی و ارتباط یهودیان ایرانی پراکنده در جهان به تازگی وب سایت 7Dorim.com شروع بکار کرده است. این اقدام به همت یکی از خیراندیشان تحصیلکرده و صاحب نام از جامعه یهودیان ایرانی مقیم لوس آنجلس بنام مهندس یوسف ستاره شناس و همکارانشان به مورد اجراء گذاشته شده است. پیرو این پروژه برای حفظ سنت ها، آداب و رسوم یهودیت و اشاعه و ترویج میراث های فرهنگی، مرکز پژوهش و مطالعات یهودیان ایران نیز تأسیس گردید. سایت 7Dorim.com که از سال ۲۰۰۷ بر روی اینترنت قرار گرفت، شامل مقالات جالبی در رابطه با یهودیان ایرانی میباشد که از جمله مطالبی در باره فرهنگ یهود، مناسبت ها و موعدهای در یهودیت، آئین های مذهبی در تقویم عبری، اماكن عمومی یهودیان در ایران، نمای زیارتگاهها و بت قواروت، بهشتیه تهران، حدود سی تصویر و تفسیر در مورد کنیسهای جوامع مختلف یهودیان در تهران، مطالبی در باره نمایندگان یهودیان در مجلس شورای ملی ایران، تاریخچه انجمن کلیمیان تهران، شرح حال گروهی از خیراندیشان و شخصیت های مذهبی و اساتید فرهنگی، سازمان های خیریه و مدارس کلیمیان در تهران، سازمان های فرهنگی و اجتماعی یهودیان در تهران، و ۱۲۵ تصویر از چهره های ماندگار و خادمین یهودیان ایران، شرح و تصویر ۱۸۵ جلد کتاب منتشر شده توسط یهودیان ایرانی، جدول زمانی و تبدیل تاریخ های شمسی و میلادی به تاریخ عبری و قمری و ساعت محلی شهرهای مهم جهان و معرفی چندین سایت کامپیوتري متعلق به جوامع یهودیان ایرانی از جمله سایت www.mashadi.info متعلق به جامعه مشهدی و قسمت جدیدی بنام شجره نامه ها را میتوان در سایت 7Dorim.com پیدا کرد.

در سال ۲۰۰۹ از طرف مدیر و مسئول این سایت آقای مهندس یوسف ستاره شناس هائی با مسئولین کمیته تاریخ و میراث جامعه مشهدی در نیویورک گرفته شد و تقاضا گردید که مطالبی

بخاطر این ترس، ازدواج مخلوط هم در ما رسم نشد.
در آن یکباری هم که بیاد دارم اتفاق افتاد، پدر و مادر «قریا»
کردند و خواهر و برادر و فامیل و دوست و آشنا همه با هم عهد و
پیمان بستند که این از دین
برگشته گان را طرد شدگان از مشهدی
خانه و مهمانی ها و کنیساها بدانند که
درس عبرتی باشد. پسرها و
دخترهایمان چشم و گوش بسته بزرگ
میشند و از خیلی خطرات بدور بودند.
روها با هم باز نبود و از قصه های جور
و واجور برای همیگر سخن نیگفتند.
بودند مردانی که دچار وسوسه های
شیطانی میشند و پا از حريم
چهار دیواری خانه شان بیرون
میگذاشتند اما قد علم نمیکردند و به
آن خطای که دست زده بودند شاخ و
برگ اضافه نمیکردند و به دیگران راه
خطایشان را نشان نمیدادند. بی پرائی
و بی تقویتی در جدیدخانه مرسوم نبود.
برای این بود که طلاق بین ما رسم نشد
و کلام ما در زندگی زناشوئی این بود
که همانطور که خداوند باری تعالی که
است، شوهر هم یکی است و دومی
وجود ندارد. خداوند باری تعالی که
سرنوشت انسانها را قلم زده نگفته اگر

بخت و اقبالی در اولی نداشتی برو دومی و سومی را انتخاب کن و خانه
و کاشانه ات را ویران کن و بچه هایت را بدون سرپرست و افسرده و
غمگین بگذار و پا روی آن عهد و پیمانی که پای خوپا با هم بستید
بگذار و بدنبال خواسته های دلت برو. زندگی زن عیدگاهی شوهر و
بچه هایش بود. اگر مثبت الهی بر جدائی بین زن و شوهر بود زنی که
شوهرش را از دست میداد بخاطر بچه هایش دوباره ازدواج نمیکرد.
دیگر برای او زندگی خودم معنی و مفهومی نداشت؛ دیگر بصدای
قلبس گوش فرا نمیداد. همه چیزش بچه هایش بودند؛ سرو جان
فداشان میکرد.
زن عیدگاهی راه زندگی اش سازش و ساختن بود و با صبر و
سکوت و سلوک و گذشتی که از خود نشان میداد زندگی با جفت خود
را به ابدیت میکشاند.

بی بی همانطور که آتشی شده بود و تندر تندر حرف میزد به
دستهایش نگاه کردم. دستهای بی بی دیگر لطافت خودش را از دست
داده بود. براحتی میتوانستی جریان خون در رگهایش را ببینی و ضربان
قلبس را احساس کنی. قلبی که بار رنج زمانه را کشیده و همه عمر
برای عزیزانش تپیده. خدایا بی بی را بسلامت نگهدار. خدایا بی بی را
از ما نگیر. این برآخای خانواده را سالیان سال با ما نگهدار.

و نوارخ گفته شود و همه با هم غذا بخورند. اگر گرسنه ام میشد
بواشکی یک تکه نان قاقد را بر میداشتم و میرفتم توی پسینه، کروش
کروش میکرم. هیچکس اجازه نداشت به تنهاشی شکم خودش را سیر
کند و سر دیگ را باز کند. شباهای
شباهای خانه عموم از همیشه شلوغ تر
بود.

عمو خیلی دست و دل باز بود و
دوست داشت شب شباهای هر
بی کس و بی جا را که تنها بود به
خانه بیاورد؛ در خانه اش بروی همه
باز بود و چون بزرگ تر فامیل بود
خانه اش پاتوق همه بود. شباهای
شباهای سفره ای بزرگ پهنه میشد و
همه بدور آن چهار زانو می نشستند.
پیاله شراب دست بدست میگشت؛
اول مردها به آن لب میزند و بعد
زنها، بچه ها اجازه نداشتند به شراب
لب بزنند. میگفتند سرشان را
میگیرد و میترسیدند اگر لب به
شراب بزنند شراب خور بار بیایند.
همه چیز از بچگی تحت کنترل پدر
و مادرها بود و چون و چرائی درش
نمود؛ بخاطر سخت گیری هایی که
بچه ها از بچگی میدیدند اطاعت و
فرمانبرداری جزئی از وظایفشان بود
و همیشه پذیرای کلمه نه بودند.

خرمه های شراب در پستو بود و کسی دمی به خمره ها نمیزد و در
مستی و بی خبری بسر نمی برد. همیشه در گوش ما میخوانند از
درچه ها به خانه های یکدیگر بروید و با هیچ غریبه ای حرف نزنید و
دوستی و رفت و آمد راه نیاندایز.

غریبه ها را هم از ما دور میکرند و در گوش شان خوانده شده بود
که تماس با ماهای جن و پری دارد و به جهنم میروند و ماهای نجس
هستیم! همیشه حصاری دور یهودیان عیدگاه بود و بخاطر این حصار
ترسی ناخودآگاه از هر غیر یهودی و غیر عیدگاهی در وجودمان
پرورش می یافتد و در بزرگی هم این ترس ناشناخته از برخوردها حتی
اگر با یهودی غیر مشهدی هم بود دیده میشد.

اگر گاه و گداری گذر جوانی یهودی به مشهد میافتد و خواستگار
دختری از مشهدی ها میشد اگر آن دختر آن پسر را هم میخواست،
باز این وصلت سرگیر نمیشد. همه فامیل و دور و بربایها میگفتند ما نه
دختر از غیر مشهدی میگیریم، نه دختر به غیر مشهدی میدهیم؛
وصلت با غیر مشهدی مثال هندوانه سرسه است! چه شده نازنین
پسرها و نازنین دخترها که بین خودمان داریم و جد و ورجدشان را
می شناسیم. پاره جگرمان را بدھیم یک هندوانه درسته بگیریم و بعد
بنشینیم و دعا کنیم که خدا عاقبت وصلت با غریبه را به خیر کند؟!

زن های عید گاه...

از فلوریا آشر

کنم و با ناخ و سوزنی که یواشکی از قوطی اسباب خیاطی مادر بر میداشتم برای عروسکم لباسهای قشنگ بدوزم عروسکم لحاف و تشك و بالشت داشت عاشق گلدوزی بودم گوشه هر چیزی را که میدوختم، یک گل گلدوزی میکردم. روزها چند ساعتی به مکتب میرفتم به خانه که میرسیدم اولین کار تکالیفم را انجام میدادم که مبادا معلم تنبیهم بکند و قلم لای انگشت هایم بگذارد.

معلم مدرسه برایم مثل لولو بود چون خیلی خشن و بی محبت بود. روزها میگذشت کاری به غیر از خیاطی و گلدوزی برای عروسکم نبود. تازگی ها یادگرفته بودم قلاب دست بگیرم و تور بیافم و بشمارم در هر خانه چند تا قلاب بزنم و روزم را به اتمام برسانم. یازده ساله بودم که سروصدای برو و بیائی در خانه شنیدم و چون کنچکاو بودم بزودی بگوشم رسید که مرا میخواهد به پسر عمومیم شوهر بدهند چون من اسم بی بی را داشتم و پسر عموم اسما ببابای مرا داشت میگفتند بابا و بی بی دوباره باید بهم برسند؛ این دو اسم سرزد خدائي هستند.

گهگاهی در دور هم نشستن های فامیلی میدیدم که پسر عموم از دور ادور مرا می پاید. وقتی جهت نگاهمان با هم تلاقی میکرد فوراً سرش را پایین می انداخت و دست به سینه میاستاد. در عید گاه رسم نبود که دخترها و پسرها همیگر را ببینند، هیچ رابطه ای بین دخترها و پسرها وجود نداشت؛ اصلاً همیشه مرد و زن از هم جدا بودند. دختر عید گاهی اصلاً بلد نبود که بگوید این را میخواهمن آن را نمیخواهم، و چون به هیچی عادت کرده بود از آنچه که به او داده میشد لذت میبرد و بهمان اندک عادت میکرد و خودش را دلخوش و قانع میکرد.

به دختر عید گاهی آموخته میشد که همانطور که خداوند باری تعالی یکی است، مرد زندگی تو هم یکی است، با تور سفید عروسی به خانه بخت میروی و با کفن سفید از خانه اش بیرون میآیی. خانواده عروس با افتخار و سر بلندی با حضور ینگه در شب زفاف ثابت میکردند که مرد زندگی دخترشان یکی بوده است. این زندگی یک دختر عید گاهی بود. بدون اینکه هیچ سؤال و جوابی با من بکنند، خودشان تصمیم گرفتند و هر کاری که دلشان خواست کردند. به دوازده سالگی نرسیده چشم باز کردم دیدم در خانه عموم هستم. اصلاً نفهمیدم چه شد و چه گذشت؛ چه دیدم چه ندیدم. بیاد آوردم که ننه سکینه کلفت مادرم سر در گوشم گذاشت و گفت گریه و زاری نکن، من عروسکت را لای بچه اسباب های حمامت قایم کردم که با خودت جهاز ببری! زن عید گاهی زندگی زناشوئی را بدون تجربه انتخاب میکرد و به مرور زمان با تجربه هایی که میآموخت پخته و بزرگ میشد.

عمو چهار تا پسر داشت و چهار دختر. همه را عروس و داماد کرده بود. شوهر من ته تغایری بود. در خانه عموم هم مثل همه خانه های عید گاه رسم بر این بود که همه با هم بدور سفره ای نشسته و هموسوی

زیر درخت نسترن در نتو که برای خودم درست کرده بودم نشسته بودم. ننو به آرامی تکان میخورد. به ننه بتول که چند لکه زغال را آتش زده بود و باد میزد که زغالها گر بگیرند تا در قلیانی که برای بی بی حاضر کرده بود بگذارد نگاه میکردم. ننه بتول بمن میگفت مفتیش. مادر را هم از بس سؤال پیچ میکردم بمن میگفت فضول جماعت. با بی بی از بسکه سؤال و جواب میکردم و بعضی وقتها هم قد علم میکردم بمن میگفت قرشمال. دلم گرفته بود و میترسیدم بطرف کسی بروم.

زغالهای ننه بتول خوب گر گرفته بود و ننه بتول چند تا پک به قلیان زد و قلیان را برای بی برد. بی بی با ولع تمام شروع به قلیان کشیدن کرد. صدای قل قل آب در قلیان به گوشم میرسید. یواش یواش رفتم بطرف بی بی؛ عاشق بی بی بودم. به نگاه کردن بی بی مشغول شدم.

در لابلای چین و چروکهای صورت بی بی، گذشت زمان را به خوبی میدیدی. بی بی به اندازه هر چین و چروک صورتش خاطره و قصه داشت. رو کردم به بی بی و گفتم اگر زغالهای قلیان را خاکستر گرفته من برایتان باد بزنم و دوباره جرقشان کنم. بی بی نگاهی محبت آمیز بمن کرد و گفت نه، قلیان کشیدن بسیم است و گفت چی شده چرا گرفته و غمگینی و باز دور و بر من می پلکی؟ گفتم بی بی غم های دنیا دلم را گرفته. حوصله دارید برگردید به گذشته های خیلی دور و از آن زمان برایم قصه بگوئید و سرم را گرم کنید؟ شروع کردم به بوسیدن دستهای بی بی و در دل گفتم خدایا سایه بی بی را از سرمان کم نکن او چندین پسر و دختر را عروس و داماد کرده کمر همت بسته نوه ها و نتیجه ها را عروس و داماد کرده و هیچوقت خم به ابرو نیاورده و گله و شکایت به زبانش جاری نشده هر نوه ای که بدنیآمده او پاخششی بوده و به ماما کمک کرده، بند ناف بریده و صدای گریه نوه ها و نتیجه ها را در آورده و اشک شادی بچشم آورده از بدنیآمدن شان و دست دعا بسوی خدا بلند کرده برای آن نورسیده سالم بدنیآمده.

با خدا به نجوا نشستم و دستهایم را بلند کردم و گفتم خدایا به من قدرتی بده که بتوانم بازگوی محبت های بی بی باشم و در این روزهای آخر سپاس گویش باشم که او بتواند در این دم دمهای آخر لذتی از داشتن و وجود آوردن ما ببرد. دستهای بی بی که موهایم را نوازش میکرد مرا از آن عالم خلسله و دعا بیرون آورد و بیامد آمد که میخواستم بی بی قصه زندگیش و زن های عید گاه را برایم بگوید. بی بی شروع به سخن گفتن کرد به این شرح:

دختر کی کوچک و خجالتی و بی سروصدای بودم. مادرم بمن میگفت بی دست و پائی، همه فکر و ذکرم این بود که با تکه پاره ها و سرقیچی هایی که بدمستم میآمد برای خودم عروسکی لته ای درست

جهانگردی نموده بود.
فردی مهمندار، موقر و متین، شوخ طبع، عالم، امانت دار، رئوف و
مهربان، مردم دار و بسیار افتاده خاطر بود که با این خصوصیات انسانی
افراد زیادی را در تمام اجتماعات میرید خود کرده و همگی خاطراتی
فراموش نشدنی از او بیاد دارند.

با آرامش و متناسب به مردم و مسائلشان توجه نشان میداد و غالباً
راحت برای مشکلاتشان داشت و با کلام امیدوارکننده و مثبت غم و
اندوه را از آنان دور می نمود.

افتخار می کنیم که زیر سایه چنین پدری ارجمند و بزرگوار و
نامدار پرورش یافته ایم و خدا را سپاسگزاریم که عمری طولانی و
زندگی سعادتمندی با مادرمان داشت. روحش شاد و نامش جاودان
باد.

گل بی خار میسر نشود در بستان
گل بی خار جهان مردم نیکوسرنند
سعدها مرد نکونام نمیرد هرگز
مرده آنست که نامش به نکوئی نبرند

قادر می نمود افراد را در هر گروه سنی و سطح معلومات مجدوب
محاورات خود کند. در مجالس، مردم غالباً دور او حلقه می زندند که
از مصاحبت و لطیفه هایش لذت ببرند و به مجرد ورود به مجلس
سراغ مهندس محبان را می گرفتند که از جامعه عقب نمانده و مطلبی
را از دست ندهند!

حافظه قوی و شوخ طبعی اش موجب میشد که همیشه شعر یا
لطیفه ای مناسب با محیط در آستین داشته باشد. سخنرانی بود بسیار
قوی که می توانست در کفرانس های بزرگ اداری و اجتماعی بدون
یادداشت در مقابل صدها نفر براحتی صحبت کند.

قدرت بیان شیرین و استعداد نگارش فوق العاده ای داشت و
مقالات علمی و فرهنگی او در غالب نشریات علمی ایران بچاپ رسیده
است. مؤلف چندین کتاب بوده و تا آخرین لحظات حیات مقاله های
خواندنی و شیرینش در نشریات انگلستان و امریکا چاپ میشد.
شخصی بسیار دنیادیده و سفرکرده بود و از سالهای ۱۹۵۰ تا اواخر
۱۹۷۰ سفرهای متعددی به روسیه، خاور دور، خاورمیانه، آمریکا، اروپا و
غیره برای دیدن دوره های تخصصی یا مأموریت های دولتی و یا

مشاور مالی

از: روبرت بی چوپان
(ترجمه از متن اصلی انگلیسی)

لذا بخاطر ورثه خودمان هم که شده داشتن سیاست صحیح مالی
جزء واجبات است.

همچنین در سال ۲۰۱۰ فرم مخصوص وکالتname در ایالت
نیویورک تغییر اساسی کرده است. اگر وکالتname شما بیش از سه
سال قبل صادر شده است، استفاده از آن موجب اشکال است. بویژه
اگر در آینده نزدیک می باید از وکالتname قدیمی برای امری استفاده
کنید؛ بصلاح است که قبل وکالتname تازه تهیه نمایید.

خوب است بدانید که از امسال ایالت نیویورک، پنجاهمین ایالتی
است که قانون طلاق بدون تقسیر را قبول کرده است. بدین معنی
که برای تقاضای طلاق مجبور به مقصیر دانستن و محکوم کردن
زوج خود نیستید بلکه بدون جار و جنجال در محیطی دوستانه تر،
بدوران ازدواج نامطلوب خود پایان میدهید. آینده نشان خواهد داد
که قانون تازه موجب زیاد شدن طلاق میشود و یا صرفاً به

زوج های غیر خوشبخت و فرزندان بیگناه آنها آرامش می بخشد.

این مقاله برای اطلاع خوانندگان از جریانات روز نوشته شده
است. لطفاً با وکیل، حسابدار و یا مشاور مالی خود در باره آن
صحبت کنید.

از نظر اقتصادی ۲۰۱۰ برای بسیاری سال بدی بود، ولی برای
گروه کوچکی سالی پربرکت بحساب میآید. در این سال «جرج
استاین برینز» مالک «نیویورک یانکیز» درگذشت و ارشی به ارزش
۱,۱۵ میلیارد دلار برای ورثه اش گذاشت. اگر این آقا در سال
۲۰۱۱ یا ۲۰۰۹ فوت میکرد، مالیات بر ارشی که شامل اموالش
میگردید از ۵۰۰ میلیون تومان هم بیشتر میشد. بدلیل تأخیر کنگره
در تصویب قانون مالیات بر ارث، ورثه بسیاری از افراد ثروتمند که

در سال ۲۰۱۰ این دنیا را وداع گفتند، مالیات بر ارث نپرداختند.

در سال ۲۰۱۱ ۲۰۱۱ مالیات فدرال بر ارث با قدرت تمام بر میگردد
که اگر ارزش ارث بیش از یک میلیون دلار باشد مالیات آن میتواند
تا حدود ۵۵ درصد هم بشود. برای یک ملک ۵ میلیون دلاری،
مالیات بر ارث حدوداً دو میلیون است و مالیات ایالت نیویورک بر
ارث هم حدوداً ۳۰۰۰۰۰ دلار.

در سالیان اخیر بسیاری از افراد جامعه ما با کاهش شدید درآمد
مواجه شده اند. با وجود این بسیاری از ما موجودی مالی و ملکی
خوبی داریم. اگر خانه مسکونی را هم بحساب بیاوریم، عنوان میلیونر
شامل عده زیادی از ما میشود. البته سهام ها، موجودی در کاسبی،
حساب های بازنیستگی، بیمه زندگی نیز جزو ثروت بحساب میآیند.

مهندس نورالله محبان

ادیب و دانشمندی محبوب که از میان ما رفت

از: مهری محبان حکیم - دکتر مهران محبان (لاوی)

شرکت ملي نفت ایران در آبادان ملحق شده و به سرعت به مقام مدیریت رسید. در محیط استثنایی و اجتماع پیشرفته آبادان مشوق دائمی همسرش «دورا بصلی» برای کارهای اجتماعی، آموختن هنر و موسیقی، زبان و غیره بود.

پس از انتقال به شرکت ملي نفت در تهران پس از ۳۱ سال با تقاضای خودش بازنشسته شد و در ضیافتی که به افتخار او برگزار شد بود تقدیرنامه های گوناگون از طرف دکتر اقبال با تشریفات خاصی به او اهدا گردید.

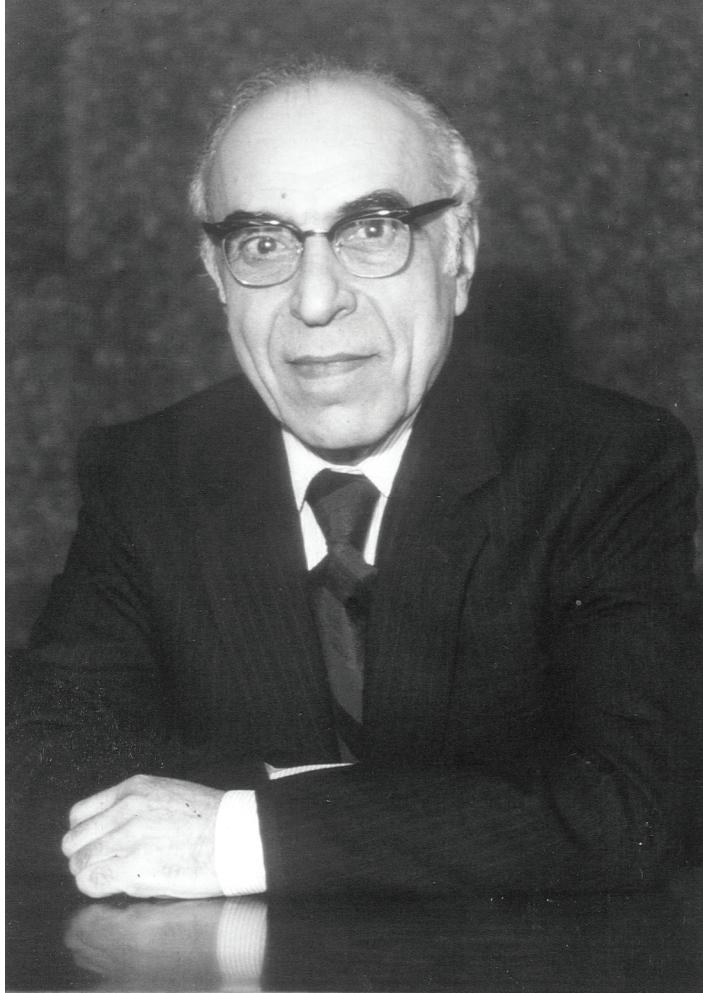
درجات اداری او در آبادان و بعدها در تهران از بالاترین مقامات دولتی ایرانی بحساب می آیند. علاوه بر شغل حساس اداری، فعالیت های اجتماعی گوناگونی نیز بهره داشت. از جمله ریاست کانون مهندسان ایران، عضویت هیأت امنای شیرو خورشید سرخ، کانون کلیمیان ایران و انجمن کلیمیان خراسانی در تهران.

فعالیت های اجتماعی او پس از

مهاجرت به انگلستان در اوخر سالهای ۱۹۷۰ خاتمه نیافت. در آنجا عضو تشکیلاتی بود که به شکل های مختلف به مهاجران ایرانی پس از انقلاب، برای استقرار، ادامه تحصیلات، یافتن کار، ازدواج و سایر امور اجتماعی کمک میکرد.

برای ادامه تحصیلات دانشگاهی و آموختن رشته های مفید و آینده ساز، مشوق جوانان چه پسر و چه دختر بود. بر غرور و افتخار افزوده شد زمانی که نوه هایش بنی، لیلی و دنی از معتبرترین دانشگاه های جهان فارغ التحصیل شدند.

معلوماتش به امور فنی خاتمه نمی یافت و تا آخرین لحظات عمر در حال مطالعه بود. در نتیجه اطلاعاتی وسیع در امور تاریخی، طبیعت، هنر و موسیقی، عتیقه، شعر و ادبیات و غیره داشت که او را

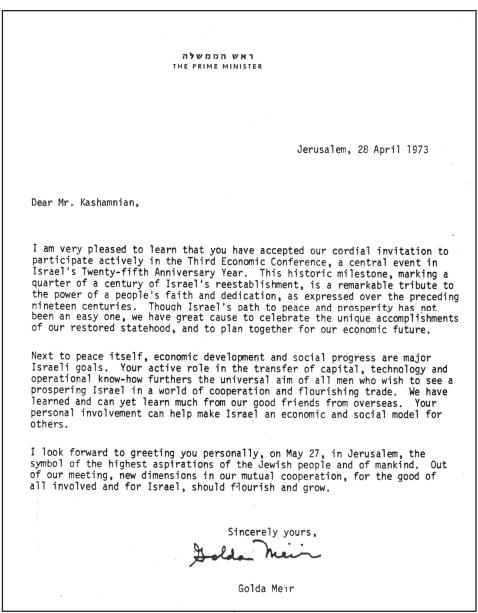
گاهی انسانهای پا به عرصه وجود می گذارند که با شخصیت و طرز فکر استثنایی و ممتاز و نوع پرستی، نه تنها باعث افتخار اجتماعیان می باشند بلکه اثری جاویدان بر روی افرادی دارند که در طول عمرشان با او برخوردي داشته اند.

مهندنس نورالله محبان که روز اول روش هشانای سال ۲۰۱۰ دار فانی را در لندن وداع گفت از چنین خصوصیاتی برخوردار بود.

فرزند سلیمان و سارا بنی لیوی در مشهد متولد شده و تحصیلات ابتدائی و متوسطه خود را در محیطی که اکثراً سواد خواندن و نوشتن هم نداشتند به اتمام رسانید. بدليل عطش به تحصیلات عالی و برای پیشرفتهای اجتماعی در آینده، نام خانوادگی محبان را برگزید

که قابل قبول تر در اجتماع اسلامی باشد. استعداد در یادگیری زبان و سایر علوم امکانات تدریس در دبیرستانهای مشهد را قبل از ورود به دانشگاه برای او فراهم نمود.

در سال ۱۹۴۲ بعنوان اولین مهندس جماعت کلیمیان مشهد دانشنامه مهندسی خود را با امتیاز از دانشگاه تهران که تا به امروز از دانشگاه های معتبر جهان می باشد دریافت کرد. ناگفته نماند که در آن دوره تعداد محدودی از یهودیان ایران و بخصوص عده بسیار انگشت شماری از یهودیان مشهد تحصیلات عالی داشتند که عبارت بودند از شادروان دکتر آقا جان رجب زاده و شادروان دکتر یوسف حکیمیان، به این دلیل تا آخر حیات به «آقای مهندس» شهرت داشت. بخاطر قابلیت فنی، روابط انسانی و آشنائی به چندین زبان، به

جشن ازدواج در منزل زنده یاد ابراهیم حریری

در مراسم افتتاح خانه سالمندان - هر تصلیا

اعضای بورد نوع میلان از راست: دانی لولوئی، شمائل سیانس، ایزاك صیونی، روبرت گرجیان، رحیم زبولاوی، ... بهزاد دیلمانی، نوریشل بصل، فرج الله دبلمانی -

با آقای بهرام ملاکه سرکنسول ایران در میلان

شاپور غلامرضا و منیره پهلوی

در پیشگاه محمد رضا شاه پهلوی

در ایتالیا

نامگذاری خیابانی بنام انوشه مشهد در پروشالیم

از طرف شهرداری پروشالیم خیابانی بنام «انوشه مشهد» نامگذاری شد. در این مراسم عده‌ای از مشهدی‌های مقیم ایسرائیل و میلان و نیویورک حضور داشتند. این افتخاری است که برای همیشه بنام جامعه ما به یادگار می‌ماند.

استعفای پس از پنجاه سال خدمت

بیاد می‌آورم که در یک روز شبات با چشمانی اشک آلود و گلوی فشرده از بعض با عذرخواهی زیاد از خانمها و آقایان و عزیزان جماعت نازنین خودمان استعفای خود را اعلام کرد.

بدنبال آن پس از دو هفته جشن بزرگداشتی برای اینجانب ترتیب دادند که عده‌ای از رؤسای کامیونیتی یهودیان میلان و کنسولگری ایسرائیل و رؤسای تشکیلات ایسرائیلی در میلان و رئیس انجمن یونیون کومونیتا خانم نولیا زوی و راووهای میلان در آن شرکت داشتند.

برنامه آن شب بوسیله آقای بهزاد دیلمانی سخنگوی انجمن اداره شد. و از من دعوت شد سخنرانی ایراد کنم.

مجدداً از کلیه افراد و انجمن‌ها برای همکاری شان و خدمت به جامعه عزیزان سپاسگزاری کردم و گفتم دلیل استعفای من یکی سلامتی است و دیگری اینکه میخواهم نزد دخترانم در آمریکا بروم.

سپس راو راشی میلان دکتر لراس و راو کارلیگ و پرزیدنت یونیون کومونیتا، دکتر بنی آخو، خانم تولیا زوی و در خاتمه هاراو الیاهو کرمیلی همه بندۀ را مورد لطف قرار دادند. انجمن نوعم یک تشکیلات منظم و مؤثر در یهودیت و کشورت میلان میباشد.

در اینجا طبق رسوم جامعه، از مسن ترین شخص جماعت آقای اسماعیل لولوی دعوت بعمل آمد تا یک لوحة سپاس به نشان قدردانی و بعنوان پرزیدنت دائم به بندۀ اعطاء فرمودند و تمام جماعت با دست زدن و شادی زیاد را مورد تقدیر قرار دادند.

آشنازی و روابط صمیمانه اعضای انجمن نوعم و پرزیدنت با مقامات کنسولگری و دولت ایسرائیل

بخاطر دارم از ابتداء ورود و اقامت هر فرد مشهدی و یهودی سعی میکرد با کنسولگری ایسرائیل و مقامات آن روابط دوستانه برقرار کند. این روابط انفرادی ادامه داشت تا اولین انتخابات نوعم و تشکیل یک هیئت مدیره و از آن تاریخ پرزیدنت نوعم یک رابطه رسمی ولی خیلی صمیمی با مقامات کنسولگری برقرار نمود. در هر مراسم و یادبودهای مذهبی و دولتی، وعد نوعم ارادت و صمیمیت خود را ابلاغ میداشت و پشتیبانی خود را به دولت و ملت ایسرائیل نشان میداد. اعضای هیئت مدیره و بطور کلی جماعت مرتباً به ایسرائیل مسافرت میکردند. مخصوصاً در ایام موعدهم و برای گردش و بازدید از ایسرائیل و تجارت.

باید خاطرنشان شوم خود بندۀ افتخار آشنازی با عده زیادی از رؤسای جمهور و نخست وزیران و رهبران بر جسته ایسرائیل را داشته ام از قبیل خانم گلدا مئیر که یک نامه تقدیر از ایشان برای پشتیبانی و توسعه توریسم و تجارت به ایسرائیل گرفته ام که در اینجا مشاهده مینمایید. افتخار بزرگی برای من بود که در طی این سالها با ژنرال مشه دیان، منحمن بگین، مشه شارت، شیمعون پرس، اسحق شامیر، اسحق رابین، اریشل شارون، مشه کتساو، بنیامین نتنیاهو و راو راشی ایسرائیل عویدیا یوسف ملاقات داشتم و همچنین روابط نوعم با تمام تشکیلات ایسرائیلی از قبیل کرن هیسود و کرن کیمیت و فدراسیون صیونیستی و بنه بریت؛ خود من بعنوان یکی از اعضای هیئت مدیره یهودیان سفارادی بین المللی از تاریخ ۱۹۸۶ تا ۱۹۹۰ بودم که برای بندۀ یک افتخار بزرگ است.

روابط با کنسولگری آمریکا

برای آگاهی آنانی که میخواهند بدانند چطور روابط دوستانه با سفارت و سرکنسولگری آمریکا برقرار نمودم، باید بگوییم از سال ۱۹۶۶ تا ۱۹۹۸

بنده نماینده توزیع قسمت فرش فروشگاههای زنجیره‌ای «کوهین گور» در ایتالیا بودم. در این مدت این کمپانی آقای آرسیت کوهین گور و فامیلشان آشنازی نزدیک داشتم و سالی دو بار در جشن‌های باشکوهی که برپا میکردند شرکت میکردم. در یکی از این جشن‌ها که در شهر ونیز برپا شده بود به آقای کوهین و نخست وزیر ایتالیا آقای ماریانو رومو از حزب دموکرات ایتالیا برخورد نمودم و آقای کوهین مانند همیشه با من شوخی میکرد و بندۀ را بصورت یک تاجر بزرگ معرفی نمودند و اضافه کردند من پرزیدنت انجمن نوعم و عده‌ای از یهودیان ایرانی در میلان هستم. نخست وزیر طی دو دقیقه با بزرگواری و لطف و محبت خاصی فرمودند که اگر من بتوانم برای کومونیتی شما کاری انجام بدهم با سکرتر من آقای اولیسی در حزب دموکرات تماس بگیرید.

باز در جایی دیگر آقای کوهین همراه خانمی به من نزدیک شد و دوباره مرا بعنوان یک تاجر فرش یهودی ایرانی معرفی کرد. ایشان خانم لی پاترسون سرکنسول امریکا در میلان بودند. پس از نیم ساعت خانم پاترسون را در گوشه‌ای از جشن ملاقات کردم و به سئوالاتش پاسخ دادم. به ایشان گفتم برادران یهودی ما پس از انقلاب میخواهند برای دیدار افراد خانواده‌شان به آمریکا بروند ولی نمیتوانند ویزا بگیرند و بسیار مشکل است. از راه ترکیه، آتن و اسپانیا به ایشان ویزا میدهند. اگر برای شما مزاحمتی ایجاد نمیکنند اشخاصیکه مورد شناسائی ما باشند به شما معرفی میکنیم اگر همه چیز مرتب بود و شما خواستید به ایشان محبت نمایید و ویزا بدھید. فوری بمن گفت مانع ندارد و بعد از گفتگوی زیاد ایشان را برای ناهار دعوت کردم.

بی‌نهایت خوشحال بودم که با دو نفر اشخاص سرشناس و بانفوذ آشنا شده‌ام. پس از آن چندین بار خانم پاترسون را به ناهار در رستوران‌های معروف دعوت کردم و یک بار هم ایشان ما را به ناهار در منزلشان دعوت نمودند که اشخاص بانفوذی در آنجا حضور داشتند. روابط ما بسیار صمیمانه بود تا اینکه دو خانواده از ایران و ایسرائیل به ایتالیا آمدند و احتیاج به ویزای آمریکا داشتند و از خانم پاترسون اجازه گرفتم و آنها را نزد وی فرستادم که فوری به آنها ویزا داده شد. به اینصورت درها باز شد. یک بار ایشان را در منزل دعوت کردم. همسرمن سنگ تمام گذاشت و با چند نوع غذاهای ایرانی پذیرایی مفصلی بعمل آورد. این دوستی توأم با احترام متقابل ادامه داشت. در مدت شش ماه آخر ۱۹۷۹ تا ۱۹۸۰ با اینکه دو خانواده از ایران ویزای آمریکا بمن مراجعته میکردند و با چند نوع غذاهای ایرانی پذیرایی میشد. کار بجائی رسیده بود که هر روز قبل از اینکه خودم به اداره بروم عده زیادی با ناراحتی‌ها و گرفتاریهای متعدد می‌آمدند منتظر میشدند تا من برسم. همه مشکلات با یاری خد-اوند حل میشد.

از طرف کومونیتای ایسرائیلی رُم به رئیس هایاس روم آقای اسحق حییم معرفی شدم. اشخاصی که میخواستند برای اقامت به آمریکا بروند، پرونده شان را تنظیم میکردم و به رُم میفرستادم و در عرض دو الی سه ماه کارشان درست میشد و با خیال راحت به آمریکا میرفتند؛ حتی آنانی که وضع مالی خوبی نداشتند، مخارج پروازشان را «هایاس» می‌پرداخت. پس از پنج سال اقامت در میلان خانم پاترسون به امریکا رفتند و آقای پرگینز نماینده کنسولگری را بعهده گرفتند که بمدت چهار سال کمک زیادی به جامعه مشهدی میلان نمودند که در اینجا لازم میدانم از هر دو صمیمانه قدردانی نمایم.

از همکاری تمام اعضای انجمن نوعم از ۱۹۶۶ تا ۲۰۰۰ و تمام خواهران و برادران مشهدی عزیز در میلان و همکاری تمام انجمن‌های مشهدی، سپاس فراوان دارم و افتخار دارم بعنوان یک فرد مشهدی سالهای زیاد در کنار شما بودم.

اشکنازی‌ها و راوهای سفارادی و رئیس یونیون جوامع ایتالیا در رُم دعوت بعمل آمد. بندۀ از طرف انجمن از میهمانان محترم سپاسگزاری نموده و از پشتیبانی مالی و معنوی جماعت برای این کنیسا و بنای زیبا تشکر کرد. جشن گرم و شادی برپا بود با پذیرائی خوب و میهمانان عالیقدر که برای همیشه در خاطر من و همه جماعت میلان خواهد ماند.

دعوت راو راشی ایسرائیل، هاراو عویدیا یوسف

توسط گبائیم انجمن نوعم آقای نوریلّ بصل و آقای بنیامین نسیمی ها راو راشی ایسرائیل، هاراو عویدیا یوسف را برای یک دیدار چند روزه دعوت نمودیم. استقبال بسیار گرمی از ایشان بعمل آمد. آقای گوریشل نعمت نزد از افتخار ایشان ضیافتی در منزل خود ترتیب دادند و عده زیادی از افراد جامعه و ربایم حضور داشتند.

نام گذاری باغی از طرف کرن کیمت ایسرائیل بنام یهودیان مشهدی از طرف کرن کیمت ایسرائیل قطعه زمینی ماین تل آیو و بروشالیم به اسم مشهدی ها برای درختکاری نام گذاری شد. در این مراسم عده ای از مشهدیهای مقیم ایسرائیل نیز شرکت داشتند. از طرف مشهدی های میلان بندۀ و آقای اعتمادی از کرن کیمت برای این مراسم زیبا سپاسگزاری نمودیم.

تأسیس خانه سالمدان مشهدی با کمک کلیه جوامع مشهدی و تشکیلات مشهدی در ایسرائیل

بخاطر دارم در یکی از جلسات انجمن نوعم پیشنهادی برای تهیه یک خانه سالمدان در ایسرائیل مطرح شد؛ سپس یک کمیسیون کوچک متشكل از آقایان جهانگیر اعتمادی، شکرالله صیونی، بنیامین نسیمی ها و بندۀ تشکیل شد و با انجمن های امریکا و لندن و هامبورگ و ایسرائیل تماس گرفته شد. همه انجمن ها و پرزیدنت ها خوشحالی و موافقت خود را ابراز نمودند و دستور داده شد به رئیس انجمن مشهدی های آن زمان در ایسرائیل که قطعه زمین مناسبی برای این منظور پیدا نمایند. زمینی در هر تصلیا انتخاب شد و از همه انجمن ها دعوت بعمل آمد هر چه زودتر به ایسرائیل بروند و از نزدیک زمین را مشاهده نمایند. در ایسرائیل چند جلسه فوری بعمل آمد و پس از تشکیل یک شرکت و یک اساسنامه و برنامه ریزی و برآورد خرید زمین و بودجه لازم تصویب شد که هر انجمن نسبت به جماعت مشهدیها و قدرت مالی خودشان کمک نمایند. دستور خرید زمین به آقای حی ماشیح داده شد. زمین در مدت زمان کوتاهی خریداری شد. آقای حی ماشیح مردمی دانا، کارдан و فعل هستند و شایستگی خود را برای این پروژه ستگین نشان دادند. آقای حی برای تهیه نقشه و تهیه سهم بودجه مشهدی های ایسرائیل فعالیت را آغاز نمودند که کار بسیار مشکل و سختی بود. چند قطعه ملک متعلق به جامعه در بروشالیم وجود داشت که بنام خریدارانش بود که چندی قبل در گذشته بودند. آقای حی، با پشتکار این زمین ها را در مدت زمان کوتاهی توسط وكلای خوب بنام انجمن مشهدی ایسرائیل نمود و آنها را فروخت و با این بودجه سهم پرداختی انجمن ایسرائیل را پرداختند.

سایر انجمن ها نیز همگی طبق قرار سهم خودشان را به صندوق مرکزی خانه سالمدان سپردهند و ساختمان این بنای عظیم و زیبا آغاز شد و بالاخره روز افتتاحیه فرا رسید. از طرف انجمن ایسرائیل از رئیس جمهور این کشور و نخست وزیر و شهردار هر تصلیا و ربایم و نایندگان انجمن های مشهدی و جماعت مشهدی ایسرائیل دعوت بعمل آمد و در آن روز آقای حی ماشیح به نایندگی از طرف ایسرائیل، آقای عبدالرحمیم اعتمادی از طرف آمریکا و بندۀ از طرف ایتالیا خرسندي و خوشحالی خود را طی سخنرانی ابراز داشتند. در همان زمان از طرف انجمن مشهدی های ایسرائیل در رمت گن یک تأثیر از واقعه الله دادی ترتیب داده شد و عده ای کثیری را تحت تأثیر قرار داد.

خدود را با تمام جوامع یهودی ایتالیا و خارج بخصوص اسرائیل برقرار نمود. پس از آن دوره انتخابات داخلی نوعم فرا رسید که باز ۱۳ نفر انتخاب شدند که بندۀ با آراء خیلی بالا در این دوره نیز انتخاب شدم. و شادروان جهانگیر اعتمادی به ریاست انجمن نوعم انتصاب گردید. و همینطور در دوره های بعد کمیسیون های مختلف از قبیل تلمود توراه، کمیسیون اجتماعی، کمیسیون جوانان و کشروت و جشن ها تشکیل شد. خوشبختانه جامعه ما برای سالهای متوالی از موهبت داشتن خزانه دار درستکاری چون شادروان باباجان عزیزاله اف برخوردار بود. روحش شاد و روانش پاک باد.

همچنین یک عضو مهم و فهمیده و باتدیر دیگرمان زنده یاد جهانگیر اعتمادی بود که برای تمام دوره ها، مسئولیت های مهم به وی محول میگردید و همه را به نحو احسن انجام میداد. روانش شاد باد. و همینطور در دوره های مختلف سکرترهای خیلی لایق و درستکار و دقیقی داشتیم مانند شادروان اسحق نسیمی که با نیت پاک و دانائی به جامعه خدمت میکرد و وظیفه خود را بنحو احسن انجام میداد که روحش شاد.

در یک دوره آقای ایرج لیوپیئم سکرتر انجمن شدن و ایشان هم از کاردانی و تجربه خود در کارهای اجتماعی استفاده نموده و کمک و راهنمایی میکردند و از هیچ خدمتی به جامعه دریغ نداشتند. در اینجا از ایشان نیز قدردانی مینمایم. و مخصوصاً از آقای فرج الله دیلمانی تشکر میکنم. بیاد میآورم در دو دوره آخرین انجمن نوعم که من ریاست آنرا بعده داشتم، ایشان بسیار زحمت کشیدند و دلسوزی میکردند و جلوی خرج بیهوده را میگرفتند و امور کنیسا را دقیقاً در کنترل داشتند. کمیته تلمود تورا را آقای سیف الله دیل و آقای نوریلّ بصل عهده دار بودند و کشروت را آقای بنیامین نسیمی ها. آقای بهزاد دیلمانی نیز برای امنیت کنیساها و مراکز یهودی بطور کلی خیلی زحمت کشیده اند. ایشان برای این منظور به ایسرائیل سفر نموده و دوره ویژه ای را گذراندند و کار خود را حرفة ای انجام میدادند.

کمیسیون جوانان را چند براخا از جوانان خیلی باذوق جامعه که همیشه فعال بودند با برنامه های خیلی جالب ترتیب میدادند و از ایشان هم خیلی سپاسگزارم. کمیسیون خدمات اجتماعی را بندۀ و شادروان جهانگیر اعتمادی عهده دار بودیم و تا جایی که مقدور بود به جامعه خودمان و یهودیان میلان خدمت خود را دریغ نداشتیم.

آشنازی و روابط انجمن نوعم با کنسولگری ایران
بخاطر دارم در ماه جون ۱۹۵۹ بخاطر کار شخصی با سرکنسول ایران در آن زمان بنام آقای علی نقی انصاری آشنا شدم. از آن تاریخ سعی کردم با سرکنسول ها و مقامات ایرانی روابط دوستانه ای بوجود آوردم که تا جولای ۲۰۰۰ ادامه داشت. از اولین دوره انتخابات نوعم سعی نمودیم تمام مشکلات جامعه را که بسیار بود حل کنیم. بهنگام پیش آمدی های ناگواری که در طی این مدت برای ایران اتفاق میافتاد، نوعم از طرف جماعت مشهدی، دوا و پتو و کمک های نقدی خود را دریغ نکرده است و من در اینجا باید از تمام سرکنسولهای ایران تشکر نمایم که همیشه به جامعه ملطف کرده اند و با ما مهرban بوده اند.

خرید زمین و بنای کنیسای مرکزی مشهدی های میلان
بیاد دارم انجمن نوعم میلان قطعه زمینی به مساحت ۱۳۰۰ مترمربع در نزدیکی منازل مشهدی ها خریداری نمود و در ماه سپتامبر ۱۹۸۵ خاکبرداری آن بعمل آمد. برای ساختن این بنا از کمکهای تمام جماعت و دوستانمان از هراتی ها و بخارائی ها برخوردار شدیم.

مراسم افتتاح کنیسا مرکزی مشهدی های مقیم میلان
برای روز افتتاح کنیسای مرکزی مشهدی های میلان، از تمام رؤسای جوامع میلان از جمله راو راشی، رئیس مدرسه و خانه سالمدان و سرکنسول ایسرائیل و تمام مقامات و تشکیلات ایسرائیل، راو راشی

مصاحبه با آقای منوچهر کاشانیان

از: بهناز دیلمانیان

شد. از آنجائیکه آقای حیری بسیار سرشناس بودند و دوستان بسیار زیادی در مقامات دولتی داشتند، یک جشن عروسی دوم هم در منزل خودشان برایمان برگزار کردند که از مقامات دولتی و ارتضی و پلیس و تجار معروف نیز دعوت بعمل آوردن از قبیل سرتیپ شاهپور بختیار، رئیس کلانتری و چند نفر از وکلا و مقامات دولتی و ارتضی. آن شب منزل را چراغانی کردند و اطراف منزلشان پر از پلیس و نگهبان بود. براستی شبی فراموش نشدنی بود که در خاطره خودم و همسرم باقی مانده است. بعد از چند روز به میلان برگشتیم.

بططف خد-اوند بزرگ در سال ۱۹۵۵ صاحب پسری شدم که زندگی را برایم لذت بخش تر نمود. روزها و ماهها و سالها گذشت. در من یک حسن کمک و خدمت اجتماعی پیدا شده بود و علاقه‌ای زیاد به جامعه. بنابراین تصمیم گرفتیم در سال ۱۹۵۸ با کمک سایر دوستان کنیسا کوچکی تأسیس کنیم. یک آپارتمان در خیابان «پیاتی» برای «مینیان» و جمع شدن کنار هم برای خوشی‌ها و ناخوشی‌ها اجاره کردیم و آنرا کنیسا ای «اوهل شالوم» نامیدیم و از آن تاریخ در مدت کوتاهی سه قصابی کاشر هم آغاز بکار کردند.

با کمال افتخار باید بگوییم در میلان یک «کومونیتیا» (جامعه یهودی) خیلی مهم و قوی داشتیم با تشکیلات زیاد یهودی و صیونیستی. با همت یک فرد خیرخواه و متمول از جامعه یهودی میلان بنام «سالی مایرو» یک کنیسا مجلل، میقه، مدرسه مجهر با تمام امکانات، یک خانه سالمدان و بت قواروت (آرامگاه) ساخته شد.

از طرف جماعت خودمان از کومونیتی میلان تقاضای یک سالن بزرگ از این مدرسه برای تشکیل یک کنیسا نمودیم. از آن پس مشهدی‌ها در نزدیکی‌های این مرکز آپارتمان اجاره میکردند و می خریدند و بچه‌های خود را نیز به همین مدرسه بنام «بیت مردخای» می‌فرستادند. باید بگوییم تا سال ۱۹۶۶ تمام کارهای جماعتی هر دو کنیسا با رهبری ریش سفیدان و سایر افراد داوطلب اداره میشد. توسط شادروان مهدی کرمیلی اولین دوره انجمن نوعم میلان تشکیل شد و انتخابات بعمل آمد. ۱۳ نفر برای انجمن انتخاب شدند که بندۀ نیز جزو آنان بودم و ریاست این انجمن را شادروان مهدی کرمیلی بعهده داشتند. در آغاز اساسنامه انجمن بعنوان یک مؤسسه خیریه و مذهبی - صیونیستی بدون هیچ دخالت در امور سیاسی تنظیم گردید. هر سه سال انتخابات آزاد بعمل می‌آمد. سن انتخاب شوندگان حداقل بیست و هشت سال تعیین شد.

بیان دارم در سال ۱۹۶۷ توسط زنده یاد فتح الله گوهري و شادروان داوید گوهري در همان اطراف منازل جماعت مشهدی یک سالن یا امکانات ورزشی و یک کنیسا سوم نیز دایر شد. این انجمن تماس و ارتباط‌های خود را با تمام تشکیلات یهودی در میلان برقرار کرد از قبیل جوامع یهودی، راو راشی میلان، رئیس مدرسه و مؤسسه کرن هیتسود و کرن کیمت و کنسولگری ایسrael و کنسولگری ایران و جوامع لبنانی و ترپیولی و مصری. به این ترتیب دوستی و صمیمیت زیادی بینشان بوجود آمد و طولی نکشید که جماعت ما مورد احترام تمام تشکیلات یهودی میلان قرار گرفت و انجمن نوعم برای پیشرفت کارهای جماعتی، ارتباط

چندی قبل مجله مگیلا بخشی را با عنوان «بشدروستان بزرگ» آغاز نمود. در این بخش، افراد خیری را از جامعه مشهدی و سایر جوامع که مصدر خدمات بزرگ به جامعه خود و یا ایسrael بوده و در تعليمات یهودی و سایر امور فعالیت چشمگیر فرهنگی و خیریه داشته اند معرفی میکنیم؛ مقصود افرادی میباشد که با صرف پول یا وقت خود به مردم خدمت کرده و نام نیکی از خود باقی میگذارند.

بدنبال معرفی شخصیت‌های برجسته جامعه و قدردانی از آنان در شماره‌های گذشته مگیلا، این بار از آقای منوچهر کاشانیان درخواست کردیم تا خوانندگان را با خدمات ارزنده و فعالیت‌های اجتماعی خود که در واقع بخشی از تاریخ جامعه میلان است آشنا نمایند. آقای کاشانیان در حال حاضر مقیم نیویورک و یکی از اعضای هیئت امنای جامعه مشهدی میباشد.

مجله مگیلا خدمات ارزنده و مؤثر این شخصیت گرامی را قدر می‌نهد. برای آقای منوچهر کاشانیان آرزوی سلامتی، عمر دراز و ادامه خدمت داریم.

در زیر پاسخ‌های ایشان بصورت بیوگرافی به روایت خودشان چاپ می‌شود.

* * *

قبل از هر چیز از مدیریت مجله مگیلا بخصوص از خانم بهناز دیلمانیان از صمیم قلب سپاسگزارم و از اینکه بندۀ را قابل دانسته این مصاحبه را انجام داده اند کمال تشكیر و قدردانی را دارم. با خوشوقت سرگذشت خود را بطور مختصر برای خوانندگان مگیلا شرح میدهم.

بیاد دارم در ایام تعطیلات تابستانی برای گردش و دیدار خواهش بزرگ بانو ملکه و همسرش آقای یوسف نسیمی که در سال ۱۹۵۰ مقیم شهر میلان شده بود و در ایتالیا به تجارت و صادرات به ایران می‌پرداختند رفتم و از این کشور زیبا و همینطور خانواده خواهرم دیدار کردم و تحقیقات مختصی در باره تجارت و فروش فرش بعمل آوردم. در مراجعت به تهران با پدرم مشورت کردم و ایشان موافقت نمودند. چند ماه بعد یعنی در سپتامبر ۱۹۵۰ در سن ۱۷ سالگی برای اقامت و تجارت فرش وارد میلان شدم.

از بدو ورود و سکونت در آپارتمانی در مرکز شهر، با پشتکار زیاد به فعالیت و تجارت مشغول شدم و بعد از چند سال موفقیت هائی بدست آوردم. از بعضی از اشخاصی که در آن زمان در میلان زندگی میکردند نام می‌برم: خانواده‌های آقای مهدی کرمیلی، آقای رمضان عزیزالله اف، آقای موسی مهدی تاج، آقای مراد نسیم، آقای یوسف نسیمی، آقای داوید لولوئی، آقای سلیمان قاسم اف و آقای اسماعیل دیل. هر سال چند نفر از هندوستان، ایسrael و ایران برای خرید و فروش و تجارت می‌آمدند و همانجا مستقر می‌شدند.

پس از سه سال برای بازدید خانواده به تهران بازگشتم و با دوشیزه مهین حیری طلوع فرزند آقای ابراهیم حیری طلوع آشنا شده و ازدواج کردم. همه مراسم نامزدی، قیدوش و جشن ازدواج در طی ۱۵ روز انجام

آن کشور است. پیرو این اندیشه در اواخر ماه جولای لایحه ای به کنگره و سنای آمریکا تقدیم شد و با اکثریت مطلق به تصویب رسید که هر شرکتی اروپائی یا آسیائی که با ایران روابط تجاری داشته باشد مورد تحریم آمریکا قرار گرفته و نماینده آنها اجازه ورود به آمریکا را نخواهد داشت. در اثر این تحریم اکثر شرکت های عظیم نفتی مانند توالت فرانسوی و اروپائی دیگر و شرکت های نفتی ژاپن، خاک ایران را ترک نموده و حاضر به همکاری با این کشور نیستند. با توجه به اینکه ۸۰٪ درآمد ایران از منابع نفت و گاز تأمین میشود و باز با توجه به اینکه چاه های نفتی آن هر چند مدتی احتیاج به ترمیم دارد و چنانچه به آن رسیدگی نشود بمور خشک شده یا درصد استخراج آن مقرون به صرفه نخواهد بود، ترمیم این چاه ها فقط از عهده شرکت های خارجی ساخته است و شرکت های ایرانی قادر وسائل مکانیکی لازم هستند.

حال با تحریم های فوق، ایران توانایی پرداخت بودجه نظامی حزب الله و حماس را ندارد و طبق گزارش های منابع اطلاعاتی اسرائیل، حزب الله و حماس قادر به پرداخت حقوق افراد خود نمیباشند و طبق نظریه کارشناسان نشانه هایی مبنی بر فرار بعضی از سربازان از جبهه حزب الله بچشم میخورد.

حال رژیم آیت الله ها در دنیا تنها مانده و درمانده شده و در داخل کشور روز بروز بر مخالفان رژیم افزووده شده و عده بیشتری ناراضی به آنها ملحق میشوند و چنانچه وضع بهمین صورت ادامه پیدا کند، دیر

یا زود این دولت باصطلاح جمهوری اسلامی سقوط خواهد کرد. مفسران غربی معتقدند با فروپاشی اقتصاد ایران، خاورمیانه از امنیت و آسایش بیشتری برخوردار خواهد بود و دخالت در امور داخلی کشورهای همسایه بطور محسوس کاهش خواهد یافت.

در نتیجه این فعل و انفعالات، استخراج نفت ایران روز بروز کمتر شده و همزمان کشورهای عربستان سعودی و امارات خلیج فارس بر مقدار استخراج نفت افزوده و با پیدا شدن منابع عظیم نفتی جدید در دنیا مخصوصاً در قعر دریاها به اندازه کافی نفت خام در بازار موجود است و کشورهای مصرف کننده نفت سعی بر این دارند مصرف نفت خود را از منابع غیر ایرانی تأمین نمایند. بهمین علت ایران دچار کسر

Development Corporation for Israel ISRAEL BONDS

Member FINRA, SIPC

Mashadi Friends of Israel Bonds INTRODUCING: **ISRAEL BONDS TZEDAKA BOXES**

All donations collected through
these boxes will be used to purchase
ISRAEL BONDS
to benefit the
Charity Fund of Mashadi Jewish Center -
Shaare Shalom Synagogue

For information, or to order these
Tzedaka Boxes for your home or office
call: (917) 771-3865

**Israel Bonds are the most valuable gift
we can give for any occasion**

Support Israel – Buy Israel Bonds

212 - 446 - 5853 * 212 - 446 - 5876

Minimum Investment \$100 www.israelbonds.com

پشتیبانی از دولت اسرائیل
از طریق اوراق قرضه ملی
حداقل خرید ۱۰۰ دلار

باند اسرائیل بهترین هدیه برای جشن های عزیزان ما

مرواری بر وقایع اخیر خاورمیانه

از: جیکوب اسماعیلی

کشورهای امریکا و اسرائیل بزودی رو به زوال خواهند رفت. مدتی است اروپائیان بواسطه منافع خود سیاست کجدار و مریز نسبت به ایران پیشنهاد دادند ولی بمدود زمان متوجه خطرات ترور اسلامی که توسط ایران هدایت میشود شده و سازمانهای اطلاعاتی غرب اطلاع حاصل نمودند که تمام اعمال تروریستی در اروپا و سایر کشورها بخصوص کشورهای عراق و افغانستان در پشت پرده توسعه ایران هدایت میشود و پول و اسلحه ایرانی در سطح گستردگی از مرزهای مشترک ایران و عراق و افغانستان گذشته و علیه سربازان امریکا و متحدان آن بکار گرفته میشود. ایران معتقد است که دیر یا زود اثر افکار عمومی مردم امریکا ناچار است این دو کشور را تخلیه نماید. در صورت برگشت سربازان امریکائی از عراق و افغانستان، ایران امیدوار است بلا فاصله بر این کشورها مسلط گردد و در این صورت گردد ایران، ترکیه، عراق، افغانستان، سوریه، لبنان و حماس یک اتحادیه بسیار خطرناک تشکیل داده و اسرائیل را در محاصره خود قرار خواهد داد.

خطر تهاجمی ایران زمانی خطرناک تر میشود که این کشور به اسلحه اتمی دست بیابد. در آن صورت ایران بفکر براندازی رژیم های میانه رو عرب مانند مصر، اردن، عربستان سعودی و امارات خلیج فارس خواهد افتاد. سران ایران این طرز فکر را مخفی نمیکنند و علناً بر علیه این کشورها خرابکاری میکنند.

با توجه به خطرات ذکر شده از طرف ایران، کارشناسان امریکائی و اروپائی به این نتیجه رسیده اند که بهترین راه برای جلوگیری از توسعه طلبی ایران، تحریم شدید اقتصادی و مسدود کردن شاهرگ اقتصادی

۱. مسائل مهم خاورمیانه شامل فرستادن کشتی جنگالی ترکیه به غزه و عکس العمل آمریکا و اسرائیل
۲. روابط گرم ایران و ترکیه و نزدیکی این کشور به گروه اسلام افراطی
۳. عکس العمل جوامع بین المللی نسبت به تحریم اقتصادی بر ایران و پیامدهای آن بر اقتصاد این کشور.

کاخ سفید سیاست خود را نسبت به ترکیه بواسطه فرستادن کشتی جنگالی ماوی مرمره به غزه و درگیری با اسرائیل و عدم شرکت ترکیه در تحریم علیه ایران تغییر داد. اولین عکس العمل آمریکا عدم شرکت هیئت نظامی این کشور در کنفرانس امنیت منطقه ای که هر ساله در ترکیه تشکیل میشود میباشد و متعاقب آن عدم شرکت امریکا در مانورهای سالانه و به سردى گراییدن مناسبات دیپلماتیک فی ما بین برای رفع سوء تفاهم یک هیئت بلندپایه از سران حزب حاکم را راهی واشنگتن نمود. به امید اینکه از این طریق روابط خود با آمریکا را بحال سابق برگرداند. سفارت ترکیه در واشنگتن سعی زیادی نمود تا وعده ملاقاتی برای این هیئت با تمام کوشش سفیر ترکیه فقط چند کارمند جزء وزارت خارجه آمریکا حاضر به ملاقات با این هیئت شده و عکس العمل آنها هم بسیار سرد و غیر دوستانه بود و این هیئت بدون گرفتن هیچ گونه نتیجه مثبت به ترکیه برگشتند. همزمان با تحولات مذکور یک مقام بلندپایه ارش امریکا در مقابل کمیته خارجی مجلس سنا اظهار داشت که گرایش ترکیه به اسلام افراطی و نزدیکی به ایران و سوریه و حماس و حزب الله وجود این کشور در سازمان پیمان آتلانتیک شمالی (ناتو) را مورد سؤال قرار میدهد و در صورت ادامه این روش می باشد تصمیمات جدیدی نسبت به عضویت این کشور در ناتو اتخاذ گردد. با توجه به اینکه اقتصاد ترکیه و همچنین تسلیحات ارش این کشور بطور کامل از طریق کشورهای غربی و امریکا و بخصوص اسرائیل تأمین میشود. با تیره شدن روابط تمام موازنۀ تجاری و نظامی آن کشور با کشورهای غربی متزلزل میگردد.

از طرف دیگر ایران به اصطلاح خودش با همراه کردن ترکیه به گروه کشورهای تندر و خواب رهبری کشورهای اسلامی را در سر می پروراند و احمدی نژاد در هر موقعیتی اسرائیل و کشورهای غربی را تهدید کرده و مدعی است که ایران آبرقدرت منطقه است و

که استیو ایزrael در باره تجربه پدربزرگ و مادربزرگش و مهاجرت آنها به آمریکا نمود. هنگامیکه در سالهای ۱۹۷۰ جامعه ما والدینمان از جمهوری اسلامی ایران، سرزمین اذیت و آزار، به آمریکا سرزمین موقعیت، آمدند، ما هیچگاه تصور نمیکردیم که روزی از پرزیدنت آمریکا در منازلمان پذیرائی کنیم. این امر جای بسی افتخار و خوشوقتی برای جامعه یهودیان ایرانی بوده و نمودار قدمهای مثبتی است که در راه حمایت از کشور ایسrael برداشته میشود.

کنگره فقط هشت درصد میباشد و حمایت دیگر جوامع یهودی منطقه لانگ آیلند و نیویورک برای انتخاب مجدد این حامی بزرگ ایسrael کاملاً ضروری است.

پرزیدنت کلینتون همچنین در باره وضع ناهماهنگ اقتصاد آمریکا صحبت کرد و یادآوری نمود که هنگامیکه کشور ژاپن در بحران اقتصادی مشابهی بسر می برد بیش از ده سال طول کشید تا توانست مجددًا تعادل اقتصادی خود را بدست آورد و این امر در مورد آمریکا نیز صادق است. کلینتون یادآوری کرد که در حال حاضر فقط دو تا سه سال است که در حال بازگشت بهبود اقتصادی هستیم و هنوز راه طولانی در این زمینه در پیش داریم.

در باره جمهوری اسلامی ایران، پرزیدنت کلینتون خاطرنشان ساخت که او این موضع را با پرزیدنت سابق آقای «جورج بوش» نیز در میان گذاشته و هر دو موافقند که اقدام بجا و درست در مورد ایران از پراهمیت ترین برنامه های فعلی دولت آمریکاست. کلینتون توضیح داد که امکان عکس العمل نظامی نسبت به ایران هنوز برای آمریکا باز است. کلینتون همچنین اضافه کرد که در حال حاضر دولت آمریکا قدمهای لازمی در صحنه سیاسی جهان برداشته و مشغول تدارک برای همکاری با اروپا، روسیه و چین در جبهه خود می باشد تا بتواند تحریم های اقتصادی خود را مؤثرتر سازد.

در مورد ایسrael و پرزیدنت اوباما، پرزیدنت کلینتون اطمینان داد که همکاری و همگامی مالی، نظامی و اطلاعاتی بین دولت های آمریکا و ایسrael از همیشه محکمتر بوده است. پرزیدنت کلینتون همچنین یادآور شد در روند مذاکرات صلح ایسrael و فلسطینی ها هیچ جای نگرانی نیست. به گفته کلینتون نمایش اصلی برای دنیای عرب همبستگی آمریکا و ایسrael در تمرینات نظامی مشترک بود که اخیراً دو کشور برگزار کردند که بسیار موفق بود. این عملیات نظامی به دنیای عرب نشان میدهد که آمریکا بطور مسلم پشتیبان ایسrael میباشد.

میهمانانی که برای این گردهم آئی در منزل سهیلا و منصور شرافتخواه شرکت کرده بودند در پایان سخنرانی کلینتون با هیجان زیادی به تشویق و کف زدن برای او پرداختند. صحبتی که برای حضار بسیار قابل توجه بود اشاره پرزیدنت کلینتون به قسمت «يهودی بودنش» بود چون دخترش «چلسی» چند ماه قبل با یک جوان یهودی از نیویورک ازدواج کرده است.

این روز برای کلیه حضار روز بسیار پر خاطره ای بود چون ضمن ملاقات با عضوی مهم از کنگره، آقای استیو ایزrael و پرزیدنت کلینتون، هر دوی آنها حمایت بی دریغ آمریکا از ایسrael را تأیید کرده، اطمینان خاطر دادند که آمریکا حامی بزرگ کشور ایسrael میباشد. این نشست پر خاطره همچنین برای یک جامعه ایرانی در آمریکا باعث افتخار بود که بتوانند با این چنین سیاستمداران برجسته ای از نزدیک در باره روابط آمریکا و ایران صحبت کنند و مطلع گرددند که چگونگی این روابط در حال حاضر در صدر دستور کار دولت آمریکا می باشد.

ولی شاید از جالبترین نکات عنوان شده در این روز اشاره ای بود

پرزیدنت کلینتون و نماینده کنگره آمریکا «استیو ایزرائل» در منزل خانواده شرافتخواه

از: رادنی حکیم
(ترجمه از متن اصلی انگلیسی)

پرزیدنت اوباما را گرفته، دارد.
این دو موفق شدند که متفقاً
مبلغ ۲۰۰ میلیون دلار دیگر
برای امور دفاعی ایسرائیل از
جمله «گنبد آهنین» و سیستم
دفاعی و موشکی «تیر کمان
داوید» را به ۳ بیلیون دلار
تعهد قبلی آمریکا به ایسرائیل
اضافه نمایند.

این سیستم ها با نظارت و
همکاری ارتش آمریکا برای
ایسرائیل کار گذاشته شده اند.
استیو ایزرائيل همچنین تلاش

بسیاری برای امنیت مرزی مصر و ایسرائیل از طریق نگهبانی برای
جلوگیری از تونلهای زیرزمینی بین مصر و نوار غزه نموده است.
«استیو ایزرائيل» پس از یادآور شدن گذشته سیاسی و حمایت
خالصانه خود از ایسرائیل یادی از پدربزرگ و مادربزرگ خود کرد که
آنان نیز مهاجرانی بودند به آمریکا، این سرزمین موقعیت ها. آنها از
روسیه به آمریکا مهاجرت کرده بودند و هیچگاه تصور نمیکردند که
روزی نوه آنها یکی از بانفوذترین و پرقدرت ترین نماینده‌گان کنگره
آمریکا گردد. او اضافه کرد که عکس پدربزرگ و مادربزرگ خود را
در دفتر کارش نصب کرده تا همیشه یادآور این حقیقت باشد که او از
کجا آمده است.

پس از پایان سخنرانی استیو ایزرائيل، مهمان مخصوص آن شب
پرزیدنت سابق آمریکا، بیل کلینتون توسط دوشیزه مونا دختر خانم و
آقای شرافتخواه به حضار معرفی شد. پرزیدنت کلینتون قبلاً از اینکه
حتی سخنرانی خود را آغاز نماید، خود را در دل میهمانان جا کرده بود.
کلینتون آنچنان با حضار برای غذای خوش مزه کیترینگ لدرمن
خوش و بش کرده بود که سهیلا خانم بعداً اشاره میکرد که کلینتون
خوش مشرب ترین فردیست که او و دوستانشان تاکنون ملاقات
کرده اند. کلینتون با کلیه افرادیکه آنجا حضور داشتند با راحتی تمام
صحبت میکرد و به بعضی از میهمانان به شوخی میگفت که علاقمند
است برای غذای ایرانی شبات به منزلشان بیاید.

پرزیدنت کلینتون با حمایت خود از استیو ایزرائيل خاطرنشان
ساخت که دلیل آمدن او به گریت نک بخاطر انتخاب مجدد استیو
ایزرائيل می باشد. او متذکر شد که جمعیت یهودیان حوزه این نماینده

صبح سه شنبه ۱۲ اکتبر
به منظور انتخاب مجدد نماینده
کنگره آمریکا «استیو
ایزرائل» برنامه صبحانه ای
در منزل خانم سهیلا و آقای
منصور شرافتخواه برگزار شد.
مهمان مخصوص این
گردهم آقای «بیل کلینتون»
بودند. پرزیدنت کلینتون و
استیو ایزرائيل با کلیه حضار
ایرانی، از همه جا از جمله
اوپرای ناهماننگ اقتصادی،
روابط ایران و آمریکا و ایسرائیل و حتی داماد جدید یهودی پرزیدنت
کلینتون صحبت کردند.

میزبان این گردهم آیی خانم و آقای شرافتخواه بودند که با
همکاری آرزو و مهران حکیمیان این برنامه را تدارک دیده بودند. به
گفته سهیلا خانم، چند ماه قبل بود که با دعوت به شرکتشان در
کنفرانس سالیانه AIPAC در واشنگتن این حس همکاری و همگامی
با ایسرائیل در ایشان برانگیخته شد. مهمانان این روز به درخواست
محافظین امنیتی این سخنرانان فقط به ۵۰ نفر محدود شده بودند.
خانم شرافتخواه برای این صبحانه با کیترینگ «لدرمن» و گلفروشی
«مترو» تماس گرفته بودند که هر دوی آنها از صمیم قلب برای این
برنامه جمع آوری پول، با غذای فراوان و گلهای زیبا سنگ تمام
گذاشته بودند.

اولین سخنران این روز آقای استیو ایزرائيل نماینده دمکرات از
نیویورک بود که به منظور انتخاب مجدد ایشان این گردهم آیی تدارک
دیده شده بود.

استیو ایزرائيل در حال حاضر پنجمین دوره خدمت خود را که در
سال ۲۰۰۱ آغاز شده بود می گذراند و عنوان نماینده دومین حوزه
نیویورک در کنگره آمریکا خدمت می نماید. این حوزه شامل چندین
منطقه در لانگ آیلند می باشد. او همچنین عضو چندین کمیته در
کنگره، از جمله کمیته نظارت بر امور خارجی آمریکا می باشد که
مکرراً حمایت بی دریغ خود را از کشور ایسرائیل نشان داده است. او
همچنین همکاری نزدیک با «مارک کرک» نماینده حزب
جمهوری خواه کنگره آمریکا از ایالت «ایلی نویز» که صندلی سابق

تهیلیم (اهدایی خانم بهجت نبویان)

تهیلیم (اهدایی خانم و آقای یوسف همتیان)

دیوان حافظ دستخط به زبان جدیدی تاریخ 1857
(اهدایی خانم و آقای یوسف لیوی)

فانوس برنجی «بیرتمید» اهدایی
روح انگیز صغیرنژاد و فامیل
به یادبود حاجی عبدالرحمان نسیم

کتبہ عبری 1875
(اهدایی خانم و آقای امیر مردختا)

تفیلین (سری) (اهدایی آقای جان نامدار
برای یادبود یعقوب نامدار)

مگیلت استر (اهدایی پرویز و
حسرو ملاح و فامیل)
اوائل قرن بیستم

54 پاراشای توراه ویژه مشهدی ها
(اهدایی آقای میرزا کلاتی)

قدردانی از سلیمان قفتح الله کرمیلی از کمک
هاشیش در پیشاور به دولت انگلستان 1943
(اهدایی بنجامین و سارا کرمیلی و فامیل)

کتاب روح الحیات (موره نووخیم) اثر
ملامد سیمانطوف، فیلسوف یهودی اول
قرن نوزدهم - دوست و محروم امام جمعه
مشهد (اهدایی خانم و آقای نسیم بصلیان)

ما در یک کشور چند فرهنگی زندگی میکنیم و به آسانی میتوانیم میراث و هویت خود را فراموش کنیم. یادآوری میراث و فرهنگ ما به جوانان، به آنها امکاناتی میدهد که هویت اصلی خود را فراموش نکنند. چنانچه ما قادر باشیم آنان را با مشکلات دوران گذشته و تجربیات اجتماع خود را آشنا نماییم، به این وسیله جوانان از این تجربیات میآموزند و هویت اصلی خود را حفظ نموده و تسليم فشارهای کاذب و وسوسه آمیز اطراف خود نمی‌شوند.

* * *

برای اطلاعات بیشتر درباره موزه بت هتفتوتسوت به سایت کامپیوتری زیر مراجعه نمایید.

<http://www.bh.org.il/>

کنیسای حاجی ادونیا کهن - شخونت بخاریم - یروشالیم

کنیسای حاجی بحزم لیوی - شخونت بخاریم - یروشالیم

اشیاء برده شده به ایسrael در نیویورک عکسبرداری شده و تعدادی از آنها هم در کاتالوگ موزه عرضه خواهند شد. این نمایشگاه در دو گالری مختلف بعلاوه سالن های بین دو گالری به معرض نمایش گذاشته میشود. مساحت اختصاص داده شده به این نمایشگاه بیش از ۶۰۰۰ فوت مربع است. مراسم افتتاحیه ۳۰ دسامبر در حضور تقریباً ۸۰۰ مهمان خواهد بود و نمایشگاه برای شش ماه در ایسrael ادامه خواهد داشت.

یکشنبه شب هم یک شب فراموش نشدنی را با دوستان مشهدی از جمله یعقوب و ساریت یعقوبی، روبن و هیلدا نسیم، اوراهام و ریتا نامدار و آوی بصلتلی و همسرشان گذراندم. تمام این افراد با علاقه و هیجان زیاد در باره این نمایشگاه تاریخی صحبت میکردند.

دوشنبه ۱۱ آکتبر

در این روز به هدف زیارت کوتل و همچنین رفتن به «شخونت بخاریم» به یروشالیم رفتم. مجدداً برادرم یوسف تمام روز و وقت خود را در اختیار من گذاشت. در شخونت بخاریم هدف اصلی، دیدن دو کنیسایی بود که بینان گذار آنها دو نفر « حاجی » بوده اند. این دو شخص بعد از رفتن به مکه به یروشالیم رفته و در آنجا دو کنیسای معروف به « حاجی ادونیای کهن » که در ایران او را بنام « مرتضی کهن » می‌شناختند و کنیسای « حاجی بحزم لیوی » (اسماعیل لیوی) را بنا نمودند. مکان دیگری هم که ذکر آن مهم است خانه ای است به نام « سرخسیا ». این خانه در اوائل قرن بیست با هدایای سخاوتمندانه و زحمات یک « حاجی » دیگر بنام « حاج محمد ابراهیم رحمانی » (پسر حاج دین محمد رحمانی) اداره میشد. هدف او این بود که مکانی برای مسافران یهودی که از نقاط مختلف برای زندگی به یروشالیم مهاجرت میکردند فراهم شود و این مکان بطور رایگان در اختیار آنان قرار میگرفت. علاوه بر این محل، حاج محمد ابراهیم رحمانی پروره های خیریه دیگری را نیز در یروشالیم اداره میکرد. مطلب آموزنده از اعمال این سه نفر، با وجود حج رفتشان اینست که آنها هیچوقت اعتقادات اصلی خود را به یهودیت فراموش نکردن و ایمان و علاقه این افراد و امثال آنان باعث گردیده است که ما نیز در طول تاریخ از راه اصلی خود منحرف نشده ایم.

در اینجا لازم است که از زحمات مسئولان موزه « بت هتفتوتسوت » از جمله آقای هاگای سگو، خانم شولا باهات، گسولا گلبرگ، اوریت انکلبرگ، اریئلا آمار، سعادتار کرین و آقای ایران لیتوین تشکر نمایم بخصوص برای علاقه زیاد آنان به این پروژه که بدون شک یکی از عوامل مهم موفقیت این نمایشگاه خواهد بود. این سفر مهم برای بردن اشیاء به ایسrael با کمک های سخاوتمندانه آقای داوید بصلتلی الیشا اف به گلوبال مشهدی جوئیش فدرشین امکان پذیر گردید.

مسافرت من به ایسrael با وجود کوتاه بودن، بسیار پر معنی و نتیجه بخش بود. بواسطه آشنایی با این پروره بی نظر، گفته های مورخان و جامعه شناسان را دوباره بیاد آوردم؛ به این معنی که هیچ اجتماعی بدون یادآوری گذشته های خود و آموختن از آن، قادر نخواهد بود بطور صحیح پیش برود.

اجتمای ما در آمریکا با مسائل مهمی رو برو و میباشد، به این دلیل که

اولین نمایشگاه آثار یهودیان ایران در تاریخ در موزه بت هتفتوسوت – تل آویو

از: بهروز حکیمیان (ایرانیان)

پنجشنبه ۷ اکتبر ۲۰۱۰

چند ساعت قبل از شروع مسافرتم برای بردن اشیاء عتیقه یهودی برای موزه بت هتفتوسوت در تل آویو از طرف جامعه مشهدی و «گلوبال مشهدی جوئیش فدرشن» بر حسب معمول برای خداحافظی به افراد فamil و دوستان تلفن کردم. یکی از اولین افراد بهمن کمالی بود. او یکی از عوامل مهم موافقیت ما برای جمع آوری این اشیاء میباشد. هنگام خداحافظی و شروع صحبت با او بدون شک برای چند لحظه قادر به صحبت کردن نبودم. البته دلیل آن واضح بود. برای اینکه احساسات زیاد به علت اهمیت این نمایشگاه از لحاظ تاریخ یهودیان ایران و بویژه مشهدی ها بر من غلبه کرده بود. در طول تاریخ، این اولین نمایشگاهی است که در باره یهودیان ایران و مشهدی ها در یک موزه برگزار میشود. یهودیان ایران یکی از قدیمی ترین جوامع یهودی دنیا هستند و هنوز هم رابطه آنها با فرهنگ و ریشه های اجتماعی قدیمی شان برقرار است. این نمایشگاه با کمک مالی سخاوتمندانه فamil نظریان از لوس آنجلس برقرار میشود.

مشوق اصلی من برای جمع آوری این اشیاء یهودی و فعالیت روی این پروژه برادرم یوسف بود و پیشنهاد او بدون شک زندگی مرا تحت تأثیر مثبت قرار داد. در چند ماه گذشته جوانب خوب فرهنگ مشهدی خودمان بار دیگر در مدّ نظرم آمد. بعضی از صفات خوب جامعه مشهدی، درستکاری، فamil دوستی، حس کمک کردن به یکدیگر و فروتنی را بیاد آوردم. اجتماع مشهدی با وجود مشکلات فراوان و نوسان های زیاد در طول ۲۰۰ سال گذشته هیچ وقت ایمان خود را از دست نداده و سعی کرده که صفات خوب اجدادش را دنبال کند. یکی از مسائل مربوط به این پروژه، جمع آوری اسامی افراد مشهدی است که به کربلا و برای حج به مکه رفتند. این افراد با وجود زندگی دشوار و مسائلی که با آن روبرو بودند باز فرزندان و نوه های خود را با دین یهود آشنا نگه داشتند و مرتبی و مشوق اصلی آنها برای نگه داشتن ایمانشان یهودیت بود.

در عرض چند ماه گذشته افراد زیادی اشیائی از جمله تفیلین، تهیلیم، سیدور، قباهه های ازدواج و لباسهای عروسی فamil و اجدادشان را در اختیار اینجانب گذاشته اند و حتی یک نفر تقاضای رسید و یا اینکه اسم او باید در جایی گنجانده شود نکرده است. تمام این افراد با سادگی و خلوص نیت با من روبرو شدند.

اعتماد و درستی در کار و تجارت یک صفت برجسته اجتماع مشهدی بوده است؛ بررسی تاریخ زندگی مشهدی ها در مناطق آسیای مرکزی، هندوستان، افغانستان و روسیه نشان میدهد که روابط آنها از

جنبه های تجاری با افراد محلی در بالاترین سطح از جنبه اطمینان و تماس روزمره بوده است؛ حتی در زمان معاصر. خود اینجانب در برخوردهایی که با تجار ترک، هندی یا پاکستانی داشته ام متوجه شده ام که اطمینان آنها به من بخارط «مشهدی بودن» کامل بود.

جمعه ۸ اکتبر

از لحظه اول وارد شدن به فرودگاه بن گوریون توجه مخصوص افراد موزه از جمله خانم گتولا گولدبرگ و مسئول موزه آقای هاگای سیگو مشهدی بود. گذشتن از گمرگ و گذرنامه شاید بیش از چند دقیقه طول نکشید و در همان روز چهار صندوقی که محتويات آن اشیاء مختلف برای موزه بود با اتموبیل مخصوص به آنجا برده شد. روز جمعه بعد از ظهر آقای سیگو مقداری از اشیاء انتخاب شده را که قبلاً در آنجا حاضر بود به من نشان داد؛ از جمله جلد های توراهای قدیمی، تهیلیم و اشیاء دیگر. با دیدن بعضی از این اشیاء متوجه شدم که این، یک نمایشگاه بی نظیر و تاریخی برای یهودیان ایران خواهد بود.

شنبه ۹ اکتبر

روز شبات فرست شد که در گنیسای مشهدیان سافون تل آویو دوباره در میان مشهدی ها باشم. مجدداً همان حالت گرم و تواضع را که در نیویورک با آن روبرو بودم، احساس کردم. خوشبختانه در آن روز به زبان انگلیسی و فارسی راجع به این نمایشگاه تاریخی سخنانی ایراد نمودم و یادآوری شد که این نمایشگاه بطور کلی راجع به جنبه های مختلف موسیقی، شعر، هنر، مسائل سیاسی و دینی یهودیان ایران تکیه خواهد کرد.

شب یکشنبه مهمان آقای هگای سیگو و آنت همسر شان بودم و پذیرایی گرم آنها فراموش نشدنی است.

یکشنبه ۱۰ اکتبر

روز یکشنبه اختصاص داده شده بود که اشیائی را که برای نمایشگاه به اسرائیل بردم در حضور آقای سیگو و همکاران او باز شود و مورد بررسی قرار گیرد. توجه دقیق آنها نسبت به تمام این اشیاء قابل تحسین بود. برای مدت شش تا هفت ساعت اشیاء با دقت بسیار باز شده و پس از کنترل در قفسه های مخصوص قرار گرفت. در این موقع بود که متوجه شدم که مسئولیت و کارکرد موزه برای جمع آوری و به تماساً گذاشتن بیش از ۲۰۰ قطعه اشیاء مختلف و جنبه های دیگر از جمله بررسی تاریخ سیاسی، اجتماعی، هنری، فرهنگی و موسیقی چقدر پرزمخت میباشد. افراد مسئول با دقت و علاقه تمام به اشیائی که مشهدی ها عرضه کرده بودند توجه میکردند. از تمام

جمع آوری می کردند و اقدام به کاشتن آنها در پارک ها و مدارس نقاط مختلف جهان می نمودند تا بدین وسیله یاد آن فرانک را زنده نگاه دارند. یک نهال از این درخت گردو نیز در کشور ایسرائیل در محوطه موزه «یدو شیم» غرس شده و پرورش یافته است. همچنین قرار است یک اصله از درخت آن فرانک در محل Ground Zero در شهر نیویورک پرورش داده شود.

* * *

آن فرانک دختر بیگناه یهودی که در ماه آگوست ۱۹۴۴ همراه با اسرای دیگر توسط مقامات آلمان نازی به بازداشتگاه «برگن بلسن» انتقال یافته بود در سال ۱۹۴۵ بر اثر بیماری تیفوس که در آن اردوگاه شیوع پیدا کرده بود در سنین نوجوانی درگذشت و با نوشته هایش خاطره ای جاویدان از خود بیادگار گذاشت.

بالاترین رقم اعانه

با اینکه این روزها وضع اقتصادی چندان تعریفی ندارد در یک جلسه خیریه که بنفع سازمان (United Jewish Appeal) UJA در منزل خانواده ان گرینبرگ در نیویورک تشکیل شده بود، مبلغ ۴۳.۵ میلیون دلار به نفع UJA جمع آوری گردید که رقم بیسابقه ای در اعانت سالیانه این سازمان بحساب می آید. پرزیدنت سازمان UJA در نیویورک آقای Jerry Levin و عده زیادی از شخصیت های خیرخواه و بشردوست در این جلسه خیریه شرکت داشتند.

خشک سالی و همبستگی

متأسفانه در فصل پاییز سال جاری در کشور ایسرائیل به اندازه کافی باران نباریده است و بهمین خاطر اخیراً رهبران مذهب سه گانه یعنی ربای های یهودی، کشیش های مسیحی و امامان مساجد مسلمانان با همکاری و همراهی یکدیگر در یک دهکده عرب نشین بنام «ولادجه» که بین شهرهای بروشالیم و بیت اللحم که شهری عرب نشین است قرار دارد مراسم دعای باران را مشترکاً برگزار نمودند. خشکسالی و کمبود آب، ساکنین این منطقه را که اغلب شان کشاورز هستند نگران نموده و این موضوع باعث نوعی همبستگی در بین اهالی از هر عقیده و مذهب گردیده است. «ربای منجم فورمن» که خود و خانواده اش نیز در ساحل غربی سکونت دارند این مراسم را از طرف یک سازمان یهودی صلح طلب بنام «ارتص شالم» برپا نموده بود.

درخت تاریخی

در شهر آمستردام در کشور هلند اخیراً یک درخت کهنosal که بیادگار «آن فرانک» ۱۹۴۴ دختر نوجوان یهودی که در سال توسط قوای آلمان هیتلری، بجرائم یهودی بودن اسیر و زندانی شده بود و «درخت آن فرانک» نام گرفته بود بر اثر باد و باران شدید از جا کنده شد و سقوط کرد. این درخت شاه بلوط، ۱۵۰ ساله که ۶۵ فوت بلندی آن بود و بمور زمان پوکیده شده بود عمرش بپایان رسید. سقوط این درخت باعث گردید که بار دیگر سرگذشت آن برده است.

در سال ۲۰۰۷ مقامات شهرداری آمستردام از ترس اینکه مبادا درخت آن فرانک سقوط کند و خساراتی بیار بیاورد قصد داشتند آنرا قطع کنند (بیندازند). ولی بعد تصمیم شان عوض شد و سعی کردند بنوعی از آن محافظت نمایند. بهمین خاطر حدود ۱۵۰ هزار دلار خرج کردند و با کشیدن یک دیوار فولادین و محکم کردن خاکهای اطراف درخت، آنرا پابرجا نگاه داشتند. ولی با همه این اقدامات، اخیراً درخت آن فرانک عمرش بپایان رسید و سقوط کرد.

آن فرانک در دفترچه خاطرات روزانه اش در تاریخ ۲۳ فوریه ۱۹۴۴ اینطور نوشته است:

«من هر روز صبح برای اینکه هوای آزاد تنفس کنم به اطاکچ پشت بام میروم، به آسمان آبی نگاه میکنم، درخت گردو را تماشا میکنم که قطرات باران روی برگهاش میدرخشند. من از دیدن پرندگانی که آزادانه در هوا پرواز میکنند لذت میرم. تا وقتیکه این مناظر زیبا وجود دارند من میخواهم زنده بمانم و تا هنگامی که این آفتاب میدرخد من غمگین نخواهم بود و امیدم را از دست نمیدهم.» اوتو فرانک، پدر آن فرانک تنها فرد این خانواده که از فجایع هالوکاست جان سالم بدر برده بود در سال ۱۹۶۸ طی یک مصاحبه به خبرنگاران گفته بود من با خواندن خاطرات دخترم دریافتمن که مشاهده این درخت چقدر برای او معنا داشته و امیدبخش بوده است. دختر من قبلاً به طبیعت توجه چندانی نداشت ولی زمانی که مانند پرندگانه ای در قفس گرفتار شده بود، مناظر طبیعت برایش تسلی بخش گردیده بود.

* * *

حدود پنج سال پیش محافظین اقامتگاه آن فرانک که در حال حاضر تبدیل به موزه شده است گردوهای درخت آن فرانک را

تبریکات

ریلی حنا، دختر نورسیده نیکی و نیدین حکیمیان
جوئل ایریت، دختر نورسیده جاناتان و برنداد لوتوی
نیومی استر، دختر نورسیده رونی و آیالا صیونی
ریوکا، دختر نورسیده مایکل و النا خجینی

تبریکات صمیمانه ما بمناسبت برمیتصوای:

ایلان، پسر مهران و مژده بصلی
ایلوت، پسر شهریار و لادن حکیمیان
ادم، پسر دانی و النا لاویان
دیوید، پسر شموئل و دالیا لوتوی
اریلش، پسر بیژن و ناتالی حکیمی
اریلش، پسر حیم و سپیده خزان
جیکوب، پسر مهران و مونیکا حکیمی
دانیل، پسر اوی و پرلا نیتسانی
براندن، پسر نیس و پنینا مقدم

تبریکات صمیمانه ما بمناسبت نامزدی:

مهرداد خوردي پور و استر (هادویان) محban
ایلان حکیمیان و کارلی حکیمی
بنجی کورن و کارن کرمیلی
الکس حاجی یچ و ملیسا دیل
سامی قصایان و پولینا حکیمی
باپرون حکیمی و چیمی نامدار
ایلوت لیویان و اهوا لیوی
ایتمار حکاکیان و لیندا حکیم
رونن خوردي پور و ربکا بهروز

تبریکات صمیمانه ما بمناسبت ازدواج:

استیون و میشل کمالی
موئز و دینا (مردخار) یوسیان
پیام و جاستینا حرقیا
هاروی و یاسمین (زر) بلاک
نیکولاوس و کارول (لیویان) پوکارد
دیوید و مونیکا کلاتی
الیور و ناتالی اعتصامی
رامین و جودیت کمالی
دانیل و شانتال نسیمی
جرمی و راکل نیکفر جام
لی و شارلین دیلمانیان
نیل و دایانا حکیمیان
جردن و جویس کرمیلی
ادونیه و سیانس و الیشور روبنی

تبریکات صمیمانه ما بمناسبت تولد نوزاد پسر:

یوسف دیوید، پسر نورسیده مایکل و ونسا لیوی
زاکاری بنجامین، پسر نورسیده جرمی و جنیفر حکیمی
عزرا، پسر نورسیده مایکل و سیدی حکیمیان
نوآ، پسر نورسیده شایان و ربکا بنویان
نخمان، پسر نورسیده سلیم و امیلیا بصلیان
نوآ، پسر نورسیده مایکل و لاله کمالی
دیوید اهرون، پسر نورسیده رامی و ایلانیا کلاتی زاده
ایمانوئل اریلش، پسر نورسیده آبرت و نازین آقالریان
دیوید، پسر نورسیده رونن و دالیا اسمعیلی
افرائیم یوسف، پسر نورسیده امیل و دالیا کلاتی زاده
ماتان، پسر نورسیده مشه و آنیتا عزیزی
الکساندر، پسر نورسیده رامین و یائل حکیمیان
ایلای، پسر نورسیده شمولیک و کاتلین یقوتیل (بلزیک)
پسر نورسیده سایمون و گیلا لیوی
جردن، پسر نورسیده ایمانوئل و بلا اعتصامی
آنیون یوسف، پسر نورسیده افرائیم و مایا نامدار
یوسف حیم، پسر نورسیده آلون و نازیلا (عنایتیان) رام (کالیفرنیا)
ژوزف ارون، پسر نورسیده روبرت و دوریت بثیل
натان، پسر نورسیده الیوت و بلاش نسیم
لیتو جولیان، پسر نورسیده اوی و ناتالی مظلومی
تاپلر دیوید و کلوهه لیورا، دوقلوهای نورسیده ایزاک و دبی نسیمی
دانیل، پسر نورسیده کوین و استیسی گرجان
اندرسون مشه، پسر نورسیده آرزو و مهران حکیمیان
اوراهام شموئل، پسر نورسیده رایان و بیتا لیویئم
رویی، پسر نورسیده ناتانل و تالیا لیوی
شا، پسر نورسیده رونن و جینیا ایتان (عنایتیان)
پسر نورسیده ای و تانیا رافائل
پسر نورسیده ناتانل و استفانی بن حیم
پسر نورسیده ربای یوناتان (پیام) و جسیکا حکیمیان

تبریکات صمیمانه ما بمناسبت تولد نوزاد دختر:

ریوکا سوری، دختر نورسیده آوی و سارا لیویان
آلیت، دختر نورسیده تونی و میشل یعقوبی
سارا، دختر نورسیده مایکل و دورا حکیمی
سیننا، دختر نورسیده نادر و صنم کاشانیان
الیشوه خنا، دختر نورسیده دورون و دالیا لیوی
ابیگیل زیلپا، دختر نورسیده رادنی و شیرین رحمانی
خنا، دختر نورسیده ادم و ایوا لیویئم
خنا، دختر نورسیده دورون و دبی حکیمیان
دختر نورسیده هادی و روزا نامدار
خنا، دختر نورسیده بن صیون و نیکول صیونی
میخل، دختر نورسیده مهران و کندیس عنایتیان
ژوئل دینا، دختر نورسیده مهرداد و ساریت عبرانی
اریئلا سارا، دختر نورسیده گای و باربی گوهری

گزارش بورد کنیسا شعره شالوم

از مارک کریم زاده (ترجمه از امیر کهن)

برنامه های جوانان:

بورد کنیسا چندین برنامه جدید برای استفاده جوانان تدارک دیده است. علاوه بر استفاده کامل از سالن ورزش (جیم) برای جوانان، کلاس‌های مختلف و برنامه‌های تازه همراه با فعالیت نوجوانان در هر سنتی به مورد اجراء گذاشته می‌شود. این برنامه‌ها به سرپرستی خانم نازی گرجستان اجراء می‌شود. همچنین چندین کلاس مختلف برای آموزش پسران در طی هفته دائز می‌باشد و این کلاس‌ها علاوه بر برنامه مخصوص صبح شب می‌باشد. لازم است از آقای مشه عزیز بمناسبت سرپرستی این کلاس‌ها قدردانی شود.

یادآوری به جماعت محترم:

بدينوسیله از کلیه جماعت محترم تقاضا می‌شود برای آمدن به مراسم یادبود (دیدن) در محل کنیسا سعی کنید چند نفر با هم از یک اتومبیل استفاده نمایید تا در موقع ورود و خروج به پارکینگ کنیسا از ازدحام اتومبیل ها جلوگیری شود.

ساعات زمستانی:

بمناسبت کوتاه شدن روزها در فصل زمستان، زمان بین مراسم تفیلی صبحگاهی و تفیلی مینها در عصر بسیار کوتاه می‌باشد. چون سالن های کنیسا باید بعد از مراسم صبحگاهی تمیز و آماده گردد از کلیه جماعت محترم تقاضا مینماییم از ریختن آشغال در محوطه کنیسا خودداری نمایند و سعی نمایند در موقع حضور در کنیسا این محل را تمیز نگهداشند. خواهشمندیم برای ریختن آشغالها به ظرفهای آشغال که در اطراف راهروها نصب گردیده با بورد کنیسا همکاری نموده و در نظافت سالن کنیسا دقت نمایند.

مراسم شیرا:

اگر در نظر دارید مراسم شیرای خود را در کنیسا شعره شالوم انجام دهید، خواهشمندیم جشن و مراسم شیرای خود را از قبل به دفتر کنیسا اطلاع دهید. این عمل باعث می‌شود که مسئولین کنیسا از قبل خود را آماده نموده و مراسم شیرا بخوبی انجام شود.

قدرتانی و تشکر:

تا زمانیکه این شماره مجله مگیلا بدست خوانندگان محترم برسد اعضاء جدید بورد کنیسا شعره شالوم انتخاب گردیده و جایگزین گروه قبلی می‌گردند. بدينوسیله کلیه اعضاء بورد قبلی از جماعت محترم بخاطر همکاری با بورد کنیسا در دوره قبل تشکر مینمایند.

در ضمن از همکاری و کمکهای سایر بوردها و انجمن مرکزی قدردانی می‌شود. ما روابط بسیار خوبی با کلیه بوردها داشتیم. در اینجا لازم میدانیم از هر گونه کوتاهی در ارائه خدمات عذرخواهی نموده و امیدواریم که توانسته باشیم در طی دوران نمایندگی خود محل کنیسا را به بهترین نحو برای استفاده اعضاء محترم جامعه نگهداری نموده باشیم.

برای اعضاء جدید بورد کنیسا شعره شالوم آرزوی موفقیت داریم و امیدواریم آنها بتوانند مشهدی جوئیش سنتر و کنیسا شعره شالوم را بهتر و قوی تر از گذشته اداره نمایند.

هیمال جدید و قفسه های کتاب نصب شد:

دو عدد هیمال یکی برای مینیان نوجوانان در سالن ورزش و دیگری برای مینیان جوان تراها در طبقه میانی که مخصوص کنیسا ساخته شده نصب و مورد استفاده قرار می‌گیرد. این دو هیمال جایگزین دو هیمال قدیمی شده که در وضعیت خوبی نبودند. هم اکنون میتوانیم تعداد زیادی سفر تورا در آنها قرار دهیم. در ضمن تعدادی قفسه کتاب در سالن اصلی کنیسا و در مینیان جوانان نصب شده که به آسانی تعداد زیادتری صیدور و کتب مذهبی در آنها گذاشته شود.

نوسازی در ساختمان کنیسا:

بدرخواست اداره شهرداری (ویلچ) خانه زردرنگی که در گوشه پارکینگ مشرف به خیابان قرار دارد نوسازی می‌شود. نمای بیرونی و درب و پنجره ها و سقف این خانه تعویض گردیده و داخل ساختمان نیز تخلیه و تمیز کاری خواهد شد.

پس از خاتمه این تعمیرات محوطه بازی بچه ها که در پشت این ساختمان قرار دارد نوسازی شده و در آنجا اسباب بازی های جدید برای استفاده کودکان جامعه نصب خواهد شد. در اینجا لازم است از زحمات آقای مهندس فیروز دیلمانیان بخاطر صرف وقت و اجرای این پروژه قدردانی شود.

در سالن ورودی کنیسا تمام قطعات (تایل) سقف این محوطه تعویض گردید. به این ترتیب سالن ورودی بسیار روشن تر جلوه می‌کند. بدین وسیله از آقای آرام بخشی بخاطر دقت در نصب و تعویض قطعات سقف این محل کمال تشرک را داریم.

یک دیوار به پنهانی ۱۲ اینچ که در قسمت راست درب ورودی مینیان جوانان قرار داشت برداشته شد. این اقدام باعث گردیده تعداد زیادتری صندلی در جایگاه بانوان قرار گیرد. در ضمن با اینکار راهرو عبور خانهها بزرگر و امن تر گردیده است. بدينوسیله از آقای روبرت مردخا برای تکمیل این برنامه و تغییرات و نوسازی آن قدردانی می‌شود.

بورد کنیسا در نظر دارد اسفالت پارکینگ کنیسا را تعمیر و روکش نماید.

دو صندلی جدید الیاهو هناوی برای مراسم بریت میلا:

دو صندلی بزرگ که مخصوص استفاده در مراسم بریت میلا می‌باشد بنام (صندلی الیاهو هناوی) به کنیسا اهداء شده است. این صندلی های پایه بلند برای گزاردن نوزاد برای مراسم بریت میلا در روی آن ساخته شده. لازم است از خانم تamaraz زر و پسران بمناسبت اهداء این صندلی ها به کنیسا شعره شالوم قدردانی شود.

تابلو مودیم:

یک تابلو بسیار زیبا و بزرگ که کلمات تفیلای مودیم بدقت بسیار سنگ کنده کاری شده در سالن اصلی کنیسا شعره شالوم نصب گردید. اینک قرائت بخش مودیم از هر سمت سالن به آسانی امکان پذیر می‌باشد. بدينوسیله از خانم تamaraz زر و پسران و خانواده کردوانی بمناسبت اهداء این تابلوی گرانبهایه به کنیسا قدردانی می‌شود.

کنیسای شعره طوا

۱۲۲	فتح الله همتیان
۱۱۹	لوئی عبرانی
۱۱۶	عبدالرحیم اعتصامی
۱۰۹	مایکل بنی لیوی
۱۰۷	بهروز حکیمیان (مساوی)
۱۰۷	موریس نسیمی (مساوی)
۱۰۶	امیر حاجی بای (مساوی)
۱۰۶	گیدتون لیوی (مساوی)
۱۰۵	سیمون کمالی (مساوی)
۱۰۵	شاهرخ لیویئم (مساوی)
۱۰۳	روبرت داودزاده
۹۸	مهدی نسیمی
۹۴	دائیل نسیمی (مساوی)
۹۴	عزت الله ذبیح (مساوی)
۹۱	فرامرز لیویئم

اعضای ذخیره عبارتند از:

۸۳	۱. بهرام حکیمیان عبدالوهاب زاده
۸۱	۲. جمشید زر
۶۷	۳. جیکوب نامدار
۵۴	۴. بهروز عنایتیان

رفرازدوم اساسنامه یانگ مشهدی جوئیش سنتر

رفرازدوم برای تصویب اساسنامه یانگ مشهدی جوئیش سنتر بعمل آمد. آرای نهائی بشرح زیر میباشد:

۱۴۸۲	کل آرای داده شده برای رفرازدوم
۱۲۴۲ - ۸۳.۸	رأی موافق با اساسنامه
۱۹۸ - ۱۳.۴	رأی مخالف با اساسنامه
۴۲ - ۲.۸	رأی ممتنع

هیئت نظارت: منصور کریم زاده - بهنام حکیمیان - کاتی بنی لیوی
- رامین گرجیان و ادی لیویان

مشهدی جوئیش سنتر - شعره شالوم

۵۳۲	دیوید کردوانی
۴۷۹	مارک کریم زاده
۴۰۳	دیوید حرقیا
۳۷۷	شهرام لیویان
۳۶۶	دیوید بصلیتلی الیشا اف
۲۹۹	مصطفی بن حمیم (مساوی)
۲۹۹	داریوش نوبخت (مساوی)

اعضای ذخیره عبارتند از:

۲۵۵	۱. مارلون عبرانی
۲۱۵	۲. آلبرت آقلریان
۲۱۰	۳. حمیم حزان
۱۵۰	۴. سلی کلاتی زاده

یانگ مشهدی جوئیش سنتر

۴۶۲	جاناتان حرقیا
۴۶۱	کامران کلاتی
۴۴۳	افشین بصلی
۴۳۷	براین حکیمیان
۴۰۹	الی کاشی
۳۳۹	اندی لیویان
۳۲۳	آلن حکیمیان
۲۹۰	فرید عزیز
۲۶۶	کورش نامدار

اعضای ذخیره عبارتند از:

۲۶۳	۱. میکا رفیع نیا
۲۴۹	۲. ماکیل مایر
۲۲۹	۳. داویده روینی
۲۱۹	۴. جک اذر احیان
۲۱۲	۵. آیزیک کهن
۲۰۸	۶. میکا حکیمی
۲۰۷	۷. یوناتان نیسانی
۱۸۷	۸. لوید حکیمیان
۱۸۲	۹. مارتین حکیمیان
۱۶۶	۱۰. سایمون قصاییان

دوره های قبلی انجمن مرکزی و سایر نمایندگان جامعه میباشد. این سازمان موظف است از بیش از هفت میلیون دلار ارزش مجموعه شعره طوا حفاظت کند.

* * *

اغلب برنامه های انجمن مرکزی از طرف اشخاص علاقمند و فعال جامعه از خارج از انجمن مرکزی پیشنهاد شد و با کمک خود آن افراد انجام گردید. در صورتی که این اشخاص احتیاج به کمک داشتند یک کمیته فرعی ایجاد شد که این برنامه را به هدف برساند. در طی این برنامه ها بیش از ۱۵۰ نفر از اعضای جامعه داوطلبانه در کمیته های مختلف فعالیت کردند که بدین وسیله از همه آنها قدردانی میشود.

با تشکر از بورد شعره طوا: آقایان موریس عزیز (چرمن)، امیر کهن (وایس چرمن)، داریوش نوبخت، بیژن حکیمیان، شهرام لیویان، مارک کریم زاده و جیکوب لیویان.

بورد یانگ مشهدی جوئیش سنتر: آقایان افشین بصلی، آلن حکیمیان (وایس چرمن)، مهرداد کهنهیم (چرمن)، مهران اعتضامی، براین حکیمیان، جکومو حاجی بای و جاناتان حرقیا.

و بالاخره با تشکر از دایرکتورهای کمیته های مختلف: ازدواج، پارتی ها، مواد مخدور و مشروبات الکلی، ایسرائل و صیونیزم، میراث و تاریخ، بورس های یهودی، تلمود تورا، کودکستان شالوم، بودجه و امور مالی، جمع آوری بودجه، مینیان روزهای موعدهایم، کمیته جوانان مشهدی، خدمات اجتماعی، مشهدی مدیا، ارتباطات عمومی، برنامه ریزی، کمیته مشاوره پزشکی، ارتباطات، امور خیریه و انجل فاند.

تلمود تورا: در این دوره کمیته تلمود توراه تقویت شد و مدرسه Pre-School جامعه به صورت مستقل اداره شد.

مینیان شهر در نزدیکی ایستگاه قطار: مینیان شهر در مرکز MYC هر روز با شرکت عده زیادی برگزار میشود. با کاودهایی که عبادت کنندگان هر روز در این کنیسا انجام می دهند این کنیسا به یک مرکز پر درآمد برای انجمن مرکزی تبدیل شده است.

ملک پاترزلین (Potters Lane): کسب اجازه های خانه واقع در پاترزلین بمنظور ایجاد پارکینگ برای مرکز جوانان در مجموعه ۱۳۰ در دست تهیه میباشد.

اساسنامه یانگ مشهدی جوئیش سنتر: با همکاری پرزیدنت های دوره های قبلی اساسنامه جدید یانگ مشهدی جوئیش سنتر با رأی عده زیادی از اعضای جامعه به تصویب رسید.

کمیته نظارت بر انتخابات: برای انتخابات ۲۰۱۰ کمیته نظارت بسیار فعال و خلاقی تنظیم شد که توائینستند عده زیادی از اعضای جامعه را تشویق کنند که خود را برای انتخابات جامعه کاندیدا کنند.

تماس نزدیک با رهبران سابق جامعه

انجمن مرکزی موفق شد که تماس نزدیک با رهبران سابق برقرار کند. در یک سلسله از این تماسها زنده یاد مهدی حریری طلوع، ایشان مبلغ قابل توجهی به صندوق انجمن کمک کردند.

شعره طوا: روابط انجمن مرکزی با بنیانگذاران کنیسای شعره طوا بهبود یافت و بعد از چند سال مذاکرات به توافق رسیدیم که سازمان جدیدی برای انتقال مالکیت کنیسای شعره طوا تأسیس شود. این سازمان متشکل از اعضای بنیانگذار کنیسای شعره طوا، پرزیدنت های

انتخابات سازمان یهودیان متحد مشهدی آمریکا گزارش هیئت نظارت بر انتخابات

۸۷۱	خسرو حکیمیان (محمد علی زاده)
۸۳۶	مهران بصلی
۸۲۳	هوشنگ نعمت زاده
۸۱۳	بهنام حکیمی (صفی اف)
۷۸۷	مژده کریم زاده
۷۷۵	مهران حکیمیان (محمد علی زاده)
۷۶۹	شموئل کورن

طبق اساسنامه انجمن پنج نفر اعضاء ذخیره انجمن مرکزی عبارتند از:

۷۳۰	اوری بن یهودا	۱
۵۹۲	بهنام (بنی) کرمیلی	۲
۵۵۱	لیدا نعمتی	۳
۵۳۲	سامی نامدار	۴
۴۹۴	مایکل کهن	۵

انتخابات جامعه برای انتخاب اعضای انجمن مرکزی، بورد کنیسای شعره شالوم، بورد کنیسای یانگ مشهدی جوئیش سنتر، بورد کنیسای شعره طوا و همچنین رفراندوم برای تصویب اساسنامه جدید برای یانگ مشهدی جوئیش سنتر، طبق مقاد اساسنامه در روز ۲۱ نوامبر بعمل آمد. نتایج این انتخابات بشرح زیر میباشد:

انجمن مرکزی

۱۱۳۱	روت کمالی
۱۰۴۰	هر تصل کهن پور
۹۴۸	بیژن حکیمیان (مساوی)
۹۴۸	دیوید حرقیا (مساوی)
۹۲۴	لیندا کمالی
۹۲۱	شموئل لیویان
۹۱۹	افرائیم امین اف
۸۹۰	رامین کلاتی

سراسر آمریکا در ملاقاتها با سران کشور آمریکا و در سخنرانی‌های شخصیت‌های بانفوذ شرکت کردند.

تشریک مساعی با فدراسیون ایرانیان یهودی آمریکا
انجمن مرکزی با همکاری با سازمان IAJF نشان داد که در برنامه‌های مربوط به کشور اسرائیل، کلیه جوامع یهودی دنیا از جمله جامعه مشهدی، جوامع یهودیان اش肯اژی و سایر جوامع سفارادی باید دست بدست یکدیگر دهنده و از کشور اسرائیل حمایت کنند.

روزه روز اسرائیل و جشن روز استقلال: با همکاری کمیته جوانان رژه روز اسرائیل سالیانه با شرکت عده زیادی از اعضای جامعه برگزار گردید و برای جشن استقلال بازاری به سبک شوک‌های اسرائیل در مشهدی جوئیش سنتر ایجاد شد که عده زیادی در آن شرکت کردند. **تاریخ و میراث:** در سال گذشته سه جلسه بحث و گفتگو در باره تاریخ جامعه به یادبود شادروان بهروز دیلمانیان برگزار گردید که در طی آن ۳۰ نفر از اعضای جامعه شرکت کردند تا تاریخ جامعه را که از سال ۱۷۴۶ شروع می‌شد برسی کنند.

فدراسیون جهانی مشهدی: انجمن مرکزی تماس نزدیکی با جوامع مشهدی اسرائیل و ایتالیا برقرار کرد و فدراسیون جهانی جوامع مشهدی تأسیس شد. این فدراسیون در شش جولای سال ۲۰۰۸ ملاقاتی تاریخی در یروشالیم داشت که در آن ۲۵۰ نفر از اعضای جامعه مشهدی از سراسر دنیا شرکت کردند. هدف این فدراسیون متحده کردن جوامع مشهدی سراسر دنیا و حفظ سنت‌ها و میراث مشهدی می‌باشد. در طی یکی از برنامه‌های این فدراسیون، عده‌ای از اعضای جامعه از مناطق نزدیک مشهد از قبیل سمرقد و بخارا و مرو بازدید کردند.

موزه آثار تاریخی مشهدی: بیش از ۱۰۰ قطعه از آثار تاریخی از قبیل کتب‌های قدیمی جمع آوری شد که در نمایشگاه مخصوص موزه بیت هنفوتیوت به معرض نمایش گذاشته خواهد شد.

مرکز میراث مشهدی در تل آویو: در طی کنفرانس جهانی سال ۲۰۰۸ مشهدی‌های مقیم تل آویو و میلان اظهار علاوه کردند که یک مرکز جدید در تل آویو تأسیس شود. به پیشنهاد فدراسیون این مکان مرکز میراث مشهدی نامگذاری خواهد شد. این مرکز در محل فعلی کنیسای قدیمی مشهدیها در منطقه Neve Tzelek و Shabazi تأسیس خواهد شد.

ایجاد خط نمایانگر تاریخ مشهدیها (Time Line): با همکاری فدراسیون، انجمن مرکزی مشغول جمع آوری کتابها و مقالات راجع به تاریخ یهودیان می‌باشد که بتواند تاریخ این جامعه را در یک خط نمایانگر شود.

صفحه کامپیوتوری میراث مشهدی: یک صفحه کامپیوتوری مفصل در دست تهیه می‌باشد که عکس‌های تاریخی از جامعه و آثار هنری به معرض نمایش گذاشته شود.

افتتاحیه کنیسای ۱۳۰: در این دوره افتتاحیه کنیسای ۱۳۰ و نصب تابلوهای هدیه و مزوّزهای اهدایی مردم برگزار گردید. همچنین سالن سالمندان در این مجموعه برای استفاده‌های مختلف اعضای جامعه افتتاح گردید.

پرسشنامه کاملی تهیه نمود که اعضای جامعه توسط اینترنت به آن پاسخ دادند. در ضمن جلسات متعددی که در این مورد برگزار گردید اعضای جامعه توانستند نظرات خود را به اطلاع همه برسانند. بعد از جمع آوری این اطلاعات سعی بر آن شد که تعداد میهمانی‌ها تقاضای یابد و از خوجهای زائد در برگزاری اینگونه جشن‌ها جلوگیری شود.

مینیان پدرها و پسرها: در این مدت مینیان پدرها و پسرها در روزهای یکشنبه در کنیسای شعره شالوم ایجاد شد که هر هفته با حضور عده زیادی از پدرها با پسرهایشان برگزار می‌شود. می‌گویند کسانی که با هم تفلا می‌خوانند با هم می‌مانند.

تفصیل نحوه برگزاری جشن‌های برمیتصوا و بت میتصوا
جماعتی: با کمک عده‌ای از بانوان با تجربه جامعه، جشن‌های برمیتصوا و بت میتصوا جماعتی به سبک تازه‌ای برگزار شد. در این مراسم ۲۳ پسر برمیتصوا و ۲۴ دختر بت میتصوا شرکت کردند و نزدیک ۶۰۰ نفر از اعضای جامعه در این جشن‌ها شرکت کردند.

امور طبی: با همکاری یک نفر از پزشکان جامعه، گروهی از اعضای انجمن مرکزی ملاقاتی با پزشکان بیمارستان‌های مانند ساینای، ان.وای.بو و نورت شور برگزار کردند که تصمیم بر آن شد که با سازمانهای IAJF و SAM تشریک مساعی کرده و بنیادی به نام SHORE تأسیس نمودند. هدف این بنیاد آگاهی نسل جدید از بیماری‌هایی است که در بین جوامع ایرانی رایج است مانند بیماری HIBM. و پیدا کردن راههایی که از پیشرفت آن جلوگیری شود.

سخنرانی‌ها: در طی سه سال گذشته، یک سناتور، دو نماینده مجلس، یک اقتصاددان و چند شخصیت سیاسی مهم از جامعه ما بازدید بعمل آورden و برای اعضای جامعه سخنرانی کردند.

حضور در جلسات انجمن مرکزی: در ترم گذشته انجمن مرکزی در جلسات به روی همه باز بود و همه اعضای جامعه تشویق شدند که در جلسات شرکت کنند و نظرات و پیشنهادات خود را با اعضای بورد در میان بگذارند. در ضمن کلیه جلسات انجمن روی خط کامپیوترا پیاده شد که همه بتوانند از برنامه‌های انجمن مطلع باشند.

انجل فاند (Angel Fund): انجمن مرکزی موافق نمود که یکی از اعضای جامعه کمیته ای بمنظور کمک به نیازمندان جامعه را بنام صندوق Angel Fund تأسیس کند و به جمع آوری اعانه مشغول شود. کلیه اعضای جامعه که با مشکلات مالی مواجه می‌شوند می‌توانند از این صندوق استفاده کنند.

جرائد جامعه: نشریه کنیسا نیوز و صفحه کامپیوترا Mashadi.info به صورت سازمانهای مستقل انجمن مرکزی درآمدند که اخبار جامعه را هر هفته به اطلاع جماعت برسانند.

صفحه کامپیوتوری جامعه: با کمک عده‌ای از جوانان جامعه، صفحه www.Mashadi.org کامل و مفصل جامعه در اینترنت به آدرس تنظیم شد که هر روز عده زیادی از آن بازدید می‌کنند.

شرکت در کنفرانس ایپاک: با فعالیت زیاد یک نفر از اعضای جامعه مسافرت سالیانه به واشنگتن برای شرکت در کنفرانس ایپاک در طی چند سال گذشته ترتیب داده شد. در این برنامه بیش از ۲۰۰ نفر از اعضای جامعه شرکت داشتند و همراه ۶۰۰ نفر یهودیان

گزارش انجمن مرکزی

از: بهمن کمالی (ترجمه از متن اصلی انگلیسی)

حفظ مینهاق های مشهدی: شورای مذهبی جامعه با اضافه کردن چند عضو جدید تقویت شد که بیشتر بتواند به مینهاق های جامعه و حفظ آن تمرکز کند.

قطعنامه رسوم جامعه: شورای مذهبی، هیئت امناء، رهبران جامعه و انجمن مرکزی برای حمایت از رسوم جامعه سند مخصوص قطعنامه رسوم جامعه را امضاء کردند و نظر خود را در مورد گرویدن به دین یهود مشخص نمودند. این سند به عنوان مقررات جامعه توسط انجمن های مرکزی کلیه جوامع مشهدی دنیا به اعضاء رسید.

امور مالی: در طی سه سال گذشته انجمن مرکزی با حمایت از سیستم کاودهای داوطلبی مردم بیش از شش میلیون دلار جمع آوری نمود که به مصرف پیشبرد هدفها و برنامه های جامعه رسید. در این دوره مخارج سازمانهای مختلف جامعه مبلغ ۳۵۰.۰۰۰ دلار کاهش یافت و مبلغ یک میلیون و هشتصد هزار دلار از وام های انجمن پرداخت گردید. بدین ترتیب خرج بهره وام انجمن از سالی ۳۰۰.۰۰۰ به سالی ۱۵۰.۰۰۰ دلار تقلیل یافت. در این دوره بودجه انجمن توازن یافت و کلیه مخارج انجمن به جامعه محترم گزارش شد. همچنین سیستم تازه کامپیوتری برای امور مالی جامعه پیاده شد.

هفت روش مختلف جمع آوری بودجه: انجمن مرکزی در دوره گذشته مبلغ ۳.۵ میلیون دلار از هفت روش مختلف جمع آوری نمود: پرداخت مستقیم به انجمن مرکزی، اعطای کمیته تحصیلات عالی، وامهای بدون بهره، جمع آوری اعانه در منازل شخصی مردم برای هدفهای مخصوص، کمک های مالی از طریق کامپیوتر و اعانت شرکت های سهامی بزرگ آمریکا.

ازدواج ها: چندین جلسه بحث و گفتگو درباره ازدواج جوانان جامعه برگزار گردید که موانع ازدواج جوانان بررسی شود. در طی چند سال گذشته تعداد ازدواجها در جامعه رو به ازدیاد بوده است که احتمالاً اثرات این جلسات و بررسی مشکلات میباشد.

مشروبات الکلی و مواد مخدر: انجمن مرکزی چند سمینار نیز مربوط به مشروبات الکلی و مواد مخدر برگزار نمود که اعضای جامعه را به این مشکل بزرگ واقف سازد.

کمک به سالمندان: عده ای از اعضای انجمن مرکزی با مرکز سالمندان جامعه در این مرکز فراهم شود. تماش برقرار کردند که به تدریج محلی برای

فعالیت های جوانان: با وجود اینکه بودجه بسیاری از کمیته های وابسته به انجمن مرکزی کاهش داده شد، بودجه فعالیت های کمیته جوانان افزایش یافت که تماس هر چه بیشتری با جوانان جامعه برقرار باشد.

جشن ها و میهمانی ها: انجمن مرکزی در مورد جشن های جامعه

برنامه های انجمن از سال ۲۰۰۷ تا ۲۰۱۰

برنامه های اصلی و دست یابی های انجمن مرکزی از سال ۲۰۰۷ تا ۲۰۱۰ به قرار زیر میباشد. افراد زیر در این بورد خدمت نمودند:

آقای افرائیم امین اف (کمک خزانه دار)

خانم کاتی بنی لیوی

خانم آنا کرمیلی (سکرتر)

آقای هر تصل کهن پور

آقای ژرژ دیلمانی

آقای لوئی عبرانی

آقای رامین گرجیان

آقای بهنام حکیمیان (ایرانیان)

آقای بیژن حکیمیان (مرتضیزاده) (کمک خزانه دار)

آقای فرشاد کلانی (خزانه دار)

آقای بهمن کمالی (پرزیدنت)

آقای شموئل لیوبان

آقای مهدی نسیمی (پرزیدنت)

آقای یوسف نسیمی

آقای داریوش نوبخت

آقای بنی کرمیلی (عضو ذخیره)

دو پرزیدنت: در دوره قبلی، اعضای انجمن مرکزی نشان دادند که رفاه جامعه در صدر اهمیت قرار دارد. آقای مهدی نسیمی و من در سمت پرزیدنت این دوره بدین وسیله کوشش نمودیم که عشق و علاقه خود را به جامعه نشان دهیم و ثابت کنیم که رفاه جامعه بر سمت و مقام ارجحیت دارد.

تماس با جوامع یهودی دیگر: ما با سازمانهای خارج از جامعه تماس برقرار کردیم. این سازمانها به قرار زیر می باشند: جامعه سوریه ای های نیویورک، سازمان ایپک، فدراسیون ایرانیان آمریکائی (IAJF). همچنین در دوره قبلی با جوامع مشهدی ایسرائیل و ایتالیا تماس نزدیک برقرار کردیم.

ملاقات با رهبران جامعه سوریه ای ها:

با دعوت از ۲۲ نفر از رهبران جامعه سوریه ای ها در شرکت در جلسه ملاقات با ۱۰۰ نفر رهبران و دست اندکاران جامعه ما، انجمن مرکزی نشان داد که مایل است از تجربیات جوامع دیگر استفاده کند. از این جلسه مهم برداشت کردیم که تنها راه یگانگی جامعه در آینده رعایت سه موضوع مهم زیر میباشد:

۱- تحصیلات یهودی ۲- برنامه های کمک به نیازمندان ۳- داشتن مقررات در جامعه

مَقْرِبَةٌ

Megillah

مگیلا نشریه ای است غیر انتفاعی از انتشارات:

کمیته جوانان مشهدی

والد چالیری مشهد

وابسته به سازمان

يهودیان متحده مشهدی آمریکا

آدرس مکاتباتی:

Mashadi Youth Committee

P.O. BOX 222031, Great Neck, NY 11022-2031

Phone: (516) 829-3443 • Fax: (516) 829-2822

E-mail: MYCny@aol.com

مدیریت:

بهناز دیلمانیان

هیئت نویسندها:

مهران اعتصامی، یوسف دادزاده، جاسمین دیلمانیان

نویسندها و مترجمین همکار:

یوسی ابراهیمی، حشمت بصلی، میشل دیلمانی، منصور کریم زاده،

دکتر فرج دیلمانیان، هرمز دیلمانیان،

داریوش رحمانی، بهمن کمالی، برنارد لیوی

ضمیمه جوانان:

جاسمین دیلمانیان

تاپ ست و صفحه آرایی: بهناز دیلمانیان

عکسها: میکی کریم زاده

هیئت مشاوران - سردبیران سابق مگیلا:

لاله آشر، میشل دیلمانی، نانسی حکیمیان،

لوئی عربانی، بهمن کمالی، برنارد لیوی، ناتاشا نسیمی

لیست پستی آبونمان: مهتاب اعتصامی

تبليغات: بهناز دیلمانیان

حسابدار کمیته جوانان: یاسمین رحمانان

ساير همکاران در قسمت پخش:

آرام بخشی، دانیل ذیبی، تالیا ذیبی

و با همکاری بانوان کلوب سالمنان مشهدی

مگیلا برای تأمین قسمتی از مخارج خود آگهی دریافت میکند.

مگیلا مسئولیت صحت کشروت مؤسسات آگهی دهنده را بعهده نمیگیرد.

چاپ در ایالات متحده آمریکا

فهرست مطالب

۱ سرمقاله
۴ گزارش انجمان مرکزی
۶ گزارش هیئت نظارت بر انتخابات
۸ گزارش بورد کنیسای شعره شالوم
۹ تبریکات
۸ اخبار جامعه
۱۰ از گوشه و کنار
۱۱ گزارش فدراسیون جهانی یهودیان مشهدی
۱۴ اخبار جامعه
۱۶ مروری بر واقعیت اخیر خاورمیانه
۱۸ مصاحبه با آقای منوچهر کاشانیان
۲۲ یادی از مهندس نورالله محبان
۲۳ اقتصادی (مشاور مالی)
۲۴ زن های عید گاه
۲۶ گزارش کمیته تاریخ و میراث جامعه مشهدی
۲۷ یهودیان کوبا
۳۰ پزشکی
۳۲ ریشه های تاریخی امثال و حکم
۳۳ جدول و سرگرمی
۳۴ عطر شکوفه ها
۳۵ کمکهای مالی به مگیلا
۳۶ بخش انگلیسی

عکسهای روی جلد:

بر می تصوای جماعتی - آگوست ۲۰۱۰

بت می تصوای جماعتی - اکتبر ۲۰۱۰

Navid Hakimian, M.D.

Board Certified Ophthalmologist
Sub Specialist in Retinal Surgery and Diseases

دکتر نوید حکیمیان

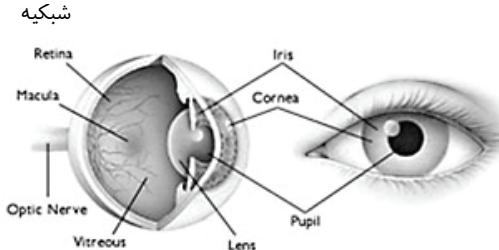
متخصص جراحی چشم
 فوق تخصص در بیماری های شبکیه
 دارای بورد تخصصی چشم

- Specialist In Ocular Inflammation
- Laser Surgery for Senile Macular Degeneration
- Laser Surgery for Diabetic Eye Disease
- Laser Surgery for Retinopathy of Prematurity
- Surgery for Retinal Detachment
- Surgery for Diabetic Retinal Disease

- متخصص امراض تورمی چشم
- جراحی لیزر برای امراض پیری شبکیه
- جراحی لیزر چشم برای مبتلایان به قند خون
- جراحی لیزر چشم برای نوزادان زودرس
- جراحی چشم برای جدا شدن شبکیه
- جراحی شبکیه چشم بیماران مبتلا به قند خون

Graduate of Tufts
Medical School
Ophthalmic Residency at State
University of New York
at Stony Brook

Retina Fellowship from
University of Texas at Dallas

فارغ التحصیل دانشکده تافت
در بوستن

متخصص جراحی چشم
از دانشکده طب نیویورک

فوق تخصص امراض شبکیه
از دانشکده طب تگزاس در دالاس

Retina Group PC
1800-559-5594

www.RetinaGroupPC.com

Dr. Jeremy Chess

Westchester Center
6 Xavier Drive, Suite 710
Yonkers, NY 10704
(914) 376-2273

Dr. David Haft

Bronx Center
2221 Boston Road
Bronx, NY 10467
(718) 798-3030

Dr. Navid Hakimian

Long Island
1915 New Hyde Park Road
New Hyde Park, NY 11042
(516) 775-6641

کنیسا: کانون عبادت یا معاشرت

از: رادنی حکیم
(ترجمه از متن اصلی انگلیسی)

تنهای برایمان امری عادی بلکه قابل قبول شده است.

برای این رفتار غیر عادی جامعه ما میتوان دلایل زیر را ذکر کرد.
۱- آشنائی ما با یکدیگر موجب میشود که حرف برای گفتن داشته باشیم.
۲- کنیساهاي ما یک محیط تمام معنی ارتدکس نیست و افراد با میزان اعتقاد مختلف در آن جمع می شوند و بسیاری به قصد معاشرت به آنجا می آیند.
۳- اکثریت مردم ما زبان عبری را نمی دانند و معنی آنچه را که خوانده می شود نمی فهمند.
۴- در کنیساهاي ما گروه های دوست و هم سن که حرفشان با هم میگيرد در یك ردیف می نشینند.

بعضی ها استدلال میکنند که نسل قدیمی ما که پایه گذار این رسم بوده اند تحصیلات عالی نداشته و جوان ها این عادت را از آنها به ارت برده اند. در جواب باید گفت که نزدیک به ۳۰ سال است که کودکان ما در آمریکا بدینا می آیند و تحت تأثیر فرهنگ آمریکائی درس می خوانند، تلویزیون غیر ایرانی تماشا میکنند و مطبوعات انگلیسي مطالعه مینمایند و بسیاری عبری دست و پا شکسته هم میدانند! این عادلانه نیست که هنوز هم تقصیر را بگردن نسلهای گذشته بگذاریم. سوء تفاهم نشود. من ادعا نمیکنم که کنیسا صرفاً محیطی برای عبادت میباشد. کنیسا کانونی است برای اجتماع و خواندن تفیلا. ولی معاشرت در کنیسا نباید بی حساب و کتاب باشد، صحبت کردن و جوک گفتن با صدای بلند و خوردن تنقلات در هنگام عبادت شایسته کنیسا نیست.

وقتی مقدس ترین کتاب ما توراه را از هیخال بیرون میآورند، ما به هر نحوی که شده خودمان را به نزدیک آن میرسانیم تا توراه را لمس کرده و ببوسیم ولی وقتی همان توراه را قرائت میکنند با بغل دستی اختلاط میکنیم و این اتفاقی است که در مراسم بازدید از افراد عزادار و مراسم عقد و ازدواج نیز اتفاق می افتد.

شنیدن صدای زنگ تلفن همراه و یا زمزمه مردم در مراسم عزا و یا خوشی برای برگزار کنندگان آن مراسم که گاه زحمت و پول زیاد صرف آن کرده اند، ناخواشایند میباشد. شرکت ما در این مراسم نباید ظاهری و غیر واقعی باشد. صحبت کردن در سالن اجتماعات و در زمان درست، بخش مهمی از حضور ما در این محافل است، ولی فراموش نکنیم که نجوات ۱۰۰ نفر در آن واحد تبدیل به صدائی مزاح میشود.

از بسیاری جهات ما قومی نمونه هستیم، سعی کنیم که در اجتماعات خودمان در چشم دیگران مردمی بافرهنگ و اهل نزاقت جلوه کنیم.

آیا تابحال در کنیسائی بوده اید که فاصله کسی از «خرزان» کنیسا کمتر از سه متر باشد ولی نتواند صدای او را بوضوح بشنود؟! و یا در مراسم یادبود (دیدن)، خانواده عزادار نتوانند سخنان تسلی بخش ربابی را بدليل زمزمه حاضران که ظاهراً برای همدردی به آنجا آمدند بشنوند؟ در مورد مراسم «قیدوش» که حتی خانواده و دوستان نزدیک عروس و داماد هم از آنچه در آن لحظات روحانی گفته شده بی خبر میمانند چه میگوئید؟ اگر با موارد ذکر شده در بالا آشنائی دارید، به احتمال قوی شما یک یهودی مشهدی میباشید! با وجود تمام ویژگیهای خوب ما مردم، جامعه ما باید فکری بحال حرف زدن زیاده از حد در محیطی که خصوصاً برای عبادت ساخته شده بنماید.

به کلاس درس و یا سالن بزرگ سخنرانی پروفسور در دانشگاه فکر کنید. مقررات رایج و مرسوم ایجاب میکند که در این جلسات سکوت کامل رعایت شود تا سخنران و شنونده بمنظوری که آنها را گرد هم آورده برسند؛ یعنی دانش آموز از آموزگار بیاموزد. اگر دانش آموزان بخواهند با هم پچ پچ بکنند و حرفاهاي که مربوط به آن محیط نیست بزنند، آموزگار میتواند بروی میز یا تخته سیاه بکوبد، یا درس را متوقف و یا دانش آموزی را توبیخ و یا در بعضی فرهنگها از کلاس اخراج کند و یا آنطوری که سالمدان ما با خاطر دارند کتک بزنند!!! تا نظم برقرار شده و او بوظیفه اش عمل نماید. در اینجا ترکیبی از احترام و ترس از آموزگار، دانش آموزان را آرام نگه میدارد. آنها به مقام او احترام میگذارند و از این که مورد خشم وی قرار گیرند و در نتیجه در امتحان نمره بد بگیرند و یا مورد سرزنش واقع شوند، میترسند. ضوابطی که نظم را در محیط درس برقرار میکند در مورد محل عبادت دقیقاً صدق نمیکند ولی موارد تشابه در دو محیط وجود دارد. مثلاً ربای منزله آموزگار روحانی است که درس توراه، یهودیت و اخلاق را بما باصطلاح دانش آموزان می آموزد. عشق به خداوند و ترس از او ایجاب میکند که ما در هنگام قرائت توراه و سخنرانی یک ربای سکوت کرده، احترام لازم را مراعات کنیم. آیا ما وظیفه خودمان را انجام میدهیم. به عقیده من «خیر». حضار در کنیسا گاهی در زمان خواندن توراه چنان با صدای بلند با یکدیگر حرف میزنند که خزان مجبور میشود بروی «آرون» بکوبد و یا خواندن خود را متوقف نماید و حتی جملات شماتیت آمیز بزبان بیاورد. متأسفانه در این موارد فقط سکوتی که بیشتر از یک دقیقه دوام نمیآورد برقرار شده ولی بعد از آن «روز از نو روزی از نو». نمیتوان تصور کرد که در محیط عبادت کسی را بجرم پرحرفی اخراج کنند. بدور از ترس و یا احساس گناه کار ما مردم بجائی کشیده که صحبت کردن حتی در مقدس ترین لحظات نه